

Dr. MUHAMMED IMARA

ISLAMUL SI CELĂLALT

CINE PE CINE RECUNOAȘTE
ȘI CINE PE CINE
CONTESTĂ

Drepturile integrale si parțiale sunt rezervate Fundației
Taiba România

Cuprins

Prefața.....	5
LUMEA ÎN CONCEPȚIA ISLAMICĂ.....	13
ISLAMUL ȘI IUDAISMUL	
CINE PE CINE RECUNOAȘTE ȘI CINE PE CINE CONTESTĂ.....	18
Exterminarea altora pe pământul Israelului.....	26
Tratarea bolnavului evreu și interzicerea tratării bolnavului neevreu.....	27
Respectul față de femeia evreică și adulterul cu femeile celorlalți.....	29
Interzicerea jefuirii evreului și admiterea jefuirii altora.....	29
Interzicerea înșelării evreului și admiterea înșelării altora.....	29
Înșelarea Domnului de către hahami.....	30
Interzicerea cametei între evrei și obligația ei la împrumutarea altora.....	31
Interzicerea vânzării pământului și a imobilelor de pe teritoriul Israelului către neevrei.....	31
Interzicerea cârmuirii altora peste evrei.....	32
Decăderea din drepturi a altora.....	32
Interzicerea oferirii de cadouri altora.....	32
Blestemarea celorlalți, pentru că sunt câini, și chemarea ca ei să fie distruși.....	32
Blestemarea chiar și a profeților.....	34
Blestemarea morților celorlalți și a mamelor lor.....	34
Înrobirea altora.....	34
Atitudinea rasistă este caracteristică și evreilor atei și de stânga.....	36

ISLAMUL ȘI CREȘTINISMUL

CINE PE CINE RECUNOASTE?

CINE PE CINE CONTESTA?.....60

CIVILIZAȚIA NOASTRĂ ȘI CIVILIZAȚIA OCCIDENTALĂ

CINE PE CINE RECUNOASTE ?

ȘI CINE PE CINE TĂGĂDUIEȘTE?.....106

ÎN ÎNCHEIERE.....114

Prefața

Musulmanii (și adesea și Islamul) sunt acuzați în multe cercuri ideologice occidentale, precum și în toate cercurile gândirii laice, de fanatism detestabil, de contestarea celuilalt și de învinuirea celorlalți de necredință. Aceste acuzații au fost și continuă să fie răspândite în discursurile și în scrierile extremiștilor laici din țările musulmane (atât din rândul musulmanilor, cât și din rândul nemusulmanilor).

Cum redactarea și delimitarea conceptelor reprezintă calea cea mai sigură pentru purtarea unui dialog real, ca și pentru descoperirea punctelor comune și de divergență dintre diverse grupuri, vom începe prin a stabili conținutul și sensul expresiei "de necredință".

Necredința este opusul credinței și oricine crede într-un lucru tăgăduiește și contestă opusul lui. Acela care crede în trinitate tăgăduiește monoteismul. Acela care crede în unicitatea divinității tăgăduiește și contestă trinitatea. Acela care crede că Ezra a fost robul lui Dumnezeu tăgăduiește și contestă doctrina care susține că el ar fi fost fiul lui Dumnezeu și invers. Acela care crede ca Isus - Pacea asupra lui! - a fost robul lui Dumnezeu și trimisul Lui tăgăduiește și contestă că Isus ar fi fiul lui Dumnezeu și o divinitate și invers. Acela care contestă faptul că Sfântul Coran ar fi o revelație divină, că Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a fost un profet și un trimis, tăgăduiește în mod implicit și faptul că Islamul este o religie divină.

La fel stau lucrurile și în privința doctrinelor, filozofilor și ideologiilor. Cel ce crede în fascism și nazism tăgăduiește democrația și invers, iar cel care crede în comunism tăgăduiește liberalismul și capitalismul și invers. Oricine crede într-un lucru tăgăduiește opusul lui. Cu alte cuvinte, orice om este, în realitate, credincios și, totodată, necredincios, însă necredința nu este neapărat un cusur. Criteriul este: necredință în ce? În mod

analog, nici credința nu este o calitate pozitivă în mod absolut, ci esențialul este: credința în ce?

Coranul cel Sfânt a exprimat acest adevăr pe care unii nu-l recunosc iar mulți se prefac a nu-l cunoaște, atunci când a înfățișat credința și necredința ca fiind două fețe ale unei singure monede, atunci când a afirmat:

“Nu este cu putință silirea la credință! Răzvedită este deosebirea dintre calea cea dreaptă și rătăcire, iar acela care se leapădă de Taghut și crede în Allah, acela s-a prins de cea mai trainică toartă, care nu se sparge niciodată. Și Allah este Cel care Aude, Atoateștiutor”.
(Al-Baqara: 256)

Toți aceia care cred în Allah, Cel Unic, îl tăgăduiesc pe Taghut (tot ceea ce e adorat în afară de Allah) și invers.

Și atunci de ce musulmanii sunt acuzați că îi învinuiesc de necredință pe cei ce tăgăduiesc Islamul ca fiind o religie divină, având în vedere faptul că aceștia chiar contestă și neagă acest lucru.

Oare nu-i plasează aceia care cred în trinitate pe aceia care cred în unicitatea divinității și tăgăduiesc politeismul, în rândul acelor care tăgăduiesc această trinitate?

Și oare nu-i consideră marile doctrine creștine - ortodoxismul, catolicismul și protestantismul, ca să nu mai vorbim de arianism - pe aceia care sunt în dezacord cu ele în privința “legii credinței” a fi tăgăduitori ai acestei legi - care este esența și ansamblul normelor credinței - și nu-i introduc pe ei în “privațiunea de religie” care înseamnă tăgăduire și învinuire de necredință?!

Preoții de la mănăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai, care aparțin de ritul ortodox grecesc nu i-au permis Papei Ioan Paul al II-lea să se roage în interiorul acestui lăcaș în timpul vizitei sale din februarie 2000, deoarece - în opinia lor și după criteriile lor de credință - el este “necredincios”. Dar n-au trecut decât câteva luni până când, în septembrie 2000, Vaticanul a afirmat că aceasta este poziția firească urmată de bisericile creștine și a fost emis

edictul care confirmă și declară că bisericile necatolice "nu sunt biserici în adevăratul sens al cuvântului și că izbăvirea din Ziua de Apoi va fi limitată doar la Biserica Catolică".

Să nu mai vorbim despre atitudinea tuturor acestor biserici față de Islam și de musulmani. Pe lângă necredință în religia musulmanilor, ca urmare a tăgăduirii de către ei a Islamului, ca revelație divină și a lui Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - ca profet și ca trimis, ei se declară necredincioși, unii pe alții, chiar dacă toți sunt creștini.

Acest lucru se întâmplă astăzi, în vreme ce Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a construit, cu patrusprezece secole în urmă, moscheea din orașul Medina, în care creștinii din Najran s-au rugat cu ocazia sărbătorilor de Paște. Și, cu toate acestea, laicii extremiști nu se sfiesc să emită astfel de acuzații în legătură cu Islamul și cu musulmanii!

Acestea sunt falsități și calomnii pe care gândirea laică și mijloacele occidentale de informații le promovează la adresa Islamului și a musulmanilor pe care-i învinuiesc de fanaticism, de contestare a celuilalt, de îngustime de spirit.

Aceste calomnii sunt proferate cu toate că literatura musulmană abundă în avertismente în privința grabei acuzării de necredință. Astfel, Imamul Muhammed Abdu (1849-1905) afirma: "Una din normele cunoscute ale religiei musulmanilor este aceea că, dacă cineva spune o vorbă cu posibilitatea să însemne necredință din o sută de direcții și credința dintr-o singură direcție, se îndeamnă la credință și nu este cu putință îndemnul la învinuirea de necredință".

Abu Hamid al-Ghazali (1058-1111) a afirmat: "Dacă omul are posibilitatea, trebuie să se ferească de învinuirea de necredință".

La rândul său, imamul An-Nawawi (1233-1277) afirmă, în comentariul său la Sahih-ul lui Muslim, adresându-se fiecărui musulman și avertizându-i să nu judece ceea ce stă ascuns în inimă și în conștiință: "Tu ai fost însărcinat să judeci în legătură cu ceea ce se vede și ceea ce rostește limba. Cât despre inimă, tu nu

ai nici un mijloc pentru a ști ce se ascunde în ea”.

Învățații din comunitatea musulmană sunt cu toții de acord asupra faptului că învinuirea de necredință privește “cuvântul” și nu-l privește pe cel care rostește acest “cuvânt”, pentru că probabil că el are o interpretare, chiar dacă este greșită - îl scoate din necredință pe cel care a rostit - și aceasta pentru că interpretarea greșită este o îndoială iar aplicarea pedepsei este anulată prin îndoieli.

Acuzațiile asupra Islamului provin de la aceia care declară - da, declară - că ei au preferat tezele, teoriile și filozofiile necredinței dezvăluitoare. Marxismul, de pildă, se întemeiază pe filozofia materialistă, care explică universul, creația și istoria în conformitate cu materialismul istoric și declară, în toate operele sale, că “materia este suficientă prin sine și nu are nevoie de un creator care să o creeze și orice apărare sau justificare a ideii despre Dumnezeu - oricât ar fi de bună și oricât de bune ar fi intențiile ei - este o justificare a reacțiunii”.

Marxiștii care au participat la un important simpozion ideologic ce a avut loc în Egipt în urma căderii Uniunii Sovietice au declarat că n-a căzut decât “aplicarea sovietică a socialismului”, în vreme ce principiile marxismului - îndeosebi materialismul dialectic și istoric - reprezintă o “știință” ce nu poate fi revizuită și nu poate cădea. Acești marxiști, care au declarat că necredința, ateismul și tăgăduirea oricărei credințe religioase reprezintă o “știință” ce nu poate fi revizuită, sunt aceia care îi șantajează pe savanții musulmani acuzându-i că se grăbesc să-i catalogheze pe alții că ar fi necredincioși. Ba mai mult, unii dintre acești marxiști au devenit profesioniști în scrisul despre gândirea islamică, pretinzând că ei ar fi posesorii “adevăratei religii”, dar Allah știe cât de neștiutori sunt ei, chiar și în privința normelor de igienă elementară.

Ei se prefac a nu ști - și nu spun că ei știu - că orice credință religioasă, presupune întrunirea unor condiții și calități și îndeplinirea unor obligații. Nici un om cu rațiune nu-l va crede că a aderat la marxism și la partidele lui pe cel care pretinde acest

lucru, dar declară - prin vorbe și fapte - că el ar fi împotriva filozofiei materialiste, împotriva proprietății colective, împotriva luptei de clasă și împotriva dictaturii proletariatului. La fel stau lucrurile și în legătură cu acela care-și declară aderarea la liberalism, dar el nu crede în proprietatea individuală, în economia liberă; acesta nu poate să fie liberal și capitalist.

Nimeni nu l-ar crede pe Mac Carthy, dacă ar declara că este comunist, după cum nu l-ar putea crede pe Stalin, dacă ar pretinde că este liberal și capitalist și nici pe Hitler și Mussolini, dacă și-ar declara apartenența la democrație.

De asemenea, un om cu rațiune nu poate afirma că cel care nu împlinește Rugăciunea prosternându-se și îngenunchiând pentru Allah, nu cheamă la respectarea legilor Islamului și nu aplică prescripțiile lui, aparține Islamului oricât i-ar acuza pe învățații musulmani de "necredință".

Este corectă și obligatorie prudența musulmanilor față de graba în acuzarea de necredință "și nu se grăbesc să acuze de necredință decât ignoranții" - așa după cum afirma Abu Hamid al-Ghazali. Trebuie, de asemenea, ca acuzația de necredință să se limiteze la vorbe și să nu-i includă pe cei care vorbesc, căci s-ar putea ca aceștia să aibă o justificare, chiar dacă ea este greșită, iar interpretarea greșită este o îndoială și pedepsele sunt oprite în cazul existenței unor îndoieli. Dar toate acestea îi privesc pe aceia care nu-și declară aderarea la necredință în mod clar și direct și nu luptă pentru ateism. În curentele gândirii materialiste contemporane există unii care nu mai au nevoie să fie învinuiți de necredință, după cum există oameni care nu e nevoie să fie făcuți cunoscuți.

Aceasta în legătură cu acuzația de necredință.

Cât despre acuzația de contestare a celuilalt care le este adusă adesea musulmanilor, aceasta înseamnă contestarea dreptului celuilalt la existență și efortul de a-l exclude de la

participarea la activitatea generală. Și aici se pune întrebarea - o întrebare contestatară și dezaprobatore: de fapt, cine-l contestă pe celălalt - în epoca actuală, dar și în trecut? Și cine vrea să-l excludă pe celălalt sau să-l excepteze?

Situația contemporană confirmă că musulmanii sunt, de fapt, victimele eliminării. Multe țări musulmane, care acceptă pluripartitismul, permit existența unor partide care reprezintă toate curentele ideologice, dar îi exclud pe islamii care au ca scop chemarea la legislația islamică, la caracterul islamic al statului. Se permite oricărei asociații și oricărui partid să considere că socialismul reprezintă soluția, că liberalismul este soluția sau că naționalismul este soluția, dar le este interzis oricărei grupări, oricărei asociații și oricărui partid să considere că soluția este Islamul!

Acest lucru se întâmplă chiar și în unele state ale căror constituții stipulează că "religia oficială a statului este Islamul" și că "principiile legii islamice reprezintă sursa de bază a legislației", în vreme ce admit existența în cadrul lor a unor partide care cheamă la diverse "legi" și filozofii, cu excepția partidului care cheamă la legea Islamului!

În numeroase instituții culturale și ideologice, a căror conducere se află în mâinile ateilor, întâlnim toate culorile spectrului ideologic și filozofic, în vreme ce islamii sunt respinși, eliminați și îndepărtați, la fel ca și ideologia Islamului.

Multe țări islamice, laice și semilaice încredințează dascălilor marxiști și ateii misiunea educării fiilor lor - în școli și universități - și instituțiilor culturale și de presă misiunea formării minților și sentimentelor lor, în vreme ce îi privează pe cei animați de sentimente religioase profunde de posibilitatea de a îndeplini o astfel de activitate, plasându-i în activități administrative și îndepărtându-i din domeniile educației, învățământului, culturii și mijloacelor de informare!

Dominația marxiștilor și a laicilor extremiști asupra sistemului cultural în unele țări musulmane ajunge până acolo încât acordarea premiilor de stat nu este permisă decât

marxiștilor, laicilor și chiar adepților bahaismului, în vreme ce învățații și gânditorii musulmani sunt privați de ele.

Toate statele "democratice" din Occident sunt mulțumite de rezultatele alegerilor parlamentare și sindicale din lumea islamică, indiferent dacă cei care ies victorioși aparțin orientărilor de dreapta sau de stânga, cu excepția situației în care urnele de vot dau câștig de cauză Islamului. În astfel de situații, contestarea și eliminarea ajung până la gradul sprijinirii de către "democrații" occidentali a răsturnărilor fasciste împotriva voinței poporului și a rezultatelor alegerilor democratice corecte! La fel stau lucrurile și în privința dreptului la autodeterminare, care constituie o revendicare democratică pe care Occidentul "democratic" o sprijină, ba uneori o și impune, așa cum s-a întâmplat în anul 2000 în Timorul de Est, care are o populație sub un milion de locuitori. Dar acest Occident "democratic" exceptează popoarele musulmane de la dreptul firesc și democratic la autodeterminare. Harta lumii este plină de dovezi ale acestei excluderi, începând din Cașmir, continuând cu Filipine, Birmania, Bosnia și Kosovo și încheind cu Palestina. La fel se întâmplă și în privința drepturilor omului; fiecare om, popor sau comunitate are dreptul să-și aleagă legea care să-i guverneze viața, statul sau societatea, cu excepția situației când această lege este legea islamică. În acest caz, dreptul firesc devine - în opinia "democrației" occidentale și a liberalismului - extremism, violență, reacționarism, terorism, înapoiere la întuneric, "fundamentalism vicios", ba chiar atentat împotriva drepturilor omului!

În fața acestei ipocrizii occidentale și laice nu ne rămâne decât să ne întrebăm:

De ce această tăgăduire, exceptare și excludere a Islamului și a musulmanilor? Și oare această atitudine este recentă și izvorește din ambițiile imperialiste moderne și

contemporane în privința țărilor musulmane sau această atitudine are rădăcini în cultura occidentală față de celălalt, în general, și față de Islam și de musulmani, în mod special?

Să vedem cum răspund adevărurile istorice la această întrebare.

Dr. Muhammed Imara

LUMEA ÎN CONCEPȚIA ISLAMICĂ

Studiul acestei chestiuni complicate în cultura occidentală necesită cunoașterea viziunii ei în comparație cu viziunea islamică despre celălalt și aceasta nu doar pentru simpla comparație - chiar dacă și ea este necesară - ci, pentru ca lumea să știe cine pe cine contestă, cine este cel care-i recunoaște pe toți ceilalți și conviețuiește cu ei și cine este cel care îi tăgăduiește pe toți ceilalți - și, în primul rând, Islamul și pe musulmani - și se străduiește să-i elimine.

În viziunea islamică, dogmatică și ideologică - devenită în istoria civilizației noastre o realitate trăită în decursul veacurilor - norma, tradiția, regula și legea este variația și deosebirea. Unicitatea este proprie doar divinității. Toți și toate, în afara divinității, se bazează pe pluralism și pe deosebire. Aceasta este legea care guvernează toate lumile făpturilor - omul, animalul, plantele, mineralele, dar și ideile, filozofiile și ideologiile, legislațiile, comunitățile religioase și religiile.

Lumea a început prin a fi o singură comunitate, apoi s-a divizat în popoare și triburi care au concurat, au intrat în contact și s-au cunoscut. Allah Preaînaltul a grăit:

“Oamenii au fost la început o singură comunitate. Și i-a trimis Allah pe profeți, vestitori și prevenitori, și a pogorât împreună cu ei Scriptura cu Adevărul, pentru a face judecată între oameni, acolo unde ei se aflau în vrajbă” (Al Baqara: 213).

Acest pluralism este o tradiție universală și o minune a lui Allah Preaslăvitul și Preaînaltul, după cum grăiește în Cartea Sa cea Sfântă:

“O, voi oameni! Noi v-am creat dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai nobil dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este Atoateștiutor și Bineștiutor.” (Al-Hujurat: 13)

Laolaltă cu tradiția și legea multitudinii popoarelor, comunităților și a triburilor, concepția islamică asupra lumii consideră că regula este varietatea omenirii în ceea ce privește limbile și apoi naționalitățile, precum și în ceea ce privește rasele și culoarea. Această varietate este unul dintre semnele lui Allah:

“Și printre semnele Lui sunt crearea cerurilor și a pământului și deosebirea limbilor voastre și a culorilor voastre. Întru aceasta sunt semne pentru cei care știu” (Ar-Rum: 22)

De aceea, Islamul nu contestă variația națională, deoarece naționalitățile sunt “sfere lingvistice”, iar varietatea lingvistică - și apoi națională - este una din rânduielile lui Allah, care nu poate fi modificată sau schimbată. Islamul îl recunoaște pe cel de altă naționalitate, atât în cadrul comunității musulmane și a civilizației islamice, cât și în cadrul celorlalte sfere ale civilizației. Islamul îl recunoaște pe celălalt și conviețuiește împreună cu el, nu doar ca realitate inevitabilă, ci și în calitatea acestei recunoașteri de rânduială a lui Allah Preaslăvitul și Preaînaltul și de voință a Creatorului acestui Univers.

Alături de multitudinea, și varietatea popoarelor, comunităților și a grupărilor, a limbilor și a naționalităților, a raselor și a culorilor, există o rânduială, un semn și o lege a variației și deosebirilor și în privința culturilor și a civilizațiilor:

“Fiecăruia dintre voi Noi i-am dat o lege și o rânduială. Dacă ar fi voit Allah, v-ar fi făcut o singură comunitate, dar El voiește să vă încerce în ceea ce v-a dat. Deci, întreceți-vă în împlinirea de fapte bune, căci la Allah este întoarcerea voastră, a tuturor, și El vă va înștiința despre cele asupra cărora ați avut păreri diferite!” (Al-Ma’ida: 48)

“Și dacă Domnul tău ar fi voit, i-ar fi făcut pe toți oamenii o singură comunitate. Dar ei nu încetează să fie în neînțelegere”. (Hud: 118)

“Râvna voastră este felurită”. (Al-Layl: 4)

“Fiecare are o direcție spre care se îndreaptă. Voi

însă râvniți spre cele mai bune. Oriunde v-ați afla, Allah vă va aduce pe voi toți la judecată, căci Allah este peste toate cu putere.” (Al-Baqara: 148)

Comentatorii au explicat cele două versete din sura Hud, afirmând că “oamenii sunt diferiți”, întrucât diversitatea și diferențele sunt motive și înțelepciuni ale fapturilor și aceasta pentru a exista concurență pe calea evlaviei, reformei și a faptelor bune. De aceea, în viziunea islamică asupra viitorului - până când Allah va lăsa moștenire pământul cu cei care se află pe el - vor exista secte, rânduieli și religii numeroase, iar victoria Islamului asupra celorlalte religii va fi o victorie a “soluțiilor” islamice și nu moștenirea de către Islam a celorlalte rânduieli și religii.

Această imagine islamică asupra existenței, cu lumile sale diferite, bazate pe diversitate, multitudine, diferențe, recunoaștere reciprocă și conviețuire, nu s-a limitat la atitudinea “teoretică” de recunoaștere forțată a celuilalt, ci această imagine atinge ca civilizație și progres, cel mai înalt grad al justiției și al echității în relația cu celălalt, indiferent de culoarea lui.

În vreme ce religia evreilor se limitează doar la iudaism, contestându-i pe toți ceilalți și învinuindu-i de necredință, creștinismul procedează în mod similar cu toți ceilalți:

“Iar când li s-a zis: “Credeti în ceea ce a trimis Allah!”, Ei au răspuns: “Noi credem în ceea ce ne-a fost trimis!”. Și ei se leapădă de ceea ce a venit mai apoi - și care este Adevărul ce întărește ceea ce au ei!” (Al-Baqara: 91)

“Au zis iudeii: “Creștinii nu au nici un temei!” Și, totuși, ei citesc Scriptura. Și, asemenea vorbelor lor, au zis și cei care nu au știință” (Al-Baqara: 113)

În vreme ce ceilalți se contestă unul pe celălalt, numai Islamul și musulmanii recunosc toate rânduielile și confesiunile, toate profesiile și mesajele, celelalte cărți, paginile și tablele care au constituit revelația divină pentru toți profetii și trimișii. Pe lângă această recunoaștere, există sacralitatea, sanctificarea,

protejarea și preamărirea tuturor trimișilor și a tuturor mesajelor:

“Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea și dreptcredincioșii. Fiecare dintre ei a crezut în Allah, în îngerii Lui, în scripturile Lui și în trimișii Lui. Ei zic: “Noi nu facem nici o deosebire între vreunul dintre trimișii Săi și ceilalți” (Al-Baqara: 285)

Numai Coranul afirmă că el a venit ca o adevărire a tuturor revelațiilor lui Allah trimise profeților și este singurul care menționează, în mod direct, în cuvinte, aceste cărți divine: foile lui Avraam, Tora și tablele lui Moise, Psalmii lui David și Evanghelia lui Isus:

“Dar celor temeinici în știință dintre ei și dreptcredincioșilor care cred în ce ți s-a trimis ție și în ceea ce s-a trimis înainte de tine, precum și aceluia care împlinesc Rugăciunea, plătesc Dania și cred în Allah și în Ziua de Apoi, acestora le vom dărui Noi răsplătă nemăsurată/ Noi ți-am trimis ție revelația așa cum le-am trimis și lui Noe și profeților de după el. Le-am trimis și lui Avraam, Ismail, Isaac, Iacob și seminițiilor, lui Isus, Iov, Iona, Aaron și Solomon, și i-am dat Noi Psalmii lui David/ Poveștile câtorva trimiși ți le-am spus Noi mai înainte, iar poveștile altor trimiși nu ți le-am spus, iar lui Moise i-a vorbit Allah Însuși, cu glas tare,/ Trimși - vestitori și prevenitori - pentru ca oamenii să nu mai aibă nici un fel de temei față de Allah, după ce au venit cei trimși. Iar Allah este Puternic și Înțelept.” (An-Nisa': 162-165)

“Aceasta se află încă și în foile cele vechi,/ În foile lui Avraam și ale lui Moise.” (Al-A'la: 18-19)

“Legea credinței” fiecărei confesiuni, în afară de Islam, nu este completă dacă nu-i tăgăduiește și nu-i acuză de necredință pe ceilalți, în vreme ce credința islamică nu ar fi completă dacă membrii ei nu ar crede în toate profețiile, mesajele, cărțile și rânduielile acestor profeții. Credința islamică nu ar fi deplină dacă nu le-ar da aderenților la celelalte confesiuni posibilitatea de a-și practica dogmele care contravin Islamului, ba

chiar tăgăduiesc Islamul! Islamul este singura credință în care recunoașterea celuiilalt nu se limitează doar la acela care recunoaște Islamul ca religie, însă nu-l recunoaște pe profetul Islamului ca trimis, nu recunoaște Islamul ca revelație divină. Islamul este singura religie care-l recunoaște pe celălalt, chiar dacă acesta îl contestă și îl tăgăduiește!

Aceia care vor să compare imaginea altuia în dogma islamică cu imaginea lui în celelalte culturi n-au decât să o facă și vor vedea diferența clară între cea islamică și celelalte.

ISLAMUL ȘI IUDAISMUL CINE PE CINE RECUNOAȘTE ȘI CINE PE CINE CONTESTĂ

Imaginea lui Moise - Pacea asupra lui! - și a profetului Avraam - Pacea asupra lui! - în cultura islamică - pe care a descris-o Coranul cel Sfânt este imaginea iubitului lui Allah, pe care Allah l-a făcut sub ochii Lui, și l-a apropiat ca tainic, i-a vorbit cu glas tare, a răspuns chemării lui, l-a binecuvântat, l-a făcut pe el puternic, demn de încredere și i-a dăruit lui Cartea Doveditoare. Iar imaginea acestei cărți - Tora - în Coranul cel Sfânt - este imaginea cărții de îndreptare, îndurare, călăuzire și lumină.

“Și am pogorât asupra ta dragostea Mea, pentru ca tu să fii crescut sub ochii Mei.” (Ta-Ha: 39).

“Și pomeneste-l în Carte pe Moise! El a fost ales și a fost un trimis și un profet./ Noi l-am chemat din partea dreaptă a Muntelui Tor și l-am apropiat de Noi ca tainic.” (Maryam: 51-52).

“Iar lui Moise i-a vorbit Allah Însuși, cu glas tare.” (An-Nisa’: 164).

“A grăit Allah: “O, Moise! Te-am ales, peste toți oamenii pentru mesajele Mele și pentru cuvintele Mele! Deci, primește ceea ce-ți dau și fii dintre cei mulțumitori!” (Al-’A’raf: 144).

“A zis: “Doamne, deschide-mi mie pieptul/ Și ușurează-mi lucrul ce trebuie să-l împlinesc/ Și dezleagă-mi nodul limbii mele,/ Pentru ca ei să priceapă vorbele mele!/ Și dă-mi mie un sfetnic din familia mea,/ Pe Aaron, fratele meu,/ Sporind prin el forța mea,/ Și fă-l pe el părtaș la lucrul meu,/ Pentru ca noi să Te lăudăm mereu!/ Și să Te pomenim mereu!/ Iar Tu întotdeauna ne-ai văzut pe noi, știind astfel tot ceea ce facem noi!”/ A zis: “Cererea ta a fost împlinită, Moise!” (Ta-Ha: 25-36).

“Pacea asupra lui Moise și a lui Aaron!” / Astfel îi răsplătim Noi pe cei care împlinesc bine;/ Fiindcă ei doi au fost printre robii Noștri dreptcredincioși” (As-Saffat: 120-122).

“A zis una dintre ele: “Tată, ia-l cu simbrie, căci cel mai bun pe care-l poți lua cu simbrie este cel puternic și vrednic de încredere!” (Al-Qasas: 26).

“Și datu-i-am lui Moise Cartea Doveditoare, nădăjduind că veți fi călăuziți” (Al-Baqara: 53).

“...Și l-am dăruit pe Moise cu dovezi limpezi...” (An-Nisa’: 153)

“Noi le-am dat lui Moise și lui Aaron Cartea de îndreptare, ca o lumină și o îndemnare pentru cei cu frică” (Al-Anbiya’: 48)

“Însă mai înainte de el a fost Cartea lui Moise, ca îndreptar și ca îndurare” (Al-’Ahqaf:12).

“Spune: “Cine a pogorât Cartea pe care Moise a adus-o ca lumină și călăuză pentru oameni? Voi o faceți foi, arătându-le, dar și ascunzând multe din ele” (Al-An’am: 91).

“Allah! Nu este Dumnezeu în afară de El, Cel Viu, Cel Veșnic!/ El ți-a pogorât Cartea cu Adevărul, întărindu-le pe cele de dinaintea ei. El a pogorât Tora și Evanghelia,/ Mai înainte, drept călăuză pentru oameni și a pogorât Îndreptarul” (Al-Imran: 2-4).

Aceasta este imaginea coranică pe care a transmis-o cultura islamică despre profetii iudaismului, legilor și cărților lor. Pot oare cei mai fanatici hahami ai iudaismului ortodox sau cei mai liberali laici ai lui să găsească ceva asemănător în conceptul iudeilor și în cultura lor despre celălalt, mai ales dacă acel celălalt este Islamul, Coranul, trimisul musulmanilor, comunitatea islamică, civilizația și istoria lor?

Pe lângă această imagine coranică despre “celălalt” (iudeu), musulmanii, civilizația lor, statul lor, istoria lor, nu s-au oprit cu această imagine despre “celălalt” (iudeu) la cadrul

Coranului, ideilor abstracte și al teoriilor, ci au pus-o în practică și în aplicare, din vremea profetiei, de-a lungul întregii istorii a civilizației islamice.

Constituția primului stat musulman, întemeiat la Medina în urma emigrării Trimisului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - de la Mekka (anul 1h/622 d.Chr.) - cunoscută în istoria islamică sub numele de "Foaia" și "Cartea" - conține 52 de articole și în 14 dintre ele se vorbește despre evrei. Aceste articole legiferează integrarea evreilor în cadrul statului, calificându-i drept "o comunitate alături de credincioși" emigranți și ansari, precum și egalitatea lor cu credincioșii în ceea ce privește drepturile și îndatoririle, precizând dreptul lor deplin la credința religioasă prin care se deosebesc de musulmani. Găsim în aceste articole cea mai înaltă formă de recunoaștere a celuilalt, expresia deplinei egalități între minoritate și majoritate, recunoașterea pluralismului religios pentru supușii aceluiași stat. Astfel, într-unul din aceste articole citim:

"Evreii sunt o comunitate alături de credincioși; evreii au religia lor, iar musulmanii au religia lor, iar slujitorii evreilor sunt (tratați) la fel ca ei, mai puțin aceia care sunt nedrepti și păcătuiesc - iar de vor fi astfel nu-și vor face rău decât lor înșiși și familiilor lor.. Evreii care ne vor urma vor avea ajutor și vor fi egali cu neamul acestei Foi; nu vor fi nedreptățiți și nu va fi sprijinit nimeni împotriva lor. Și vor cheltui laolaltă cu credincioșii, atunci când vor lua parte la război. Evreii vor cheltui pentru ei înșiși și musulmanii vor cheltui pentru ei înșiși. Ei se vor ajuta împotriva acelor care se vor război cu neamul acestei Foi și se vor sfătui și se vor respecta fără de păcat".

Islamul a deschis cartea relațiilor cu "celălalt" (iudeu) prin această pagină extrem de luminoasă, prin care statul musulman a legiferat libertatea religioasă, pluralismul religios, egalitatea în privința drepturilor cetățenești, în cadrul aceleiași comunității și aceluiași stat.

Chiar și după încălcarea de către iudei a promisiunii lor făcute Trimisului lui Allah și statului musulman cât și după

trădările lor față de musulmani în momentul când asediul de la Tranșee s-a aflat în punctul maxim, în cele mai critice momente ale luptei, atitudinea musulmanilor față de evrei a rămas neschimbată!

“Când ei au venit la voi deasupra voastră și de sub voi și când ochii voștri au fost tulburați și inimile v-au ajuns la gât și v-ați făcut voi fel de fel de gânduri în privința (făgăduinței) lui Allah,/ Atunci au fost dreptcredincioșii încercați și au fost zguduiți de un cutremur puternic” (Al-Ahzab: 10-11)

În aceste clipe extrem de dificile, evreii au trădat statul musulman și și-au încălcat angajamentele asumate față de musulmani, colaborând și uneltind împreună cu oastea politeiștilor care i-au asediat pe musulmani în orașul Medina.

Acele lor de trădare și încercările lor de a-i uni pe politeiști și pe idolatri împotriva monoteismului islamic, a statului și a comunității sale au continuat, ei oferind politeiștilor roadele culturilor din Khaybar pentru ca să vină și să distrugă statul Islamului. Au mers chiar mai departe cu aceste încercări, ajungând să facă mărturie - cu toate că erau un neam al Cărții! - că politeismul și idolatria ar fi corecte și mai bune decât monoteismul cu care a venit încheietorul profeților și trimișilor!

Când politeiștii din tribul Qurayș i-au întrebat “O, neam al iudeilor - voi sunteți neamul primei scripturi și voi știți ceea ce ne desparte pe noi de Muhammed -, spuneți-ne dacă religia noastră sau dacă religia lui este mai bună?”, Răspunsul evreilor din Khaybar a fost: “Ba religia voastră este mai bună decât religia lui și voi sunteți cei cu dreptatea!”

În legătură cu acest episod, Allah Preaînaltul și Prealăudatul a revelat versetul:

“Nu i-ai văzut pe aceia cărora le-a fost dată o parte din Carte? Ei cred în Jibt și în Taghut și zic despre cei care nu cred: “Aceștia sunt mai bine călăuziți pe drum decât cei care cred!” (An-Nisa’:51)

Nici chiar după aceste fapte, atitudinea musulmanilor

față de "celălalt" (iudeu) nu s-a schimbat. Ei și-au asigurat baza statului islamic prin evacuarea trădătorilor, iar, după aceea, au deschis porțile orașelor și provinciilor musulmane cucerite în fața evreilor, care au avut aceleași drepturi și aceleași îndatoriri ca și musulmanii. Când Islamul a cucerit orașul Ierusalim, s-au întors să trăiască în el, după ce fuseseră alungați de acolo. Statul musulman s-a arătat binevoitor față de ei, atunci când au avut parte de persecuții, blesteme, dispreț, prigoană și moarte din partea altor civilizații și state nemusulmane în care au trăit.

Dar "tendința rasistă" care i-a determinat să îndepărteze iudaismul de spiritul religiei divine și să-l transforme într-un "ordin ideologic rasist" i-a făcut să-i respingă pe ceilalți, pe toți ceilalți, în decursul istoriei lor îndelungate. Ei au transformat iudaismul în rasism, iar, după aceea, au început să se hrănească din acest iudaism talmudic rasist, devenind primul model al intoleranței față de ceilalți!

După ce au pretins monopolul - în virtutea "numelui" și a "nașterii" - asupra poziției de "neam ales al lui Dumnezeu" și de "fii și iubiți ai lui Dumnezeu", în pofida faptului că i-au ucis pe profeții lui Dumnezeu și că și-au încălcat făgăduințele pe care le-au făcut față de El, au pretins și monopolul exclusiv al Paradisului, în defavoarea celorlalți:

"Au zis că nu vor intra în Rai decât cei care sunt iudei sau creștini! Astea sunt doar dorințele lor. Răspunde-le: "Aduceți dovada voastră dacă aveți dreptate!" (Al-Baqara: 111).

Coranul cel Sfânt, după ce respinge pretențiile monopolului evreilor și al creștinilor în privința izbăvirii din Lumea de Apoi, în pofida faptului că ei s-au abătut de la condiția acestei izbăviri, afirmă că această izbăvire nu este monopolul unei anumite rase sau al unei anumite confesiuni, ci ea are porțile deschise pentru toți aceia care și-au respectat promisiunea făcută lui Allah și care întrunesc condițiile pentru această izbăvire. În continuarea versetului menționat mai sus și imediat după el, se spune:

“În nici un caz! Cel care s-a supus lui Allah și face bine va avea răsplata sa de la Domnul lui! Ei nu au a se teme și nici nu vor fi mâhniți!” (Al-Baqara: 112).

În ceea ce privește această lume, evreii au adoptat principiul “o greutate pe două greutăți” din momentul îndepărtării de la rânduiala lui Moise - Pacea asupra lui! - și au înlocuit-o cu rânduiala rasistă înregistrată în Talmud, transformând valorile, justiția și imparțialitatea rânduiei inițiale într-un monopol al sectelor lor - care au reprezentat, în decursul istoriei, o minoritate numerică infimă în comparație cu celelalte comunități și popoare, ajungând astăzi la doar 15 milioane din totalul de 6 miliarde de locuitori ai Terrei! -, într-un monopol prin care își reglementează relațiile și afacerile numai între ei, îngăduind toate lucrurile interzise, toate perversiunile și păcatele de moarte - chiar și pe acelea pe care propria lor rânduială le-a interzis - în relațiile cu ceilalți, cu toți ceilalți.

Dacă cineva mai are îndoieli în privința “Protocoalelor Înțelepților Sionului”, care abundă în exemple de politică după principiul “o greutate pe două greutăți”, relațiile istorice și practice ale evreilor cu ceilalți constituie o întruchipare a acestei politici. Camăta, pe care rânduielele mozaice o interzic, este oprită de ei doar în relațiile dintre ei, în vreme ce au admis-o și au înființat instituții pentru practicarea ei în cele mai respingătoare forme în relațiile cu ceilalți. La fel stau lucrurile și în legătură cu minciuna, hoția, uciderea, adulterul, înșelăciunea, încălcarea promisiunilor, aceasta devenind “lege de urmat” în colaborarea cu ceilalți. Și Allah Preaînaltul a avut dreptate când a descris această atitudine a evreilor - atitudinea iudaismului Talmudului - față de ceilalți prin aceste cuvinte:

“Și toate astea pentru că ei zic: “Noi nu avem datorință față de acești neînvățați”. Și ei spun minciuni împotriva lui Allah cu bună știință”. (Al-Imran: 75)

“De fiecare dată când au făcut un legământ, s-au lepădat de el o parte dintre ei (dintre iudei), ba cei mai mulți dintre ei nu cred” (Al-Baqara: 100).

Ei au ajuns cu atitudinea dușmănoasă față de celălalt, trecând și la politești:

“Veți găsi că iudeii și cei care (Îi) fac asociați (lui Allah) sunt cei mai îndârjiți în dușmănia lor față de cei care cred...” (Al-Ma’ida: 82).

Dacă Talmudul - din care au făcut legea lor, după încălcarea și mistificarea rânduinelor lui Moise - este plin de politici și legislații referitoare la principiul dublei greutăți, din care și-au făcut un obicei în decursul istoriei, mărturia unuia dintre contemporanii lor curajoși reprezintă dovada faptului că, această istorie față de alții, a fost și este rânduiala urmată de evreii talmudici și de rasismul iudaic până în momentul scrierii acestor rânduri.

În cartea lui Israel Shahak intitulată “Religia iudaică și atitudinea ei față de neevrei”, există o discuție documentată despre interzicerea vărsării sângelui evreiesc și permiterea vărsării sângelui altora și a exterminării lor.

“Evreul care ucide un neevreu este vinovat numai de păcatul împotriva rânduinelor cerești, pentru care tribunalul nu condamnă, iar cauzarea morții unui neevreu indirect nu este în nici un caz socotită păcat. Dacă ucigașul neevreu cade sub influența legilor evreiești, el trebuie ucis, indiferent dacă victima nu este evreu iar dacă ucigașul adoptă iudaismul, el nu este pedepsit”.

Numeroși hahami au comentat aceste afirmații și au ajuns la concluzia logică a acestei angajări față de rânduială, adică posibilitatea uciderii tuturor neevreilor aparținând unui popor inamic sau chiar necesitatea uciderii lor, iar această idee este încurajată public începând din anul 1972 în îndrumarea soldaților israelieni habotnici.

Primul sfat oficial de acest fel apare într-o broșură publicată de comandamentul zonei centrale a armatei israeliene - sub a cărei autoritate se află Cisiordania. Hahamul responsabil, colonelul Fidan, afirmă în această broșură: “În cazul ciocnirii forțelor noastre cu civili în timp de război, în timpul urmăririi unei

unități sau în timpul unei incursiuni, dacă nu există dovada că ei au provocat vreo pierdere forțelor noastre, există posibilitatea uciderii lor, ba chiar necesitatea săvârșirii acestui lucru, în conformitate cu rânduiala care îndeamnă chiar și la uciderea civililor pașnici.”

Soldatul Moshe a adresat o scrisoare hahamului său Shimon Wiser, în care l-a întrebat:

“În unitatea mea a avut loc o discuție despre “puritatea armei” și despre posibilitatea uciderii arabilui lipsit de armă, a femeilor și a copiilor sau dacă trebuie să ne răzbumăm pe arabi. Fiecare a răspuns după cum l-a tăiat capul și nu au ajuns la un răspuns categoric. Oare trebuie să-i ucidem pe arabi ca pe uriași, adică să-i omorâm până ce li se stinge amintirea pe pământ? “Și să se șteargă amintirea uriașilor sub cer” (Deuteronomul: 25,9). Sau să procedăm așa cum se procedează în războiul drept, în care omul îi ucide doar pe soldați? Pot să ofer apă unui arab care se predă?”

Hahamul Shimon Wiser i-a trimis soldatului Moshe o scrisoare în care se spunea:

“Am să-ți transmit câteva vorbe ale înțelepților și ți le voi explica:

Războiul la neevrei are reguli speciale, ca regulile jocului, ale fotbalului, sau ale baschetului, dar războiul pentru noi - așa după cum afirmă înțelepții noștri - nu este un joc, ci este o necesitate vitală. Pornind de la aceste criterii, trebuie să ne gândim la modul purtării lui”.

Hahamul Shimon obișnuia să spună: “Ucideți-l pe cel mai bun dintre neevrei ... celui mai bun dintre șerpi sfărâmați-i capul!” Aceasta este regula “purității armei” conform rânduiei și nu conform concepției străine care a provocat numeroase pierderi evreilor...”

Soldatul Moshe i-a răspuns hahamului astfel:

“Am primit scrisoarea ta și am înțeles-o astfel:

Nu numai că îmi este permis în timp de război să ucid orice arab și orice femeie pe care o întâlnesc, dar este de datoria

mea să procedez astfel... În ceea ce mă privește pe mine, socotesc că este de datoria mea să-iucid, chiar dacă din aceasta va rezulta o problemă din punctul de vedere al dreptului militar. Cred că această idee despre "puritatea armei" trebuie făcută cunoscută prin intermediul tuturor instituțiilor de învățământ, pentru ca lumea să-și formeze o părere în această privință și să nu rătăcească prin labirintul "logicii", îndeosebi în legătură cu o problemă ca aceasta. Trebuie explicată atât această idee, cât și modul de îndeplinire a ei. De aceea, te rog să fii activ în privința acestei probleme, pentru ca soldații noștri să cunoască atitudinea strămoșilor noștri cu toată claritatea".

Pornind de la această idee, în toate situațiile în care evreii din armată sau din organizațiile paramilitare au ucis arabi care nu luau parte la război, inclusiv situațiile asasinatelor colective, așa cum s-a întâmplat la Kafr Qasem în anul 1956, ucigașii au fost puși în libertate sau au suferit condamnări extrem de neînsemnate și au fost puși în libertate înainte de executare, ceea ce face ca aceste condamnări să pară ca și cum nici nu ar fi existat".

Aceasta este o prezentare a legii talmudice care îngăduie vărsarea sângelui altora, al neevreilor, chiar și al neparticipanților la război, chiar al femeilor și al oamenilor buni. Logica acestui iudaism talmudic este un labirint și o rătăcire care nu li se potrivește evreilor!

Exterminarea altora pe pământul Israelului:

Spoturi precum: "Nu vei lăsa în viață nimic care respiră!" (Deuteronomul: 16,60) au devenit o prelegere educativă pentru soldații israelieni care sunt mobilizați în Sectorul Ghaza, cărora li se spune "Palestinenii sunt asemenea uriașilor". Shaul Israeli, un haham israelian de seamă, a citat versetele care îndeamnă la exterminarea madyaniților (Numeri: 31:13-20) și îndeosebi versetul 17: "Acum, dară, omorâți pe orice prunc de parte bărbătească și omorâți pe orice femeie care a cunoscut pe un

bărbat culcându-se cu el!”, pentru justificarea măcelului de la Qabiya și acest citat a cunoscut o largă răspândire în rândurile armatei israeliene.

Musa ben Maymun (529-601 h/ 1135-1204 d.Chr.) - căruia statul musulman i-a deschis porțile pentru a deveni medicul lui Salah ad-Din Al-Ayyubi (532-589 h/ 1137-1192 d.Chr.) și căruia civilizația islamică i-a deschis porțile pentru a fi unul dintre filozofii ei - explică acest principiu talmudic în comentariul său la Talmud, care a devenit sursa acreditată de iudaism în privința legii talmudice, afirmând: “Nu trebuie să pricinuim moartea neevreilor cu care nu ne aflăm în stare de război, însă este interzisă salvarea lor dacă se zbat în chinurile morții”. Exterminarea neevreilor este obligatorie în caz de război - chiar dacă sunt femei, copii sau oameni buni, neparticipanți la război - iar, în timp de pace, este interzisă salvarea vieții altora, dacă se află în pragul morții!

Tratarea bolnavului evreu și interzicerea tratării bolnavului neevreu:

Întrucât rânduiala talmudică afirmă: “Nu neglija sângele fratelui tău, iar neevreul nu-ți este frate”, medicului evreu îi este interzis să-l trateze pe neevreu; tratarea lui este interzisă, chiar și în schimbul unei sume de bani; însă, dacă te temi de el sau te temi de dușmănia lui, atunci tratează-l în schimbul unei sume de bani, căci îți este oprit să faci acest lucru fără bani”. “Și este permisă verificarea unui leac pe un păgân (adică pe un neevreu), dacă acest lucru slujește unui scop”.

Hahamul Hatam Sofir - (vestitul haham din Petersburg, decedat în anul 1832) - a afirmat că păgânii - musulmani și creștini - care cred în alte divinități, nu trebuie să fie împinși în puț și nici scoși din el, căci ei sunt asemenea uriașilor. De aceea, principiul talmudic, care cheamă la reducerea natalității uriașilor, li se aplică și lor. Pornind de la aceasta, în principiu, nu este admisă sprijinirea lor, dar este îngăduit tratamentul altora și

ajutarea lor în timpul durerilor nașterii, însă, dacă au medici și moașe dintre consângenii lor, este mai bine să ceară ajutorul acestora în locul evreilor”.

Aceste principii juridice au fost incluse într-o carte în limba engleză intitulată “Rânduiala medicală evreiască” și publicată de importanta instituție israeliană Mosad Haraf Kik, pe baza unei recomandări făcute de hahamul Eliazar Yahuda Waldenberg - înalt judecător la Curtea din Ierusalim. În ea se afirmă:

“În ceea ce îi privește pe alții, în conformitate cu prescripțiile Talmudului și cu concepțiile legii iudaice, este interzisă încălcarea sabatului pentru salvarea vieții unui bolnav neevreu aflat în stare extrem de critică, după cum este interzisă asistarea unei femei neevreice la naștere în ziua de sâmbătă”.

Musa ben Maymun, care s-a bucurat de protecția și securitatea oferite de civilizația islamică, afirmă: “Femeia neevreică nu trebuie să fie asistată la naștere în ziua de sâmbătă, nici în schimbul unei plăți, iar evreul nu trebuie să se teamă de dușmănie, chiar dacă această asistare nu cuprinde încălcarea sabatului!”

Hahamul polonez Yoel Sarkis din secolul XVII, autorul lucrării “Casa Hadash” i-a exclus în privința tratamentului în ziua de sâmbătă pe primari, pe micii nobili și aristocrați, de teama de a nu provoca adversitatea lor care ar putea deveni primejdioasă, dar, în alte cazuri, îndeosebi când este posibilă înșelarea neevreului prin viclenie, medicul evreu săvârșește un păcat de neiertat, dacă îi tratează pe neevrei în ziua de sâmbătă”.

Ben Maymun, care a trăit sub protecția civilizației islamice și a statului musulman, a interzis acest lucru cu desăvârșire, fără să-i pese de adversitate, pentru că aceasta nu exista în societatea islamică și a musulmanilor.

Respectul față de femeia evreică și adulterul cu femeile celorlalți:

În Enciclopedia talmudică se spune: "Acela care întreține relații sexuale cu soția unui neevreu nu este supus la pedeapsa cu moartea, fiindcă este scris "soția fratelui tău" și nu "soția străinului". Dacă evreul se culcă cu o femeie neevreică, indiferent dacă aceasta are trei ani sau este adultă, indiferent dacă este căsătorită sau necăsătorită, ea trebuie să fie ucisă ca o vită, fiindcă evreul se expune la probleme din cauza ei... și se presupune că toate neevreicele sunt târfe".

Interzicerea jefuirii evreului și admiterea jefuirii altora:

"Intrarea cu forța (prin violență) peste un evreu este interzisă cu desăvârșire, în vreme ce intrarea cu forța peste neevrei nu este interzisă, dacă ei se află sub autoritatea noastră, dar este interzisă când ceilalți nu se află sub autoritatea noastră".

"Dacă evreul găsește un lucru al cărui proprietar s-ar putea să fie evreu, el este îndemnat să se străduiască să restituie acest lucru, prin anunțarea găsirii lui. Dimpotrivă, Talmudul și sursele iudaice timpurii permit evreului care găsește un lucru pierdut de un neevreu să-l păstreze pentru sine, ba chiar îi este oprit să-l restituie proprietarului său".

Interzicerea înșelării evreului și admiterea înșelării altora:

"Înșelarea evreului nu este admisă la cumpărarea sau vânzarea unor lucruri cu prețuri nerezonabile, dar acest lucru nu se aplică și neevreului, pentru că este scris că "omul nu-l jefuiește pe fratele său".

"Înșelarea evreului în orice mod este considerată un mare păcat, în vreme ce, în cazul neevreilor, nu este permisă înșelarea directă, dar este permisă înșelarea indirectă, cu

excepția situației în care acest lucru ar putea provoca dușmănia față de evrei sau desconsiderarea religiei iudaice”.

Înșelarea Domnului de către hahami:

“... și înșelarea Domnului, în primul rând, de către hahamii care se închipuie mai pricepuți decât El... Divinitatea iudaismului clasic era mai aproape de zeul roman Jupiter care, de asemenea, a fost înșelat de către adoratorii lui”.

Allah Preaînaltul grăiește adevărul în Coranul cel Sfânt:

“Printre oameni sunt unii care spun: “Noi credem în Allah și în Ziua de Apoi”, în vreme ce ei, de fapt, nu cred./ Ei încearcă să-L înșele pe Allah și pe cei care au crezut, dar nu se înșeală decât pe ei înșiși, fără a-și da seama./ În inimile lor este o boală, iar Allah le va spori boala și vor avea ei parte de chinuri dureroase pentru ceea ce au mințit./ Dacă li se spune lor: “Nu faceți stricăciune pe pământ!”, ei zic: “Noi, doară suntem făcători de bine”./ Însă, ei sunt făcători de stricăciune, dar nu-și dau seama./ Iar dacă li se spune lor: “Credeti așa cum au crezut oamenii!”, Ei zic: “Să credem precum au crezut proștii?”. De bună seamă, ei sunt cei proști, dar nu o știu!/ Iar, dacă se întâlnesc cu cei care au crezut, zic ei: “Noi credem”, dar când rămân numai cu șeitaniilor lor, zic ei: “Noi suntem cu voi, ne batem numai joc”./ Allah își bate joc de ei și-i păsuiește în fărădelegea lor și ei rătăcesc în neștire./ Aceia sunt cei care au schimbat calea cea dreaptă cu rătăcirea, dar negoțul lor nu le-a adus câștig și ei nu au fost bine îndreptați”. (Al-Baqara: 8-16)

Interzicerea cametei între evrei și obligația ei la
împrumutarea altora:

“Oferirea unui împrumut fără dobândă unui evreu este socotită faptă bună, dar, în cazul când cel care primește împrumutul este neevreu, este obligatorie obținerea unei dobânzi cât mai mari cu putință”.

În “Cartea educației” - una din cele mai răspândite cărți în Israel - se spune:

“Ni se poruncește să luăm dobândă de la neevrei, atunci când le împrumutăm bani și nu trebuie să-i împrumutăm fără dobândă. Explicația acestei obligații religioase este că noi nu trebuie să facem nici o faptă de îndurare decât în favoarea aceluia care Îl cunoaște pe Dumnezeu și Îl adoră pe El. Când ne abținem de la faptele de îndurare față de ceilalți oameni și le săvârșim doar în favoarea celor din prima categorie, aceasta este o încercare a Domnului. Răsplata Domnului când nu împlinim îndurarea față de alții este egală cu răsplata Lui când o împlinim față de fiii neamului nostru.”

Interzicerea vânzării pământului și a imobilelor
de pe teritoriul Israelului către neevrei:

“Pe teritoriul Israelului - care include Palestina, Sinai, Iordania, Liban, Siria, Cipru și unele zone din Turcia - legea îi interzice evreului să vândă altora bunuri imobile, așa cum sunt terenurile și casele, dar permite închirierea unei case de pe teritoriul Israelului neevreului, în următoarele condiții:

- 1- Să nu fie folosită ca locuință, ci pentru alte scopuri, cum ar fi depozitarea
- 2- Să nu fie închiriate trei case sau mai multe din vecinătatea imobilului respectiv
- 3- Să fie evreii în refugiu

4- Să fie alții mai puternici decât evreii.

Aceasta pentru ca șederea altora pe teritoriul Israelului să fie temporară și pentru că nu este permis ca un idolatru să locuiască printre noi, nici chiar temporar sau dacă este negustor ambulant, fiindcă este scris: "Ei să nu locuiască în țara ta" (Exodul: 23:33).

Interzicerea cărmuirii altora peste evrei:

"Conform Legii, evreii nu trebuie să permită neevreilor (dacă acest lucru este cu puțință) să ocupe nici o funcție prin intermediul căreia ar putea să exercite o putere asupra evreilor, oricât ar fi ea de neînsemnată".

Decăderea din drepturi a altora:

"Se presupune că neevreii mint prin natura lor și, de aceea, nu au dreptul să depună mărturie în fața tribunalelor".

Interzicerea oferirii de cadouri altora:

"Talmudul interzice oferirea de cadouri neevreilor, însă sursele iudaice clasice au exprimat opinii diferite în această privință, fiindcă este un lucru plăcut să se facă schimburi de cadouri între oamenii de afaceri. De aceea, a fost elaborată o regulă cu următorul conținut: Evreul poate oferi un cadou uneia dintre cunoștințele sale dintre neevrei, dar cu condiția să nu-l considere cadou, ci o investiție de la care se așteaptă să obțină un anume profit."

Blestemarea celorlalți, pentru că sunt câini, și chemarea ca ei să fie distruși:

"Dacă evreul credincios vede un grup de evrei, se cuvine să-i aducă mulțumire lui Dumnezeu, dar, dacă vede o adunare de

neevrei, se cuvine să-i blesteme. Talmudul îl îndeamnă pe evreul care trece pe lângă o casă în care locuiesc neevrei să se roage lui Dumnezeu pentru dărâmarea ei, iar dacă este dărâmată, se cuvine să-I aducă mulțumiri lui Dumnezeu pentru răzbunare. Există obiceiul popular cunoscut de a scuipa de trei ori la vederea unei biserici sau a unei cruci, recitând versetele din Tora care-i insultă: "Să-ți fie groază de el, să-ți fie scârbă de el" (Deuteronomul: 7:26). Totodată, învățăturile nu permit elogierea neevreilor sau a lucrărilor lor, decât dacă acest lucru atrage după sine laude și mai mari pentru evrei și pentru lucrurile evreiești. Când s-a întors de la Stockholm, unde a primit premiul Nobel pentru literatură, scriitorul Ajnun a elogiat Academia Suedeză într-un interviu acordat Radio Israel, dar s-a grăbit să adauge: "Nu am uitat că nu se cuvine să-i lauzi pe alții, dar, în momentul de față, am un motiv special pentru aceasta". Este interzisă participarea evreilor la petrecerile populare ale neevreilor, cu excepția situației în care neparticiparea stârnește adversitatea; în această situație, nu este îngăduit decât să se manifeste cea mai mică bucurie cu putință. Este, de asemenea, interzisă stabilirea vreunei relații umane între evreu și neevreu".

"Evreului credincios îi este interzis să bea din orice vin la a cărui preparare au participat neevrei - indiferent sub ce formă. De asemenea, este oprit vinul dintr-o sticlă deschisă, chiar dacă a fost preparat de evrei, în cazul în care un neevreu a atins sticla ori și-a trecut mâna deasupra ei. Dacă un creștin a atins sticla de vin, el trebuie vărsat pe pământ, însă, dacă a atins-o un musulman, ea poate fi vândută sau oferită cadou, dar, în ambele cazuri, evreului îi este interzisă să bea din ea. Acest lucru se aplică și ateilor neevrei, dar nu se aplică ateilor evrei".

"Cuvântul "suflet" înseamnă evreu și nu se aplică neevreilor și câinilor. Evreul ortodox învață din fragedă tinerețe, în cadrul studiilor sale religioase, că neevreii sunt comparați cu câinii și că elogierea lor este considerată păcat".

Blestemarea chiar și a profeților:

Talmudul afirmă că pedeapsa lui Isus în infern va fi cufundarea lui în excremente umane care fierb, iar în "Mashnat Tawrat" (Comentarii orale despre Tora), pe care le-a adunat Ibn Maymun și în care a rezumat Talmudul, există îndemnarea ca evreul să rostească, ori de câte ori aude numele lui Isus, expresiile "Dumnezeu să ucidă numele cel rău!" și "Să piară numele cele rele ale lui Isus Nazariteanul și ale apostolilor săi!"

"Talmudul le poruncește evreilor să ardă - dacă este cu putință, în public - toate exemplarele Evangheliei. La 23 martie 1980, sute de exemplare ale Evangheliei au fost arse la Ierusalim, sub supravegherea organizației religioase Yadelakhim, care primește ajutoare de la Ministerul Afacerilor Religioase din Israel."

Blestemarea morților celorlalți și a mamelor lor:

"Evreul credincios trebuie să rostească blesteme când trece pe lângă un cimitir neevreiesc, și binecuvântări când trece pe lângă unul evreiesc".

"Unul din capitolele Talmudului a fost retipărit într-o ediție cunoscută în Israel sub titlul de "Hirsunut Chaas" și este învățat de către copii: "Se poruncește fiecărui evreu ca, ori de câte ori trece pe lângă un cimitir, să ceară îndurarea, dacă el este evreiesc, și să le blesteme mamele morților, dacă cimitirul este neevreiesc", conform lui Ieremia (50:12): "Mama voastră este acoperită de rușine; cea care v-a născut roșește de rușine".

Înrobirea altora:

În "Cartea educației", a cărei reeditare s-a făcut de mai multe ori pe cheltuiala guvernului israelian și care este considerată una din cele mai populare cărți din Israel, se spune:

„Trebuie ca sclavul neevreu să rămână sclav toată viața lui, în vreme ce robul evreu trebuie să fie eliberat, și aceasta pentru că evreii sunt cele mai bune făpturi umane și au fost creați pentru a exprima recunoștință Domnului lor și pentru a-L adora pe El și, de aceea, li se cuvine să aibă sclavi. Dacă nu au sclavi din rândul celorlalte popoare, vor fi nevoiți să-și facă robi dintre consângenii lor, care nu vor putea, în acest mod, să-L slujească pe Dumnezeu. Acest lucru este avut în vedere prin versetul: „Dar cât despre frații voștri, copiii lui Israel, nici unul din voi să nu stăpânescă pe fratele său cu asprime” (Leviticul: 25:46). Expresii precum „robia este soarta firească a neevreilor” au devenit uzuale în public, chiar și la televiziune, și de către proprietarii evrei de pământuri care exploatează mâna de lucru arabă. Chiar și aceia care resping aceste idei nu fac acest lucru decât din considerente politice legate de foloasele proprii ale evreilor și nu pornesc de la un principiu umanitar sau moral, întrucât le consideră dăunătoare societății israeliene, imposibil de aplicat în condițiile politice actuale și de natură să conducă la izolarea Israelului pe plan internațional. În principiu, aproape toți sioniștiși, îndeosebi stânga sionistă, care-i include pe laici, împărtășesc, alături de credincioșii habotnici, atitudinile profunde îndreptate împotriva neevreilor, pe care iudaismul ortodox se străduiește să le consolideze în momentul de față. Toți aceia care trăiesc în Israel știu cât de adânci și cât de răspândite sunt atitudinile dușmănoase și crude față de toți neevreii din partea majorității israelienilor”.

Este îngăduită chiar și calitatea de ființă umană a celorlalți care sunt socotiți diavoli, câini, porci și măgari:

„Ibn Maymun tăgăduiește capacitatea unor oameni din diverse regiuni de a atinge valoarea religioasă supremă și adorarea adevărată a Domnului. Printre aceștia se numără „unii turci (adică rasa mongolă), triburile migratoare din Nord, negrii, triburile migratoare din Sud și aceia dintre noi care seamănă cu ei (adică lumea musulmană în mijlocul căreia trăia), fiindcă firea lor este la fel ca firea animalului necuvântător: ei sunt pe o treaptă

inferioară ființelor umane; poziția lor între ființele vii este inferioară omului și superioară maimuței, deoarece înfățișarea lor este mai apropiată de cea a omului decât de cea a maimuței”.

Una din convingerile mișcării hasidice, o continuare a sufismului iudaic are sute de mii de adepti, unii dintre ei având mare influență politică în Israel, aflându-se printre conducătorii majorității partidelor politice sau având grade superioare în armată, este aceea că “toți, în afară de evrei, sunt făpturi satanice, neavând absolut nimic bun înlăuntrul lor; chiar și embrionul neevreiesc este calitativ diferit de embrionul evreiesc; după cum existența neevreului este o chestiune neesențială în acest univers; făpturile au fost create doar pentru evrei”.

“Atunci când se întoarce de la baia rituală lunară în scopul purificării, femeia evreică trebuie să se ferească să se întâlnească pe drum cu una din cele patru făpturi satanice: unul din ceilalți (neevreu), porcul, câinele sau măgarul, iar , dacă se întâmplă să se întâlnească pe drum cu unul din aceștia patru, trebuie să se îmbăieze din nou”.

Atitudinea rasistă este caracteristică și evreilor atei și de stânga:

Să nu creadă cineva că acest rasism fără de seamă în istoria omenirii și în gândirea umană se limitează numai la evreii religioși care recurg la sursele de specialitate și la sfaturile hahamilor. Această gândire “religioasă” iudaică s-a transformat într-o “cultură” la care au aderat aproape toți evreii, chiar și atei și adeptii mișcărilor de stânga antireligioase. Toți evreii - atât cei religioși, cât și cei laici - sunt egali în privința acestui rasism ciudat și sălbatic. Israel Shahak depune mărturie în legătură cu acest adevăr îngrozitor, afirmând:

“Studierea partidelor radicale, socialiste și comuniste oferă numeroase exemple de șoviniști și rasiști evrei mascați, care au aderat la aceste partide din considerente care țin de interesul evreiesc și sprijină discriminarea îndreptată împotriva

celorlalți, iar kibutzul - o instituție muncitorească socialistă - reprezintă o instituție rasistă închisă în fața cetățenilor neevrei ai Israelului”.

Cu toate că acest rasism sălbatic a fost primul motiv al respingerii și disprețului de care au avut parte evreii în decursul istoriei lor, îndeosebi în cadrul civilizației occidentale, acest lucru nu i-a determinat să revizuiască această ideologie rasistă, ci le-a sporit atașamentul față de rasism și duplicitatea cu care își ascund acest rasism de ochii observatorilor în perioadele când se simt slabi, recurgând la diverse justificări pentru ipocrizia și minciunile lor.

Israel Shahak spune, referindu-se la acest fapt:

“Evreii mint sub pretextul patriotismului, considerând că este de datoria lor să mintă în interesul iudaismului. Același patriotism îi determină pe acești patrioți mincinoși să tacă atunci când văd discriminarea și represiunile îndreptate împotriva palestinienilor”.

“În fața cenzurii statelor europene asupra publicațiilor evreiești, expresiile talmudice precum “altul”, “neevrei” și “ciudat”, care apar în manuscrise și în primele ediții, au fost înlocuite cu termeni precum “idolatra”, “barbar”, “kananeean”, “samaritean”, “arab”, “musulman”, “yașmaili” sau “egiptean”, dar cititorul evreu știe că acestea sunt niște eufemisme pentru expresiile vechi. În același timp, au fost difuzate liste cu termenii talmudici înlocuiți, sub formă de manuscrise, pentru a explica termenii noi și a-i menționa pe cei înlocuiți!”

“Unii hahami au recurs, după ocuparea Indiei de către englezi, la un truc conform căreia prin orice referire care stârnește nemulțumirea sau lezează demnitatea se au în vedere doar indienii. În alte ocazii, s-a arătat spre locuitorii băștinași ai Australiei ca fiind vizați prin aceste expresii. În Israel, aceste omisiuni din Talmud au fost difuzate într-o ediție ieftină, sub titlul “Hirsunut Shas”, pentru a fi citită de public și comentată pentru copiii evrei”.

Dacă unanimitatea evreilor în privința minciunii și a

ipocriziei reprezintă o mare ciudătenie, și mai ciudată apare cristalizarea unui curent larg în cultura occidentală - printre neevrei - care justifică minciuna și ipocrizia evreilor, transformându-le într-o "doctrină" la care cheamă și o atitudine pe care o apără. Israel Shahak afirmă, referindu-se la acest curent occidental care justifică minciuna și ipocrizia:

"Mulți neevrei (inclusiv reprezentanți ai clerului creștin și unele grupuri de habotnici, precum și unii marxiști din toate organizațiile marxiste) îmbrățișează opinia ciudată care afirmă că una din formulele de ispășire pentru persecuțiile de care au avut parte evreii constă în evitarea discuției despre răul practicat de evrei înșiși și chiar participarea la această "minciună nevinovată" în privința evreilor.

Tot astfel, acuzarea de antisemitism a oricărei persoane, care protestează împotriva discriminării practice față de palestinieni sau care scoate la iveală orice adevăr despre religia iudaică sau despre trecutul iudaismului, care vine în contradicție cu "imaginea convenită", vine încărcată cu dușmănie din partea "prietenilor evreilor" mai mult decât din partea evreilor înșiși".

În fața acestui rasism sălbatic, care a impregnat gândirea și practicile evreilor în decursul îndelungatei lor istorii, oricine își poate pune întrebarea despre "autoritatea" și "constanta ideologică" care au conservat acest rasism împotriva altora în decursul istoriei. În răspunsul la această întrebare, constatăm că toate degetele se îndreaptă către imaginea rasistă pe care a dobândit-o iudaismul ca religie:

- Scripturile Torei au fost rescrise în perioada robiei babiloniene și au fost impregnate de spiritul urii și fanatismul orb împotriva tuturor celorlalți.

- Comentariile și discuțiile care au constituit Talmudul babilonian - devenit mai important chiar decât Tora în gândirea și viața evreilor - au fost și ele impregnate de rasismul care a reprezentat natura acelei perioade din viața și istoria lor.

- Dacă dimensiunile uriașe ale volumelor Talmudului și modul lui de consemnare au făcut imposibilă asimilarea lui în

viața iudaică însăși și au determinat recurgerea la el doar rareori, în schimb concluziile și comentariile Talmudului - și, în primul rând, "Dublarea Torei", scrisă de Musa ben Maymun, care a înlocuit practic Talmudul - au căutat să aducă la un loc rasismul și ura Talmudului. Această carte a devenit "divanul rasismului iudaic", după cum Musa ben Maymun a devenit cel mai mare filozof al iudaismului, încât printre ei s-a răspândit, cu referire la poziția lui, zicala: "Nu a apărut nici un alt om ca Moise, din vremea lui Moise și până astăzi, în afară de Musa!"

Iudaismul, față de celelalte a deviat de la natura sa adevărată, ridicându-se împotriva religiei monoteiste cu care a venit Moise - Pacea asupra lui! -, transformându-se într-o "religie păgână", proprie rasei evreiești, iar Dumnezeu ei, Yahweh, a devenit o divinitate proprie numai evreilor, în vreme ce celelalte popoare au și ele divinitățile lor specifice. Iudaismul talmudic a abrogat iudaismul biblic și i-a luat locul. Apoi, această religie născocită a devenit o "religie biologică - rasistă", căci evreu - conform cutumei și definiției lor - este cel născut de o mamă evreică și care, prin această naștere, devine evreu și face parte din neamul ales al lui Dumnezeu, chiar dacă este ateu sau bastard! Conform acestui "criteriu biologic", Solomon - Pacea asupra lui! -, profetul lui Dumnezeu, nu a fost evreu, deoarece mama lui a fost hitită. Tot la fel, străbunica tatălui său, David - Pacea asupra lui! - a fost moabită. În schimb, sioniștii atei fac parte din neamul ales al lui Dumnezeu!

Israel Shahak afirmă, referindu-se la aceste adevăruri, care descoperă adevărata față a iudaismului, caracterizat prin rasism sălbatic:

"În multe scripturi - dacă nu chiar în toate - din Vechiul Testament sunt prezente și alte divinități recunoscute în mod deschis, însă, Yahweh, cel mai puternic dintre toți, este foarte invidios pe rivalii săi și interzice neamului său să-i adore. Nu apare decât la sfârșitul Torei, la unii profeți târzii, tăgăduirea existenței tuturor divinităților, cu excepția lui Yahweh".

"Iudaismul clasic a fost, în ultimele sale secole, în cea mai

mare parte foarte îndepărtat de monoteismul pur. Acest lucru este valabil și în principiile dominante în ortodoxismul iudaic contemporan care este continuarea directă a iudaismului clasic. Monoteismul a decăzut ca urmare a răspândirii sufismului iudaic (cabala), care s-a dezvoltat în secolele XII-XIII, obținând, la sfârșitul secolului XVI, victoria aproape completă în toate centrele iudaice. Iar universul, conform cabalei, nu este guvernat de către o singură divinitate, ci de câteva divinități cu personalități și influențe diferite, provenind dintr-un motiv primar, îndepărtat și neclar”.

Și dacă păgânismul a lovit “iudaismul biblic”, “iudaismul talmudic” a deviat și mai mult. Conform unei concepții greșite, iudaismul este “o religie”, iar Vechiul Testament are, în Iudaism, aceeași poziție centrală și aceeași autoritate juridică pe care o are Evanghelia în Creștinism. Însă această poziție o are Talmudul, și nu Tora, numeroase versete biblice care poruncesc fapte religioase și îndatoriri sunt “înțelese” de către iudaismul clasic și ortodox de astăzi într-un mod total diferit sau chiar opus față de sensul literal, așa cum îl înțeleg cititorii Vechiului Testament, care nu văd textul obișnuit decât așa cum este el în aspectul său aparent. De exemplu: cea de a doua din cele zece porunci din Biblie (“să nu ucizi!” - Exodul: 20:15) este privită ca o interdicție de la furt, pentru evreu, în vreme ce legea talmudică îngăduie jefuirea de către evrei a altora. În nenumărate cazuri, expresii precum “vecinul tău”, “străinul” sau chiar “omul” sunt interpretate în manieră șovină restrictivă, prin ele avându-se în vedere doar evreii. De aceea, vestita expresie “Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!” (Leviticul: 19:18), este interpretată de iudaismul clasic și de iudaismul ortodox actual ca o poruncă adresată evreilor de a-l iubi pe aproapele lor evreu și nu pe orice alt vecin. Iar expresia “Nu neglija sângele vecinului tău!” s-a transformat într-o interdicție generală adresată evreilor de a nu salva viața neevreului, pentru că el nu este “aproapele tău”, iar porunca îndemnând la lăsarea resturilor de pe ogor și din vie “pentru sărac și străin” (Leviticul: 9:10) este interpretată ca o

referire doar la săracul evreu și la cei care adoptă religia iudaică.

În felul acesta, evreii ortodocși, când citesc astăzi Tora, citesc, de fapt, o carte diferită, cu sensuri total diferite de Tora pe care o citește neevreul.

Sursa principală pentru structura ei legislativă este Talmudul, iar, dacă vrem să fim și mai exacti, este ceea ce se numește Talmudul babilonian, pentru că restul literaturii talmudice (inclusiv ceea ce se numește Talmudul maqdist sau palestinian) nu conține decât sentințe suplimentare”.

Acesta este iudaismul cu care ne confruntăm și care a generat acest rasism extremist față de toți cei care nu sunt evrei. Și acesta este un iudaism care nu are nici o legătură cu iudaismul lui Moise - Pacea asupra lui! - iar acești evrei nu au nici o legătură cu neamul lui Israel, care atunci când au acceptat iudaismul lui Moise au fost comunitatea monoteistă pe care Dumnezeu - Preaslăvitul și Preaînaltul - a ales-o dintre toate neamurile.

Ne aflăm în fața unui “iudaism biologic, rasist”, care nu are nici o legătură cu “credința religioasă”, iar considerarea unui om ca fiind evreu se bazează (în acest iudaism) pe rasa mamei și nu pe credința efectivă a persoanei” care aparține aceastei “religii”, un iudaism care nu are nici o legătură cu “religia”, cu nici o religie!

Să nu creadă nimeni că situația “iudaismului biblic”, în ceea ce privește atitudinea față de celălalt, ar fi mai bună, sau poate puțin mai bună decât situația acestui “iudaism talmudic”, căci Talmudul constă în interpretările pe care rabinii și hahamii le-au dat Torei - în perioada robiei și a urii lor - după ce au deformat-o și au transformat-o din “monoteism” în “păgânism” și din “umanism-divin” în “rasism sălbatic”.

Și pentru ca nimeni să nu pretindă că factorul esențial în viața iudaică atât clasică, cât și modernă și contemporană ar fi Tora și nu Talmudul și rezumatele lui și că neglijarea atitudinii

Torei față de celălalt ar ascunde adevărata atitudine a iudaismului contemporan - și, prin urmare, a evreilor contemporani - față de ceilalți, vom prezenta și poziția Torei față de celălalt, față de toți ceilalți, și aceasta, prin atitudinea ei față de lupta împotriva celorlalți.

Pentru a înțelege adevărata semnificație a textelor vom compara atitudinea Torei față de lupta împotriva celorlalți cu atitudinea Coranului cel Sfânt în această problemă pentru ca oamenii să cunoască adevărul în privința atitudinii acestei scripturi despre care mulți au născocit și continuă să născocescă fel de fel de teorii cum că ar fi legiferat răspândirea Islamului prin sabie, violență și constrângere, pentru ca oamenii să vadă atitudinea Coranului, Islamului și a musulmanilor față de lupta împotriva celorlalți și atitudinea Biblei/Torei - și nu numai a Talmudului - față de lupta împotriva celorlalți.

Spre deosebire de toate filozofiile, teoriile, școlile de psihanaliză și sociologie care au văzut în luptă, violență și război un instinct inerent al omului și o constantă eternă a sufletului omenesc, Coranul cel Sfânt a considerat lupta - umană și religioasă - a fi un lucru detestabil și accidental, o excepție impusă de necesități. Iar dacă necesitățile impun această excepție accidentală, atunci ea este asemenea rănilor necesare și neplăcute; nu este lipsită de bine, dacă scopurile sale sunt bune, dacă îndepărtează o stricăciune mai mare, se oprește la limita impusă de necesități și dacă practicile sale sunt conforme cu calitățile morale umane alese, legalitatea, cu care trebuie să fie împodobit cavalerismul acestei lupte.

Într-adevăr, Coranul cel Sfânt a venit pentru a stabili această cale divină de luptă a musulmanilor împotriva acelorora cu care trebuie să se lupte.

Lupta este neplăcută, impusă de necesități:

“V-a fost prescrisă lupta, chiar dacă ea vă este neplăcută. Or se poate întâmpla ca voi să urâți un lucru care este bun pentru voi și să iubiți un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah știe, în vreme ce voi nu știți”

(Al-Baqara: 216)

Iar într-o tradiție nobilă, Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - spune: "Să nu doriți să-l întâlniți pe dușman, dar, dacă îl întâlniți, atunci fiți fermi și pomeniți fără întrerupere numele lui Allah!" (Relatat de Ad-Darimi).

Musulmanii nu trebuie să înceapă primii și nici prin surprindere lupta. Lupta în Islam este pentru apărare și pentru respingerea agresiunii. Lupta nu trebuie să treacă dincolo de respingerea agresiunii îndreptate împotriva musulmanilor, a teritoriilor lor și a religiei lor, atât în privința scopurilor agresiunii, cât și în privința mijloacelor și armelor necesare pentru respingerea ei:

"Luptați pe calea lui Allah, împotriva acelor care se luptă cu voi, dar nu începeți voi lupta, căci Allah nu-i iubește pe cei care încep lupta!" (Al-Baqara: 190)

"Luna cea sfântă pentru luna cea sfântă și în toate lucrurile sfinte se aplică talionul. Așadar, pe acela care v-a atacat, atacați-l întocmai așa cum v-a atacat el! Și fiți cu frică de Allah! Și să știți că Allah este cu cei care se tem de El!" (Al-Baqara: 194)

Coranul cel Sfânt a limitat la două situațiile în care este posibilă și necesară lupta musulmanilor împotriva dușmanilor.

Prima situație este aceea în care ceilalți încearcă să-i determine pe musulmani să renunțe la religia lor, fie prin constrângerea lor la necredință, fie prin împiedicarea lor la chemarea către Islam prin înțelepciune, poavață și discuție despre ceea ce este mai bun.

Cea de-a doua este agresiunea celorlalți împotriva musulmanilor prin alungarea lor din ținuturile lor sau întrajutorarea în alungarea din ținuturile și țările lor.

Cu aproximativ un sfert de secol în urmă, am extras, într-un studiu, toate versetele din Coranul cel Sfânt referitoare la "îngăduirea luptei", "poruncirea ei", "impunerea ei" și "îndemnul" la ea și am constatat că toate se încadrează în aceste limite, fără a le depăși, astfel încât acest cadru a devenit criteriul general al

Islamului care guvernează lupta împotriva celorlalți:

“Se poate ca Allah să aducă prietenie între voi și între aceia care voi i-ați ținut ca dușmani, căci Allah este Atotputernic și Allah este Iertător și Îndurător./ Allah nu vă oprește să faceți bine aceluia care nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nu v-au alungat din căminele voastre, (ba din contră) să fiți foarte buni și drești, căci Allah îi iubește pe cei drești./Însă Allah vă oprește să-i luați ca aliați pe aceia care au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și v-au alungat din căminele voastre și au ajutat la alungarea voastră. Iar aceia care și-i iau ca aliați sunt nelegiuți” (Al-Mumtahana: 7-9).

Esența relațiilor cu adversarii și cu ceilalți este pacea, prietenia, bunăvoința, dreptatea și imparțialitatea, în vreme ce lupta este accidentală, excepțională, impusă de agresiunea celorlalți asupra musulmanilor în încercarea de a-i constrânge și de a-i abate de la religia lor sau a-i alunga din căminele și din patria lor, prin dezrădăcinare și expulzare sau prin colonizare și ocupație.

În acest cadru și sub acest criteriu a început Coranul cel Sfânt să “îngăduie” lupta împotriva celor care i-au alungat pe musulmani din căminele lor:

“Li s-a îngăduit să se apere aceluia care sunt atacați, căci ei sunt nedreptățiți. Iar Allah este în stare să-i ajute/ Pe aceia care au fost scoși din căminele lor pe nedrept, pentru că ei au zis: “Domnul nostru este Allah!” Și dacă nu i-ar opri Allah pe oameni, pe unii prin alții, ar fi dărâmate chiliile, bisericile, templele și moscheile în care numele lui Allah este pomenit atât de mult. Allah îi ajută neîndoielnic aceluia care-L ajută pe El. Allah este Tare și Puternic”. (Al-Hajj: 39-40)

Este o îngăduință pentru aceia care au fost nedreptățiți și împotriva cărora s-a purtat război, îngăduință având scopul respingerii nedreptății și a agresiunii.

Când Coranul cel Sfânt "a poruncit" lupta, această poruncă a fost o luptă împotriva celor care i-au alungat pe musulmani din căminele lor, o respingere a agresiunii și o pedeapsă sub formă practică:

"Luptați pe calea lui Allah împotriva acelor care se luptă cu voi, dar nu începeți voi lupta, căci Allah nu-i iubește pe cei care încep lupta!/ Omorâți-i unde-i prindeți și alungați-i de acolo de unde v-au alungat! Iar schisma e mai rea decât omorul. Dar nu luptați împotriva lor aproape de Moscheea Sfântă, doar dacă ei se luptă cu voi în ea. Iar dacă luptă împotriva voastră, omorâți-i, căci aceasta este răsplata celor fără de credință!/ Dacă, însă, ei conțin, atunci Allah este Iertător și Îndurător." (Al-Baqara: 190-192)

Când a vorbit despre luptă ca o "îndatorire obligatorie", Coranul cel Sfânt a avut în vedere respingerea acelor care i-au alungat pe musulmani de pe pământurile lor și au încercat să-i abată de la religia lor prin asediu, constrângere și chinuri:

"V-a fost prescrisă lupta, chiar dacă ea vă este neplăcută. Or se poate întâmpla ca voi să urâți un lucru care este bun pentru voi și să iubiți un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah știe, în vreme ce voi nu știți./ Te întreabă despre luna cea sfântă și lupta în timpul ei. Spune: "Lupta într-însă e mare păcat, dar împiedicarea de la calea lui Allah, lepădarea de El și de Moscheea cea Sfântă, precum și alungarea neamului său din ea sunt și mai mare păcat înaintea lui Allah, iar schisma este mai mare păcat decât omorul". Iar ei nu vor înceta să lupte împotriva voastră, până nu vă vor abate de la credința voastră dacă le va fi cu putință. Iar acela dintre voi care se va lepăda de credința lui și va muri în necredință, în deșert vor fi faptele lui atât în această lume, cât și în Lumea de Apoi. Aceștia sunt oaspeții Focului și ei în el vor rămâne veșnic." (Al-Baqara: 216-217)

Același lucru se poate spune și despre situația în care

Coranul i-a "provocat" pe musulmani să intre în luptă. Motivul acestei mobilizări a fost agresiunea celorlalți, a politeiștilor, când i-au provocat pe Profet și pe credincioși și i-au alungat din cămine sau când au complotat împotriva Trimisului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - încercând să-l prindă și să-lucidă:

"Și adu-ți aminte cum au ticluit împotriva ta cei care nu credeau, ca să te întemnițeze ori să te omoare, ori să te alunge! Au ticluit ei, însă și Allah a ticluit, căci Allah este Cel mai Bun între cei care știu a ticlui" (Al-Anfal: 30)

"Și au fost ei aproape să te sperie pe tine ca să te alunge din țară. Dar atunci n-ar mai fi rămas ei în urma ta decât puțin" (Al-'Isra': 76)

"Și câte cetăți mai puternice decât cetatea ta, care te-a alungat, am făcut Noi să piară, fără să aibă ei nici un ajutor!" (Muhammed: 13)

"Nu vreți să vă luptați împotriva unor oameni care și-au călcat jurămintele și au vrut să-l alunge pe Trimis și v-au atacat mai întâi pe voi?! Oare vă temeți de ei? Însă mai drept este să vă temeți de Allah, dacă sunteți dreptcredincioși!/ Luptați-vă împotriva lor, căci, Allah îi va pedepsi prin mâinile voastre și-i va acoperi de rușine și vă va ajuta să-i biruiți și va tămădui piepturile unor oameni dreptcredincioși!" (At-Tewbe: 13-14)

Chiar în cazul "reproșului" făcut în Coranul cel Sfânt unora dintre aceia care nu au mai vrut să participe la luptă și "mobilizării" lor la această luptă, s-a amintit care era cauza luptei, respectiv agresiunea celorlalți împotriva credincioșilor pe care i-au alungat din căminele lor:

"O, voi cei care credeți! Ce-i cu voi? Când vi s-a zis: "Purcedeți pe calea lui Allah!", voi v-ați lăsat grei pe pământ. Oare v-a plăcut vouă viața aceasta mai mult decât Viața de Apoi? Plăcerea acestei vieți nu va fi decât puțină în Lumea de Apoi!/ Dacă voi nu purcedeți, vă va

pedepsi El cu pedeapsă dureroasă și vă va schimba cu un alt neam. Și voi nu-I veți mai putea dăuna întru nimic, căci Allah este cu putere peste toate./ Dacă voi nu-i veniți în ajutor, să știți că l-a ajutat Allah mai înainte, când cei care nu credeau l-au alungat, ca unul dintre cei doi. Când ei doi se aflau în peșteră și când el i-a zis însoțitorului său: "Nu fi mâhnit, căci Allah este cu noi!" Și a pogorât Allah liniștea Sa asupra lui și i-a venit în ajutor cu oșteni pe care voi nu i-ați văzut și a făcut cuvântul celor care nu credeau să coboare jos, în timp ce cuvântul lui Allah s-a înălțat cel mai sus. Iar Allah este Puternic și Înțelept./ Purcedeți ușori și grei și luptați cu averile și sufletele voastre pe calea lui Allah! Aceasta este mai bine pentru voi, dacă pricepeți!" (At-Tewbe: 38-41)

Acest reproș și această mobilizare au avut drept scop respingerea agresiunii acelor care i-au alungat pe Trimis - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și pe credincioși din căminele și din țara lor.

Când vorbește despre "poziția" pe care Allah Preaslăvitul și Preaînaltul a pregătit-o credincioșilor care au răspuns chemării Sale, Coranul cel Sfânt reamintește situația acelor care au luptat pentru respingerea dușmanilor care le-au provocat atâtea suferințe:

"Domnul lor le-a răspuns: "Eu nu las să se piardă nici o faptă împlinită de vreunul dintre voi, bărbat sau femeie, deopotrivă unul cu altul! Iar pe cei care au pribegit, care au fost alungați din căminele lor, care au fost prizonieri pe calea Mea, care au luptat și au fost omorâți, voi să-i ispășesc de faptele lor rele și să-i fac să intre în Grădini pe sub care curg pâraie, drept răsplătă din partea lui Allah". La Allah se află bună răsplătă!" (Al-Imran: 195)

În felul acesta, au fost revelate toate versetele coranice care au "permis", "au poruncit", "au impus" și au "îndemnat" la luptă, pentru a circumscrie legitimitatea luptei, respingerea

agresiunii acelor care luptă împotriva religiei noastre, ne alungă din cămine sau se aliază pentru a sprijini această nedreptate și pentru că, această luptă, se limitează doar la respingerea agresiunii, ea este, în realitate, o luptă a talionului:

“Luna cea sfântă pentru luna cea sfântă și în toate lucrurile sfinte se aplică talionul. Așadar, pe acela care v-a atacat, atacați-l întocmai așa cum v-a atacat el! Și fiți cu frică de Allah! Și să știți că Allah este cu cei care se tem de El!” (Al-Baqara: 194)

Pe lângă această precizare și definire a cauzelor luptei împotriva altora, Islamul a mers înainte pe calea înălțării morale neîntrecute în acest domeniu, iar musulmanii au devenit pionieri în ceea ce am putea numi “normele morale ale cavalerismului islamic”, chiar și în acest domeniu în care cu greu se poate vorbi de norme morale, acum când am intrat în cel de-al douăzeci și unulea secol!

Musulmanii nu luptă atacând prin surprindere pentru a asasina, ci este necesar ca ei să le aducă la cunoștință celorlalți, care se angajează să nu trădeze și să nu săvârșească acte agresive, pericolele luptei, de vreme ce situația se află la limitele “temerii de încălcare a înțelegerii și a agresiunii iminente”:

“Iar dacă tu vreodată te temi de hainie din partea unui neam, rupe înțelegerea cu ei întocmai așa, căci Allah nu-i iubește pe cei haini.” (Al-Anfal: 58)

Iar în biografia Profetului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - se spune:

“Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu a luptat împotriva unui neam înainte de a-i anunța”. (Relatat de imamul Ahmad și de Abu Ya’la și At-Tabarani). Și atunci când luptă, musulmanii nu-lucid pe cel rănit, pe prizonier, nici măcar nu-l lipsesc de cele necesare vieții. De asemenea, ei nu luptă decât cu cei înarmați și nu-iucid decât

pe aceștia; nu se poartă lupte și nu sunt uciși femeile, copiii, civilii, monahii, robii și nici aceia care se îndeletnicesc cu agricultura, cu comerțul, cu meșteșuguri și cu întreținerea orașelor.

“Normele etice ale cavalerismului islamic” merg mai departe, reglementând tratamentul blând al omului față de animale și plante în timpul luptei. Ei nu taie pomii, nu distrug culturile agricole, nu distrug mediul și nu sacrifică animalele decât pentru nevoile menținerii vieții.”

În Tradiția despre Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și despre califii bine călăuziți de după el se află sursele codului acestor norme etice de purtare a luptei.

Malik a relatat în “Al-Muwatta’ ”, preluând de la Abd ar-Rahman ben Ka’b că Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - “A oprit de la uciderea femeilor și a copiilor”.

Al-Bukhari, Muslim și Malik au relatat în “Al-Muwatta’ ”, preluând de la Ibn Omar - Allah să fie mulțumit de ei amândoi! - că Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a văzut într-una din campaniile sale o femeie ucisă și a respins acest lucru, interzicând uciderea femeilor și a copiilor.

Califul Omar ben Abd al-Aziz - Allah să fie mulțumit de el! - i-a scris unuia dintre guvernatorii săi:

“Ni s-a relatat că Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! -, când trimitea un detașament le spunea celor din care era compus: “Mergeți în această campanie în numele lui Allah, pe calea lui Allah și să luptați împotriva acelor care-L tăgăduiesc pe Allah, dar să nu furați din prăzi (înainte de împărțirea lor), să nu fiți ticăloși, să nu-i mutilați (pe adversari) și să nu ucideți pruncii!”. Apoi, a adăugat Omar ben Abd al-Aziz în epistola adresată guvernatorului său: “Transmite aceste lucruri oștenilor și detașamentelor tale! Pace ție!” (Relatat de Muslim și de Malik în “Al-Muwatta’ ”)

Sângele aceluia dintre dușmani care se căiește și cere

îndurare, chiar și numai printr-un semn, este apărut și vărsarea lui este oprită. Omar ben al-Khattab - Allah fie mulțumit de el! - îi scria în această privință unuia dintre comandantii săi de oști:

“Mi-a ajuns la urechi că unul dintre oamenii tăi l-a căutat și l-a ucis pe unul dintre adversari care s-a retras în munți și a refuzat să mai lupte și i-a luat viața. Jur pe Acela, în mâna căruia se află sufletul meu, că, dacă voi prinde pe cineva procedând astfel, îi voi reteza gâtul.” (Relatat de Malik în “Al-Muwatta’”)

Abu Bakr as-Siddiq - Allah fie mulțumit de el! - a redactat un cod al manierelor luptei în Islam, atunci când i-a recomandat lui Yazid abi Sufyan (18h/ 639 d.Chr.), și l-a numit comandant peste oastea care lupta în Șam:

“Tu vei găsi acolo un neam care a mărturisit că s-a supus în întregime lui Allah. Lasă-i pe ei, de vreme ce au mărturisit că s-au supus lui Allah. Și îți recomand zece lucruri: să nu ucizi femeii, nici copii și nici bătrâni! Să nu tai pomii roditori! Să nu distrugi nici o construcție! Să nu sacrifici nici o oaie și nici o cămilă decât pentru a o mânca! Să nu dai foc la palmieri și să nu-i rărești! Să nu furi din prăzi și să nu-ți pierzi curajul!” (Relatat de Malik în “Al-Muwatta’”)

Acesta a fost primul cod al manierelor de luptă, elaborat de Islam și aplicat de musulmani pe care l-a stabilit Islamul, cu paisprezece secole înainte de redactarea convențiilor de la Geneva și de Cartea drepturilor omului, de care nu-și aduc aminte și pe care nu le respectă decât victimele și cei slabi!

Deoarece acestea au fost normele luptei în Islam și codul cavalerismului în luptă, pe care musulmanii le-au respectat, numărul victimelor din toate campaniile pe care le-a condus Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și la care au luat parte musulmanii, în decursul celor nouă ani ai incursiunilor, misiunilor și detașamentelor de luptă în primul stat islamic de la Medina - a fost foarte mic, ca să nu spunem că a fost

neînsemnat!

În vreme ce războaiele religioase care au avut loc între două dintre ramurile creștinismului - catolicii și protestanții - din centrul Europei, au provocat moartea a 40% din populația țărilor implicate, respectiv zece milioane de morți - conform aprecierilor lui Voltaire (1694-1778), numărul victimelor tuturor raidurilor și războaielor Islamului împotriva politeștilor și a evreilor din Peninsula Arabă din vremea Trimisului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu a depășit 386 de morți din ambele tabere - martirii musulmanilor și morții politeștilor.

Pentru ca inimile uimite de această cifră "neînsemnată" să se liniștească - dacă se poate numi așa - prezentăm un tabel cu numărul victimelor celor douăzeci de incursiuni și misiuni în care au căzut morți:

Incursiunea	Numărul ucișilor politeiști	Numărul morților musulmani	Anul invaziei (hijra)	Observații
Misiunea lui Abd Allah ben Jahș	1	-	2	
Incursiunea de la Badr	70	14	2	
Incursiunea de la As-Sawiq	-	2	2	
Misiunea lui Ka'b ben al-Asraf	1	-	3	
Incursiunea de la Uhud	22	70	3	
Incursiunea de la Hamra' al-Asad	1	-	3	
Misiunea de la Ar-Raji'	-	7	3	
Misiunea de la Bi'r Ma'una	-	27	3	
Incursiunea de la Khandeq	3	6	5	
Incursiunea împotriva tribului	600	-	5	Aceștia au fost uciși prin arbitraj ca pedeapsă pentru trădare și nu sunt luați în calcul la cifra victimelor
Misiunea lui Abd Allah ben 'Atik	1	-	5	
Incursiunea de la Zi Qird	1	2	6	
Incursiunea împotriva tribului	-	1	6	
Incursiunea de la Khaybar	2	20	7	
Incursiunea de la Wadi al-Qura	-	1	7	
Incursiunea de la Mu'na		11	8	

Incursiunea	Numărul ucișilor politeiști	Numărul morților musulmani	Anul invaziei (hijra)	Observații
Cucerirea Mekkăi	17	3	8	
Incursiunea de la Hunayn	84	4	8	
Incursiunea de la At-Ta'if	-	13	8	
Incursiunea de la Tabuk	-	-	9	
Total	203	183	Total de ambele părți: 386	

Mirarea sporește când aflăm că numărul moscheilor înălțate de oștile musulmane, care porneau sau se întorceau din luptă, este mai mare decât numărul victimelor căzute în aceste incursiuni și că numărul misiunilor plecate din Medina pentru a-i învăța pe oameni Coranul și jurisprudența este mult mai mare decât numărul misiunilor de cucerire și al detașamentelor de luptă!

Acestea au fost bătălii nedorite, impuse de politeiști și de evrei Trimisului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și acelor care au crezut împreună cu el.

Coranul cel Sfânt ne învață că evreii sunt oamenii care țin cel mai mult la viață - la viața lor - și oamenii care țin cel mai mult la exterminarea tuturor celorlalți, în vreme ce Islamul se bazează pe călăuzirea oamenilor, pentru a-i readuce la viață prin credință, întrucât țelul Islamului este învierea și nu pieirea.

“O, voi, cei care credeți! Răspundeți lui Allah și Trimisului Său, dacă vă cheamă la ceea ce vă dă viață! Și să știți că Allah se interpune între om și inima sa și că voi la El vă veți aduna!” (Al-Anfal:24)

În pofida tuturor acestor fapte și cifre minuțioase, în pofida acestor norme etice care au guvernat cavalerismul islamic al luptelor, în pofida acestor principii și criterii coranice care au guvernat legitimitatea luptei în Islam, mincinoșii au vorbit și continuă să vorbească despre răspândirea Islamului prin sabie, violență și constrângere!

Cât privește atitudinea "iudaismului biblic" față de luptă și de uciderea celorlalți, ea este rezumată în cuvintele: "Exterminarea tuturor celorlalți, chiar dacă nu au nici o legătură cu lupta sub diversele ei forme și capacități, chiar dacă nu au intenția să participe la ea și nu se gândesc la ea. Exterminare a tuturor oamenilor, a tuturor sufletelor, ba chiar și a mediului înconjurător în care trăiesc ceilalți!" Cu condiția ca evreii să fie capabili de această exterminare!

Să vedem cum au depășit imaginația prescripțiile acestei Tora - care reprezintă un puci împotriva spiritului, țelurilor și criteriilor Vechiului Testament al lui Moise - Pacea asupra lui! - în ceea ce privește legiferarea exterminării celorlalți doar pentru faptul că ei sunt alții!

Ciudat și revoltător este că această Tora prezintă toate poruncile de exterminare - exterminarea de către evrei a altora - ca fiind poruncile și obligațiile Domnului, fără de care mânia și răzbunarea Lui cresc! Și Domnul evreilor, Yahweh - și El este numai Domnul lor, numai ei sunt neamul Lui și aleșii Lui - este "Domnul oștenilor și al oștirilor", iar condiția pentru ca Domnul să se întoarcă din iuțimea mâniei Lui și să se îndure de tine" este ca poporul evreu să-i extermine pe toți ceilalți!

De aceea, scripturile Torei și cartea lui Yosua sunt pline de porunci cum ar fi:

"Domnul a zis lui Moise: "Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea aminte și spune lui Yosua că voi șterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri."

Poruncile acestui Domn de a extermina nu se opresc la cei cu care se războiesc evreii, ci blestemul genocidului se extinde asupra urmașilor până la generația a patra: "Domnul iartă fărădelegea și răzvrătirea, dar nu ține pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam."

Cât de mare este diferența între acesta și între Domnul lumilor Cel Puternic și Drept, care, în Coranul cel Sfânt, ne-a

învățat:

“Spune: “Să caut eu un alt Domn în afară de Allah, când El este Stăpân peste toate? Nici un suflet nu va agonisi decât împotriva sa. Și nici un suflet purtător de poveri nu va purta povara altuia!” Și apoi la Domnul vostru se află întoarcerea voastră și El vă va vesti despre cele asupra cărora ați fost cu păreri diferite.”
(Al-'An'am:164)

Exterminarea celorlalți se ridică - în textele biblice și de aici în cultura pe care a modelat-o și pe care a impregnat-o această Tora - până la apropierea de Dumnezeu, prin această exterminare: “Dacă vei auzi spunându-se despre una din cetățile pe care ți le-a dat ca locuință Domnul, Dumnezeul tău, (...), atunci să treci prin ascuțișul sabiei pe locuitorii din cetatea aceea, s-o nimicești cu desăvârșire împreună cu tot ce va fi în ea și să-i treci chiar și vitele prin ascuțișul sabiei./ Să strângi toată prada în mijlocul pieței și să arzi de tot cu foc cetatea și toate bunurile ei, înaintea Domnului, Dumnezeului tău: să rămână pentru totdeauna un morman de dărămături și niciodată să nu fie zidită din nou./ (...), Pentru ca Domnul să se întoarcă din iuțimea mâniei Lui, să se îndure de tine.” (Deuteronomul: 13: 12, 15-17)

Îndurarea acestui Dumnezeu, Yahweh înseamnă chiar exterminarea omului, a animalelor, a naturii, a construcțiilor etc.

Îndurarea acestui Dumnezeu - Yahweh - îi poruncește lui Moise să se răzbune pe Medieniți: “Domnul a vorbit lui Moise, zicându-i:/ “Răzbună pe fiii lui Israel împotriva medieniților (...),/ Moise a vorbit poporului, zicând: “Înarmați dintre voi niște bărbați pentru oștire și să meargă împotriva Medienului, ca să aducă la îndeplinire răzbunarea Domnului împotriva Medienului./ (...)/ Au înaintat împotriva Medienului, după porunca pe care o dăduse Domnul lui Moise și i-au omorât pe toți bărbații/ (...)/ Fiii lui Israel au prins pe femeile Medieniților cu pruncii lor și le-au jefuit toate vitele, toate turmele și toate bogățiile./ Le-au ars toate cetățile pe care le locuiau și toate ocoalele lor./ Au luat toată prada și toate jafurile de oameni și de dobitoace;/ pe cei prinși,

prada și jafurile le-au adus lui Moise și preotului Eleazar și adunării fiilor lui Israel.” (Numeri: 31:1-12)

Și când au venit la Moise cu robii, cu cele jefuite și cu prada, le-a zis lor: “Cum? Ați lăsat cu viață pe toate femeile?/ (...) / Acum, dar, omorâți pe orice prunc de parte bărbătească și omorâți pe orice femeie care a cunoscut pe un bărbat, culcându-se cu el/ Dar lăsați cu viață pentru voi toți pruncii de parte femeiască și pe toate fetele care n-au cunoscut împreunare cu un bărbat.” (Numeri: 31: 15-18)

Aceste porunci ale “Domnului” de exterminare completă sunt generale și, dacă fiii lui Israel nu le-au îndeplinit, “Domnul” i-a amenințat și pe ei cu exterminarea: “Domnul a vorbit lui Moise în câmpia Moabului, lângă Iordan, în fața Ierihonului, zicând: “Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: După ce veți trece Iordanul și veți intra în țara Canaanului,/ Să izgoniți dinaintea voastră pe toți locuitorii țării (...) Să luați țara în stăpânire și să vă așezați în ea/ (...) / Dar dacă nu veți izgoni dinaintea voastră pe toți locuitorii țării, aceia dintre ei pe care îi veți lăsa vă vor fi ca niște spini în ochi și ca niște ghimpi în coaste: vă vor vrăjmași în țara în care veți merge să vă așezați./ Și vă voi face și vouă cum hotărâsem să le fac lor.” (Numeri: 33: 51-56)

Această exterminare este extinsă și generalizată pentru toți ceilalți: “Și pe Sihon, împăratul Hesbonului (...) L-am bătut pe el și pe fiii lui și pe tot poporul lui./ I-am luat atunci toate cetățile și l-am nimicit cu desăvârșire; bărbați, femei și prunci i-am nimicit cu desăvârșire și n-am lăsat să scape nici unul măcar/ Iar vitele le-am răpit pentru noi, precum și prada din cetățile pe care le luaserăm.” (Deuteronomul: 2: 33-35)

“Și pe Og, împăratul Basanului, (...) l-am bătut și nu am lăsat să scape nici unul din oamenii lui./ I-am luat atunci toate cetățile și nu a fost nici un sat care să nu cadă în stăpânirea noastră (...) / Le-am nimicit cu desăvârșire, așa cum făcusem cu Sihon, împăratul Hesbonului; am nimicit cu desăvârșire toate cetățile împreună cu bărbații, femeile și pruncii,/ Iar toate vitele și prada din cetăți le-am luat pentru noi.” (Deuteronomul: 3: 1-7)

La fel au fost exterminate cu desăvârșire și cele șapte neamuri: Hitiții, Ghirgasiții, Amoriții, Canaanii, Fereziții, Heviții și Iebusiții: "Când Domnul, Dumnezeul tău ți le va da în mâini și le vei învinge, să le nimicești cu desăvârșire, să nu închei legământ cu ele și să n-ai milă de ele./ Și să nu te încuscrești cu popoarele astea, (...)/ Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales ca să fi un popor al lui dintre toate popoarele de pe fața pământului/ (...) Vei fi binecuvântat mai mult decât toate popoarele; și la tine nu va fi nici bărbat, nici femeie stearpă, nici vită stearpă în turmele tale./ Domnul va depărta de tine orice boală; nu-ți va trimite nici una din toate molimele acelea rele din Egipt pe care le cunoști, ci va lovi cu ele pe toți cei ce te urăsc./ Să nimicești toate popoarele pe care ți le va da Domnul, Dumnezeul tău; să n-arunci nici o privire de milă spre ele!" (Deuteronomul: 7: 1-16)

Evreii sunt un popor sfânt. Până și vitele lor sunt sfinte. Asupra lor nu se vor abate molimele și nu vor fi sterpi nici ei și nici vitele lor, așa cum li se întâmplă celorlalți. Misiunea divină, sacră a acestor evrei este "nimicirea celorlalte popoare", pe care "Domnul" le scoate înaintea lor, hărăzindu-le acest destin groaznic.

Oamenii și cetățile nu vor scăpa de "nimicirea evreilor": "Când te vei apropia de o cetate ca să te lupti împotriva ei, s-o îmbii cu pace,/ Dacă primește pacea și-ți deschide porțile, tot poporul care se află în ea să-ți dea bir și să-ți fie supus./ Dacă nu primește pacea cu tine și vrea să facă război cu tine, atunci s-o împresori./ Și după ce Domnul, Dumnezeul tău o va da în mâinile tale, să treci prin ascuțișul sabiei pe toți cei de parte bărbătească./ Dar să iei pentru tine nevestele, copiii, vitele și tot ce va mai fi în cetate, toată prada, și să mănânci toată prada vrăjmașilor tăi, pe care ți-i va da în mână Domnul, Dumnezeul tău./ Așa să faci cu toate cetățile (...)/ Și să nu lași cu viață nimic care suflă,/ Ci să nimicești cu desăvârșire popoarele acelea..." (Deuteronomul: 20: 10-17)

La fel a procedat și Iosua, împlinind porunca Domnului:

“Iosua a bătut astfel toată țara, muntele, partea de miazăzi, câmpia și costișele; și a învins pe toți împărații; n-a lăsat să scape nimeni; și a nimicit cu desăvârșire tot ce avea suflare, cum poruncise Domnul, Dumnezeul lui Israel.” (Iosua: 10:40)

Așadar, ne aflăm în fața unui “Dumnezeu” care nu are nici o legătură cu calitățile divine ale perfecțiunii, în fața unei “cărți sfinte” ale cărei deformări rasiste nu au nici o legătură cu sensurile sanctității, în fața unei culturi rasiste pline de ură, minciuni, complexe și închipuiri care alcătuiesc prima componentă a comportamentului rasist cu ale cărui transfigurări sioniste ne confruntăm pe pământul Palestinei. Noi, arabii, și musulmanii, “ceilalți”, dacă ne vom împăca cu acești evrei, vom avea parte de “înrobire”, iar, dacă nu ne vom împăca cu ei, vom fi devorați și nimiciți, împlinindu-se porunca lui Yahweh, Domnul și Dumnezeul lui Israel!

Oare s-a observat vreo deosebire - chiar și cea mai mică - între acest “iudaism biblic” și între “iudaismul talmudic” despre care a vorbit Israel Shahak?

Dacă ceea ce am prezentat constituie o parte din atitudinea evreilor și a iudaismului talmudic și biblic față de ceilalți, coborând mai jos decât “noroiul pământului”, omul nu are de ales decât să-și amintească și să pomenească “lumina Islamului” - acea religie minunată, al cărei umanism îl respectă și îl preferă pe om -, indiferent de religie, de genealogie, de culoare, de limbă, de cultură și civilizație:

“Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat.” (Al-’Isra’: 70)

Coranul cel Sfânt vorbește despre supunerea de către Allah Preaslăvitul și Preaînaltul, omului, a tuturor binefacerilor din univers:

“Allah este Cel care a creat cerurile și pământul și a pogorât din cer apa, cu care scoate pentru voi din roduri mijloc de viațuire. El a supus pentru voi corăbiile care plutesc pe mare, la porunca Sa, și a supus pentru voi râurile/ Și v-a supus vouă Soarele și Luna, ce-și urmează cursul fără oprire, și a supus pentru voi noaptea și ziua./ Și v-a dat El din toate câte le-ați cerut. Și de ați socoti binefacerile lui Allah, nu le-ați putea număra. Dar omul este cu adevărat nelegiuit și necredincios.” (Ibrahim: 32-34)

Trimisul Său - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a ridicat în semn de respect, când a trecut cortegiul funerar al unui evreu și, când unul dintre companiile lui i-a spus că acesta era cortegiul unui evreu, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i-a răspuns pe un ton dezaprobator și povățuitor: “Și acesta nu este un suflet?” La fel au procedat și companiile lui la Al-Qadisiyya - ai cărei locuitori erau în vremea aceea zoroaștri. Ibn abi Leyla a transmis că, atunci când a trecut un cortegi funerar pe lângă Qays ben Sa’d și Sahl ben Hanif în Al-Qadisiyya, aceștia s-au ridicat în picioare. Li s-a spus că acesta este cortegiul unui localnic, iar ei au răspuns: Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - s-a ridicat în picioare atunci când a trecut pe lângă el un cortegi și când i-au spus lui că este cortegiul funerar al unui evreu, el a răspuns: “Și acesta nu este un suflet?” (Consemnat de al-Bukhari și de Muslim). Și aceasta pe lângă respectarea și considerarea oamenilor în timpul vieții.

Islamul a respectat sângele omenesc în general și bunurile nemusulmanilor la fel cum a respectat bunurile musulmanului, ba chiar mai mult decât atât, atunci când a hotărât respectarea acestora devenite inviolabile atunci când ele se află în mâna nemusulmanului - așa cum sunt vinul și carnea de porc! Mai mult decât atât, e hotărâtă libertatea și blândețea cu animalul, cu pomii și cu plantele, chiar și în timpul bătăliei și al războaielor. Tradiția despre Profetului a stabilit, cu paisprezece secole în urmă, că nemusulmanii din statul islamic sunt egali cu

musulmanii, astfel încât ei să fie parteneri cu ei atât în ceea ce privește drepturile cât și îndatoririle.

Acesta este principiul pe care l-a aplicat politica juridică a statului musulman în decursul istoriei Islamului. Astfel, Imamul Ali ben abi Talib (23-40h/ 600-661d.Chr.) l-a sfătuit pe guvernatorul Al-Aștar an-Nakha'i (37h/ 657 d.Chr.), numit de el în Egipt, a cărui populație era majoritar creștină în vremea aceea: "Oamenii sunt de două feluri: fie frate al tău întru religie, fie egal cu tine în privința făpturii. Învață-ți inima să fie îngăduitoare cu supușii, iubitoare față de ei și binevoitoare cu ei!

Aceasta este imaginea celuilalt în Islam - Islamul religie, stat cultură, civilizație și istorie. Cât de departe de ea este imaginea celuilalt sau a celorlalți din care am văzut o parte în iudaismul talmudic și biblic, în cultura și practicile comunităților iudaice în decursul istoriei lor îndelungate și triste?!

ISLAMUL ȘI CREȘTINISMUL CINE PE CINE RECUNOAȘTE ȘI CINE PE CINE CONTESTĂ?

Același lucru îl găsim în Islam în legătură cu imaginea lui Isus, fiul Mariei - Pacea asupra lui! - atât în religia islamică - în Coran și în tradiție - cât și în cultura islamică, precum și în legătura cu creștinii în statul musulman, în istoria și civilizația Islamului.

Isus - Pacea asupra lui! - este drept și binecuvântat, sprijinit prin dovezi și prin duhul sfânt, prin scriptură, prin înțelepciune și prin minuni: **„Și pacea fie asupra mea în ziua când m-am născut, în ziua când voi muri și în ziua când mă voi ridica, din nou viu!” (Maryam: 33)**

„Adu-ți aminte când îngerii au zis: „O, Maria! Allah îți vesteste un copil ce vine cu cuvânt din partea Lui: numele lui va fi Al-Mesih, Isa, fiul Mariei, măreț în această lume, ca și în Lumea de Apoi și unul dintre cei mai apropiați de Allah!” (Al-Imran: 45).

„Dar el (pruncul) a zis: „Eu sunt robul lui Allah! El mi-a daruit Scriptura și m-a făcut profet!/ Și El m-a binecuvântat, oriunde aș fi, și mi-a poruncit rugăciune și milostenie, cât voi trăi,/ Și bunăcuviință față de născătoarea mea! Și nu m-a făcut pe mine trufaș și nici ticălos!/ Și pacea fie asupra mea în ziua când m-am născut, în ziua când voi muri și în ziua când mă voi ridica, din nou viu!” (Maryam: 30-33)

„I-am dat lui Isus, fiul Mariei, semnele deslușite și l-am întărit pe el cu duhul sfânt. Însă, de fiecare dată când a adus la voi un trimis ceea ce nu plăcea sufletelor voastre, v-ați semețit, pe o parte dintre trimiși, i-ați invinuit de minciună, iar, pe de alta parte, i-ați răpus” (Al-Baqara: 87).

„Și El îl va învăța scriptura și înțelepciunea, Tora

și Evanghelia” (Al-Imran: 48).

“Și I-am trimis Noi după ei, pe Isus, fiul Mariei, întărind Tora care se afla dinaintea lui și i-a dat lui Evanghelia, în care este călăuzire și lumină, întărind Tora care se afla dinaintea lui, și drept concluzie și îndemnare pentru cei cucernici./ Deci, să judece neamul Evangheliei după ceea ce Allah a trimis în ea! Iar aceia care nu judecă după ceea ce a trimis Allah, aceia sunt netrebnici./ Iar ție (Muhammed), ți-am trimis Cartea cu Adevărul, întărind Scriptura de dinainte ei și întrecând-o pe ea. Deci, fă judecata între ei după ceea ce ți-a trimis Allah și nu urma poftele lor, (îndeptându-te) de la Adevărul ce ți-a venit! Fiecăruia dintre voi Noi i-am dat o lege și o rânduială. Dacă ar fi voit Allah, v-ar fi făcut o singură comunitate, dar El voiește să vă încerce în ceea ce v-a dat. Deci, întreceți-vă în împlinirea de fapte bune, căci la Allah este întoarcerea voastră, a tuturor, și El vă va înștiința despre cele asupra cărora ați avut păreri deosebite!” (Al-Ma’ida: 46-48)

“Și (el) va fi trimis la fiii lui Israel și le va zice: “Eu vin la voi cu un semn de la Domnul vostru! Eu plămădesc pentru voi din lut ca un chip de pasăre și suflu asupra sa și se va face o pasăre vie, cu voia lui Allah. Și-i voi tămădui pe orb și pe lepros, și-i voi învia pe morți, cu voia lui Allah. Eu vă voi vesti ceea ce mâncați și ceea ce păstrați în casele voastre. În această este un semn pentru voi, dacă voi sunteți credincioși!” (Al-Imran: 49)

Aceasta este imaginea lui Isus și a Evangheliei, prezentată în Coran și recomandată neamului său pentru a judeca în conformitate cu ea.

Imaginea creștinilor în statul musulman, societatea islamică și cultura islamică, din epoca Profetului și până în zilele noastre, reprezintă, în ansamblul său, aplicarea și întruchiparea acestei atitudini a Coranului.

Trimisul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a

afirmat, vorbind despre Isus - Pacea asupra lui! -: "Eu sunt cel mai apropiat de Isus, fiul Mariei, atât în aceasta lume, cât și în Lumea de Apoi, profeții sunt copiii argumentelor; mamele lor sunt diferite, dar religia lor este una singură și, între noi, nu există profet" (Relatate de la Al-Bukhari, Muslim, Abu Dawud si Imam Ahmad).

Când au început relațiile dintre prima autoritate a statului islamic - în epoca Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și dintre supușii creștini, statul musulman le-a asigurat prin epistole, angajamente, în scris și cu martori, purtând sigiliul Trimisului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - egalitate deplină în privința drepturilor și a îndatoririlor cetățenești în cadrul unei singure comunități: "Ei au aceleași drepturi ca și musulmanii."

În acordul încheiat de Trimisul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - cu creștinii din Najran și cu toți ceilalți creștini, se spune:

"Najran și slujitorii săi, precum și toți ceilalți, care au adoptat creștinismul din (toate) ținuturile pământului, vor avea apărarea lui Allah și protecția lui Muhammed, Trimisul lui Allah, pentru bunurile lor, pentru viețile lor, pentru credința lor - atât cel absent, cât și cel prezent dintre ei-, pentru ritualul lor și pentru bisericile lor, pentru tot ceea ce se află în stăpânirea lor, fie puțin, fie mult. Mă leg să-i apăr atât pe ei cât și bisericile lor, casele lor de rugăciune, lăcașurile monarhilor și locurile călătorilor, să păzească religia lor și credința lor, oriunde s-ar afla, așa cum mă păzesc pe mine însumi și cum îi păzesc pe apropiații mei și neamul Islamului, fiindcă eu le-am făgăduit că vor avea drepturile și îndatoririle pe care le au musulmanii. După cum și musulmanii vor avea îndatoririle pe care le au ei prin înțelegerea prin care au cerut dreptul la securitate, apărarea lucrurilor lor sfinte și ferirea lor de orice rău, astfel încât să fie parteneri ai musulmanilor atât în privința drepturilor, cât și în privința îndatoririlor. Nu va fi schimbat nici un episcop din episcopia lui și nici un stareț din stăreția lui și nici un preot din parohia lui.

Nu se va modifica nici unul din drepturile lor, nici autoritatea lor și nimic din situația pe care au avut-o până acum.

Ei nu vor fi chemați la oaste și nu vor trebui să plătească zeciuiala, nici taxe și nici impozite, cu excepția acelor care moștenesc pământ asupra căruia are și statul un drept caz în care va achita aceste sume așa cum le achită și alții, fără să fie îndreptățit, cerându-i-se doar atât cât poate suporta și cât poate să lucreze pământul și să-i culeagă rodul, nu va fi impus în mod exagerat și nu i se va cere mai mult decât semenilor săi care trebuie să achite impozitul.

Nici unuia dintre nemusulmanii aflați sub protecție nu i se va cere să iasă împreună cu musulmanii împotriva dușmanului lor în războaie. Musulmanii vor fi apărătorii lor. Nu vor fi constrânși să-l echipeze cu arme sau cu cai pe vreunul dintre musulmani pentru războiul în care îl vor întâlni pe dușmanul lor, decât dacă vor acest lucru de bunăvoie și, în acest caz, li se va aduce laudă pentru fapta lor și vor fi răsplătiți.

Nici o oaste nu va călca pământul lor, iar acela care va cere un drept va avea parte de el fără să nedreptățească și fără să fie nedreptățit.

Nu va fi învinovățit un om dintre ei pentru nedreptățirea altuia și nimic din clădirile lor nu va intra în clădirea moscheilor și nici în cele ale musulmanilor.

Nu vor fi constrânși să se căsătorească fără voia lor; familia fetei nu va fi constransă să o dea în căsătorie musulmanilor și nu vor suferi nici un prejudiciu dacă vor refuza un pețitor sau o căsătorie. Fiindcă aceasta nu se întâmplă decât cu consimțământul lor și cu îngăduința lor, dacă voiesc acest lucru și dacă îl acceptă.

Dacă o creștină devine soția unui musulman, el trebuie să accepte ca ea să-și păstreze religia ei și să-i îngăduie să-i urmeze pe învățații religiei ei și să nu o împiedice de la aceasta. Acela care o constrânge la ceva împotriva religiei ei, încalcă legământul lui Allah și nu dă ascultare făgăduinței Trimisului Său și el va fi socotit de Allah printre mincinoși.

Dacă vor avea nevoie de sprijin din partea musulmanilor pentru repararea bisericilor și a chiliilor lor, ei îl vor primi și vor fi ajutați, fără ca acesta să prezinte o datorie pentru ei, ci un sprijin în interesul religiei lor și un semn de respect față de făgăduința Trimisului lui Allah și un har al lui Allah și al Trimisului Său pentru ei.

Nici unul dintre creștini nu va fi trecut cu forța la Islam:

“Nu discutați cu oameni Cărții decât în felul cel mai frumos, afară de aceia dintre ei care sunt nelegiuți cu voi! Și spuneți: “Noi credem în ceea ce ni s-a trimis nouă și vi s-a trimis vouă! Domnul nostru și Domnul vostru este Unul Singur și noi Lui Îi suntem supuși” (Al-Ankabut: 46).

Li se va arăta lor supunere și vor fi feriți de rău oriunde s-ar afla în tară.”

Trimisul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - le-a impus o serie de condiții pe care să le respecte, printre care:

“Nici unul dintre ei să nu fie iscoadă a cuiva din tabăra dușmană împotriva musulmanilor, nici în taină, nici în public, să nu găsească vreun dușman al musulmanilor refugiat în casele lor pentru a folosi acest prilej în vederea atacului, să nu găzduiască în ținuturile lor, nici pe pământurile lor, nici în lăcașurile lor de cult pe altcineva în afară coreligionarilor, să nu sprijine pe nimeni din oastea dușmanului cu arme, cu cai sau cu oameni și nici altcum, împotriva musulmanilor și să nu se lingusească pe lângă ei... Iar dacă va fi nevoie să ascundă pe vreunul dintre musulmani în casele lor sau în locurile lor de rugăciune, să-i adăpostească, să-i sprijine, să împartă hrana cu ei câtă vreme vor fi împreună, să-i ascundă și să nu arate dușmanului ascunzișurile lor și să le ofere toate cele de trebuință”.

Acesta a fost poziția “celuilalt” (creștin) în primul stat musulman, așa cum au stabilit-o legămintele Trimisului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - cu creștinii “dintre locuitorii Najranului și cu ceilalți care au îmbrățișat creștinismul din țările pământului”. Islamul a stabilit pentru ei drepturile de

care se bucură musulmanii și li s-a cerut să respecte îndatoririle pe care le au și musulmani. Islamul a făcut din acest "celălalt" o parte din sine, din comunitatea unică și din supușii uniți prin drepturile și îndatoririle cetățenești, cu libertatea pluralismului și a deosebirilor de religie, fără cea mai mică discriminare sau constrângere.

Am văzut, de asemenea, în cadrul acestei imagini, cum Hatib ben abi Balta' (35 i.h - 30 h/ 586-650 d.Chr.) când a purtat mesajul Trimisului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - către Al-Maquqis, mai marele creștinilor copti din Egipt, în anul 7 h/ 628 d. Chr., i-a transmis lui și aderanților săi - după ce i-a propus lui convertirea la Islam - care cuprinde creștinismul și celelalte mesaje divine, fără să facă vreo discriminare între trimișii care au adus aceste mesaje:

"Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea și dreptcredincioșii. Fiecare dintre ei a crezut în Allah, în îngerii Lui, în scripturile Lui și în trimișii Lui. Ei zic: "Noi nu facem nici o deosebire între vreunul dintre trimișii Săi și ceilalți ". Și ei au zis: "Noi auzim și ne supunem! Iertarea Ta o implorăm, Doamne, și la Tine este întoarcerea!"(Al-Baqara: 185).

L-am văzut pe Hatib ben Balta'a hotărând pentru Al-Maquqis și pentru ceilalți creștini libertatea credinței în religia lui Isus Christos, ba chiar chemându-l la respectarea acestei religii, spunându-i lui: "Și nu te oprim de la religia lui Isus Christos, ci dimpotrivă, îți poruncim să o respecti". Așadar, Islamul a făcut din pluralismul și din diferența între rânduielele religioase una din legile lui Allah ce nu poate fi schimbată:

"Fiecăruia dintre voi Noi i-am dat o lege și o rânduială. Dacă ar fi voit Allah, v-ar fi făcut o singură comunitate, dar El voiește să vă încerce în ceea ce v-a dat. Deci, întreceți-vă în împlinirea de fapte bune, căci la Allah este întoarcerea voastră, a tuturor, și El vă va înștiința despre cele asupra cărora ați avut păreri deosebite!" (Al-Ma'ida: 48).

Statul Califului bine călăuzit a urmat această orânduială a Trimisului lui Allah -Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! Când a preluat orașul Aelia Capitolina (Ierusalim), în anul 15 h/ 635 d. Chr., Omar ben al-Khattab (40 î.h. - 23 h./ 584-644 d. Chr.), a scris un legământ pentru creștinii de aici, prin care hotăra: "protejarea lor și a averilor lor, a bisericilor lor și a crucilor lor, a celui bolnav și a celui nevinovat dintre locuitorii lui, precum și a celorlalți din comunitate și că bisericile lor nu vor fi locuite și nici dărâmate și nu se vor reduce nici ele și nici domeniile lor, nici crucile lor și nici altceva din bunurile lor. Și nu vor fi constrânși în privința religiei lor și nu se vor aduce daune nici unuia dintre ei și nu va locui în Aelia împreună cu ei nici unul dintre evrei. Locuitorii orașului Aelia au datoria de a-i alunga din el pe Bizantini și pe hoți. Aceia dintre ei care vor pleca vor fi în siguranța în privința lor și a bunurilor lor până ce vor ajunge la locul lor sigur, iar aceia dintre ei care vor rămâne în oraș vor fi în siguranța. Aceia dintre locuitorii Aeliei care vor voi să plece cu bunurile lor împreună cu bizantinii și să părăsească bisericile și crucile lor vor fi în siguranță, ei și bunurile lor și crucile lor până ce vor ajunge la locul lor sigur. Tot ceea ce s-a înscris în această epistolă este legământul lui Allah și alianța de protecție a Trimisului Său, alianța de protecție a califilor, alianța de protecție a credincioșilor."

Viața a continuat apoi în statul musulman și în comunitățile sale, în decursul istoriei civilizației sale, păstrând aceeași atitudine față de "celalalt" (creștin), în privința religiei, ca parte organică a aceleași națiuni și a aceleași cetățenii. Cucerirea Egiptului de către musulmani i-a salvat pe creștinii copti și creștinismul lor de la pieire și de la dispariție. Înaintea acestei cuceriri a avut loc supunerea grecească, romană și bizantină, care a durat aproape zece secole, adică de la cucerirea lui Alexandru cel Mare (365-324 î. Chr.) din secolul IV înainte de Christos până la cucerirea musulmană din secolul VII d.Chr. În decursul acestor secole, Egiptul a fost privat de civilizație, de cultură și limba națională, care a fost înlocuită de scrierea

grecească, fără a mai vorbi de privarea din politica și autoritatea statală. Cât despre persecuția religioasă care s-a abătut asupra creștinilor din Egipt, atât în epoca păgânismului, cât și în epoca creștinismului roman, a rămas în istoria Bisericii copte, sub numele de epoca martirilor, datorită actelor de cruzime săvârșite în timpul ei. Genocidul săvârșit de împăratul roman Diocletian (284-350 d.Chr.) a transformat domnia sa în "epoca martirilor" creștinismului egiptean. Calea împăratului roman păgân Diocletian a fost urmată și de împăratul roman Iustinian I (527-665 d.Chr.), care, în pofida corpului său de legi, a ucis 2000 de copti numai în Egipt, iar aceia care au scăpat de moarte au fugit în deșert, astfel încât creștinismul egiptean și adepții săi s-au retras din orașe în peșteri și în deșert. Patriarhul Veriamin (39 h/ 659 d.Chr.) s-a aflat în fruntea celor care au fugit în deșert, unde a stat ascuns vreme de treisprezece ani. Când el a scăpat din mâinile bizantinilor, fratele său a fost prins și schingiuit în mod bestial, ars cu făclii, smulgându-i-se dinții și amenințat cu înecarea în mare, iar, în cele din urma, i-au ars și i-au aruncat în mare, din cauză că nu a acceptat să dea înapoi.

Când a avut loc cucerirea musulmană, Amr ben al-'Aas (50 h/ 573-664 d.Chr.), a garantat securizarea patriarhului Veniamin, l-a chemat la el și l-a repus în scaunul episcopal, spijinindu-l și consolidându-i autoritatea.

Islamul a recuperat bisericile egiptene de sub ocupația bizantină și uzurparea acestora de către doctrina malkanită romană, nu pentru a le transforma în moschei, ci pentru a le reda din nou creștinilor egipteni. Probabil că istoria omenirii a fost pentru prima oară martoră la o astfel de faptă, încât jurisconsulii musulmani - printre care Al-Layth ben Sa'd (94-175 h/ 713-791 d. Chr.) - au apreciat că toate bisericile din Egipt au apărut în perioada statului musulman, deoarece coptii creștini nu au avut biserici înainte să fie eliberați de Islam.

Majoritatea coptilor din Egipt și-au păstrat religia creștină vreme de aproape două secole, fără să fie constrânși să treacă la Islam, convertindu-se doar aceia care au voit să o facă.

O minoritate dintre ei și-a păstrat religia creștină, adunându-se în jurul celei mai vechi dintre bisericile creștine - cea ortodoxă - pe care Islamul a salvat-o de la pieire și dispariție, ea fiind cu adevărat un "dar al Islamului".

Ceea ce a făcut - religia, statul și comunitatea - cu "celălalt" (creștin) din Egipt reprezintă un exemplu al modului în care Islamul i-a tratat pe creștinii din toate țările cucerite, atunci când aceste populații, indiferent de credințele lor religioase, au aparținut comunității statului și civilizației islamice. Cel care privește atent la felul cum Islamul a tratat tot "neamul Cărții" constantă că el nu i-a făcut doar parte a națiunii și a cetățeniei, ci prin relații de căsătorie i-a făcut și parte a familiei musulmane. Aceasta când soția din "neamul Cărții" locuiește în casa soțului musulman și copiii lui dobândiți de la ea devin "rude de sânge" cu neamul soției.

Dacă aceasta a fost imaginea "celuilalt creștin" în religia islamică, în statul, comunitatea și cultura Islamului, să vedem care a fost imaginea Islamului, a Trimisului lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască -, a Coranului și comunității musulmane în cultura și în teologia creștină!

Imaginea "celuilalt" (musulman) în cultura și teologia occidentală a fost într-atât de denaturată, încât nu mai poate fi rezugrăvită. Să vedem ce au afirmat și ce afirmă aceștia despre Islam și cum au politizat și au deformat această imagine.

Unul dintre gânditorii și savanții germani contemporani scrie:

"Creștinii europeni l-au socotit pe Muhammed, un om care a dus o viață desfrânată, ticăloșia lui depășind toate limitele decăderii și josniciei. Nu s-au sfiit să pretindă că Trimisul Islamului a fost, inițial, un cardinal catolic pe care biserica l-ar fi ignorat când a fost ales papă și care ar fi creat o sectă eretică în Orient pentru a se răzbuna pe biserică. Europa creștină l-a socotit pe Muhammed în Evul Mediu drept cel mai mare apostat al

creștinismului, care poartă păcatul separării de creștinism a jumătate din omenire.”

Cel mai mare filozof al catolicismului, sfântul Toma d’Aquino (1225-1274) vorbește despre Trimusul Islamului, prezentându-l culturii teologice creștine cu următoarele cuvinte: “Muhammed a ademenit popoarele, promițându-le plăceri carnale și a mistificat toate dovezile din Tora și din Evanghelie prin legendele și basmele pe care le relata tovarășilor săi și nu au crezut în mesajul său decât oamenii sălbăticiți care trăiau în deșert!”

Martin Luther (1485-1546) - capul protestantismului - afirma, referindu-se la Coranul cel Sfânt: “Ce carte detestabilă, respingătoare și blestemată este acest Coran plin de minciuni, basme și grozăvii!”. Tot el îl caracterizează pe Trimusul Islamului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască -, pretinzând că el ar fi fost “servitorul desfrânatelor și vânătorul prostituatelor”.

Toate acestea pentru a-i mobiliza pe preoți și poporul la războiul împotriva turcilor otomani. Iată cum îi îndemna pe clerici: “Preoții trebuie să predice în fața poporului despre grozăviile lui Muhammed pentru a li se întări credința în creștinism și pentru a spori ura creștinilor împotriva lui, pentru a spori curajul și eroismul lor în războiul împotriva turcilor, jefindu-și averile și viețile...!”

Se poate face comparație - chiar și cea mai mică comparație - între cultura islamică socotită incompletă, fără credință în Moise, Isus și Maria - Pacea asupra lor! - și între catolicism și protestantism care au legat forța credinței în creștinism de aceste caracterizări ale Islamului, revelației coranice și Profetului Islamului?!

Civilizația occidentală a îndepărtat religia creștină de la natura sa mistică pașnică și a scos-o din mesajul său de “izbăvire a sufletului și împărăție a cerurilor”, supunând-o orientărilor

decadente din această lume care au devenit dominante în teoriile și practicile acestei civilizații materialiste.

A fost genial filozoful mu'tazilit Abd al-Jabbar ben Ahmad al-Hamadani (415 h/ 1024 d.Chr.), când a caracterizat această schimbare din creștinismul occidental, în fraza cuprinzătoare și plină de înțelepciune: "Când a intrat creștinismul în Roma, nu s-a creștinizat Roma, ci s-a romanizat creștinismul!".

De aceea, stânjenirea celuiilalt, tăgăduirea lui, strădania de a-l persecuta și de a-l extermina au devenit o atitudine generală instituționalizată, pe care au teoretizat-o "sfinții", făcând din ea una din cerințele "legii credinței"! Apoi, s-au ridicat papalitatea și bisericile pentru a-i constrânge pe împărați, regi și prinți - precum și poporul - să dezvăluie campaniile de persecuții și războaiele de exterminare împotriva celor care aveau altă poziție.

Sfântul Augustin (354-430 d.Chr.) - cel mai vestit dintre părinții bisericii occidentale - a elaborat principiul oprimării celor de altă credință, bazându-se pe cartea sfântă și anume pe cuvintele rostite de Isus Christos - Pacea asupra lui! - într-una din argumentațiile sale adresate apostolilor, cărora le-a zis: "Contrângeți-i pe ei să adopte religia voastră!". Acest sfânt Augustin a elaborat constituția persecutării celor de altă credință prin alungare, biciuire, amenzi și chiar ucidere prin decapitare și ardere pe rug, iar biserica a aplicat cu sârg această constituție!".

Când biserica occidentală a limitat "izbăvirea" la catolicism, aceasta a decis ca "izbăvirea" celor de altă religie ar fi "exterminarea lor de la viață" "Aceia care nu se supun Bisericii și cred în adevărul teoriilor lor vor fi neîndoielnic asediați de blestemul veșnic, iar izbăvirea lumii de ei constituie o îndatorire sfântă! Chiar și copilul - în ciuda nevinovăției lui și nesăvârșirii de păcate -, dacă moare fără să fie botezat - după legea catolică - va petrece restul vieții sale în Infern! De aceea, pare firesc, în lumina acestei concepții despre izbăvire și acestei constituții a persecuției celor de altă religie, ca cei acuzați de abatere să fie expuși la cele mai violente chinuri!".

Pornind de la doctrina "izbăvirii celor de altă religie prin exterminarea lor" și expunerii la felurite chinuri, Papa Innocentiu III (1198-1216) a pregătit, în anul 1208, înființarea tribunalelor Inchiziției.

În anul 1209, consiliul de la Avignon a emis un edict prin care-i invita pe preoți să ceară autorităților civile - regi și prinți - exterminarea celor de altă religie...

În anul 1215, consiliul de la Lateran a hotărât ca fiecare împărat care aspira să facă parte din rândurile dreptcredincioșilor să depună toate eforturile cu putință pentru eliminarea ereticilor din zona sa.

Papalitatea a anunțat iertarea tuturor păcatelor acelora care luptă pentru lichidarea adversarilor săi, chiar dacă acești adversari sunt copii sau femei și aceasta prin pedepsirea lor la spânzurătoare, ardere pe rug sau decapitare.

Unul din principiile generale ale bisericii catolice sună astfel:

"Guvernatorul își păstrează jilțul său câtă vreme își îndeplinește obligația de a eredica ateismul. Dacă va ezita să răspundă poruncii Papei de a-i persecuta pe oponenți, el va fi constrâns să se supună, i se vor confisca bunurile și vor fi vândute clericilor bisericii, iar el se va expune arestării și umilirii!"

Papa Grigore IX (1227-1241) a înființat, în vremea regelui Franței Louis IX (1214-1270), Inchiziția, apoi, a urmat Papa Innocențiu IV (1243-1253), care a făcut, în anul 1253 din persecuțiile Inchiziției o componentă legală a sistemului principal al structurii sociale a fiecarui stat, principat sau oraș.

Apoi, a urmat regele Frederic II, în secolul XIII, care a legiferat vărsarea sângelui ereticilor, în vederea persecuțiilor, confiscarea averilor lor, arderea celor care nu se întorc la religia creștină, întemnițarea chiar și a acelora care s-au pocăit și s-au întors la îmbrățișarea religiei lor și executarea acelora care au redevenit apostazi!". (Cu observația că ateismul, erezia și apostazia nu însemnau decât încălcarea unui lucru secundar din tradițiile bisericești!)

S-a consolidat și s-a generalizat sistemul tribunalelor Inchiziției, acoperind toate regiunile lumii creștine cu o rețea ce nu putea fi evitată, în cadrul căreia papii cooperau cu preoții, cu monarhii, cu regii, cu prinții și cu masele oamenilor de rând. Anglia a cunoscut în vremea regilor Henry IV (1399-1413) și Henry V (1413-1422) un val de execuții ale opozanților prin tragerea în țeapă, metodă care nu a fost abolită definitiv decât în anul 1676, ceea ce înseamna că executarea prin tragerea în țeapa a durat circa trei secole.

În Spania, faimoasele tribunale ale Inchiziției, devenite proverbiale pentru cruzimea lor, și-au început activitatea în vremea reginei Isabela (1451-1505) și a soțului său, regele Ferdinand (1452-1516), la sfatul călugărului dominican Torquemada. În urma acestui sfat, ei i-au cerut papei Sixtus IV (1471-1484) să emită un edict pentru înființarea acestor tribunale, inițial în orașul Castilia, în anul 1478, apoi generalizându-se în Sevilla, Granada și celelalte orașe spaniole, precum și în coloniile Spaniei. Aceste tribunale au recurs la cele mai aspre metode de schingiuire a musulmanilor - dar și a evreilor - învinși în fața oștilor Isabellei și ale lui Ferdinand, care nu și-au respectat promisiunile și tratatele încheiate cu acești învinși. Musulmanii, care au fost incapabili să suporte chinurile, au fost obligați să treacă la creștinism, iar aceia care au preferat să-și păstreze religia au fugit din Spania, țara fiind înecată în baia de sânge vărsată de tribunalele Inchiziției.

Pentru funcționarea tribunalelor Inchiziției a fost emisă legea cunoscută sub numele de "Edictul credinței". Este legea care a ridicat spionarea acuzaților și a victimelor la rangul de îndatorire religioasă demnă de preamărire. Conform acestei legi, acuzatul era vinovat până când se va confirma nevinovăția lui - dacă acest lucru era cu putință! Acuzatul trebuia să prezinte dovezile nevinovăției sale, fiind legat în fiare, sub potopul schingiuirilor. Judecătorul era și acuzator al acuzatului! Depozițiile tuturor martorilor - chiar dacă aceștia erau ucigași, hoți sau aveau antecedente - erau luate în considerare. Erau

acceptate mărturiile tuturor cunoscuților, servitorilor și ale rudelor până la gradul al patrulea împotriva acuzatului, dar nu erau acceptate mărturiile lor în favoarea lui! Principiul general după care se desfășura activitatea tribunalelor Inchiziției sună astfel: "Este mai bine ca o sută de nevinovați să fie condamnați pe nedrept și să sufere felurite chinuri decât să scape de pedeapsă un singur vinovat!"

Tuturor aceluia care aduceau lemne pentru întreținerea rugurilor pe care erau arși condamnații, li se promitea iertarea păcatelor anterioare!

Acela care citește un principiu de drept conform căruia "este mai bine ca o sută de nevinovați să fie condamnați pe nedrept și să sufere felurite chinuri decât să scape de pedeapsă un singur vinovat!" nu poate să nu-și amintească de măreția Islamului și de cuvintele adresate în Coranul cel Sfânt politeștilor:

**"Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea!"
(Al-Kafirun: 6)**

**"Spune: Adevarul vine de la Domnul vostru! Cine voiește să creadă și cine voiește să nu creadă!"
(Al-Kahf: 29)**

**"Nu este cu putință silirea la credință! Răzvedită este deosebirea dintre calea cea dreapta și rătăcire..."
(Al-Baqara:256)**

și de sfatul dat credincioșilor în relația lor cu cei din "neamul Cărții", care tăgăduiau Islamul:

"Nu discutați cu oameni Cărții decât în felul cel mai frumos" (Al-'Ankabut: 46).

Și de sfatul dat dreptcredincioșilor de a fi drepti chiar și cu aceia pe care îi urau:

"O, voi cei care credeți! Fiți statornici în îndatoririle voastre față de Allah și fiți martori drepti! Să nu vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți drepti! Fiți drepti, căci acesta este mai aproape de evlavie! Și fiți cu frică de Allah, căci Allah este Bine Știutor a ceea ce

faceți voi!” (Al-Ma’ida: 8).

Nu poate, de asemenea, să nu-și amintească și să nu pomenească cuvintele lui Abu Hamid al-Ghazali:

”Trebuie să ne ferim de acuzarea de necredință câtă vreme omul găsește o cale pentru aceasta, căci nu se grăbesc decât ignoranții să acuze de necredință.”

Și să-și amintească, de asemenea, norma juridică enunțată de Muhammed Abdu:

”Este recunoscut de către musulmani principiul religiei lor conform căruia, dacă cineva rostește o vorba și poate fi socotit credincios dintr-o singură direcție, el este socotit credincios și nu poate fi acuzat de necredință”.

Se cuvine să facem o comparație pentru a cunoaște diferențele dintre bunăvoința și îndurarea religiei islamice și dintre răzburarea și blestemul la care a ajuns religia creștină datorită acestor ”sfinți” și ”papi” care au emis aceste ”principii” și aceste ”legi”!

Așa după cum judecarea în fața tribunalelor Inchiziției a reprezentat un măcel, chinuri de tot felul și executarea sentințelor emise de ele a constituit o epopee a chinurilor. Execuția nu era făcută rapid, pentru ca victima să sufere cât mai puțin, ci condamnății la moarte erau arși de vii la un foc care ardea încet, iar operațiunea de ardere pe rug era precedată de alte chinuri, precum arderea cu fierul înroșit sau cu flăcări pentru a se încerca puterea de rezistență a victimelor.

Pedepsele hotărâte de aceste tribunale nu se limitau doar la acuzați și vinovați, ci se extindeau și la fiii, nepoți și alte rude, care erau private de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita anumite meserii și erau expuși la înfometare și prostituare.

Papa Innocentiu III (1198-1216) a hotărât confiscarea bunurilor condamnaților sub pretextul că legea divină îi sancționează deseori pe copii pentru păcatele părinților lor, iar papa Alexandru IV (1254-1261) a întărit această hotărâre. Fiii nu aveau altă cale pentru a-și păstra moștenirea decât trădarea

părinților lor, divulgarea secretelor lor, "turnarea" lor la anchetatori și la tribunalele Inchiziției!

Toate acestea se petreceau în numele "legii credinței" și în numele "izbăvirii". Aceste legi privitoare la schinguire au fost redactate de papi de seamă, precum Innocentiu IV, care a pus bazele acestui sistem și Clement IV (1265-1268), care a întărit această lege!

Numărul victimelor acestor tribunale a fost numai în Spania de 31.000, arși pe rug și 290.000, supuși la chinuri care nu ajungeau până la luarea vieții. Aceste cifre nu includ victimele din coloniile din America Latina - Mexic și Peru - și nici victimele din Cartagina, insulele Indiei de Vest, Sicilia, Sardinia, Oran și Malta!..

În Țările de Jos - Olanda - numărul victimelor tribunalului Inchiziției a ajuns, numai în vremea regelui Charles V (1337-1380), la 100.000 de persoane, iar în vremea fiului său la 50.000 de persoane. Ba mai mult, Sfântul Scaun a emis, în 16 februarie 1568, hotărârea de condamnare la moarte a tuturor locuitorilor sub acuzația de erezie. După zece zile, regele a validat această hotărâre a Sfântului Scaun și a ordonat executarea ei imediat. Milioane de bărbați, femei și copii au fost conduși la ghilotină, și acest serial a continuat până în secolul XVII!

În Franța, în vremea regelui Carol IX (1550-1574), catolicii au ucis mai mult de 20.000 de protestanți - cele două fiind secte ale unei singure religii! Regele a fost asaltat de felicitari, iar papa Grigore XIII (1572-1585) exalta de fericire la aflarea veștilor despre aceste masacre sfinte și despre victimele lor! El a poruncit să se bată medalii pentru eternizarea amintirii acestor măceluri și să fie distribuite poporului și demnitarilor. Pe aceste medalii au fost gravate chipul papei alături de chipul regelui Carol IX, lovind cu sabia gâturile ereticilor protestanți și cuvintele "Ucide-i peeretici!"

Pentru sărbătorirea acestor măceluri, papa a poruncit să se tragă lovituri de tun și să se oficieze slujbe în toate bisericile și i-a invitat pe artiști să picteze scene ale măcelurilor pe pereții

Vaticanului!

În vremea cardinalului Richelieu (1585-1642), prim-ministrul regelui Louis XIII, au fost uciși numai în orașul La Rochelle peste 1500 protestanți.

În vremea regelui Louis XIV (1638-1715) au fost reluate masacrele împotriva protestanților, îndeosebi după căsătoria regelui cu o educatoare catolică fanatică. Mulți au fost conduși la moarte, iar pe aceia care au scăpat de moarte, regele i-a pus să aleagă între trecerea de la protestantism la catolicism și între emigrare și exil, așa încât jumătate dintre protestanți - adică o jumătate de milion - au plecat în Olanda, Anglia, Prusia și America.

X

Să nu-și închipuie cineva că aceste masacre religioase și felurite chinuri săvârșite în numele "izbăvirii religioase" s-au limitat doar la catolici, la papii lor, la bisericile, regii și principii lor. Protestanții, la rândul lor, au practicat aceleași persecuții și aceeași exterminare împotriva celorlalți și a opozanților și, cu deosebire, împotriva catolicilor.

Când "reformatorului" protestant Calvin (1509-1564) i s-a ivit prilejul creării unui tribunal la Geneva, asociind în el autoritățile spirituale și seculare, el le-a impus doctrina proprie poporului prin forță și i-a executat pe opozanții legii credinței sale, nesfiindu-se să pretindă că "Dumnezeu voiește ca omul să îndepărteze mila din inima lui departe când aderă la lupta sfântă pe calea lui!" Calvin a fost, așadar, mai puțin sălbatic decât papii și regii catolicilor.

Dacă catolicismul a fost vestit pentru prigonirea științei și a învățăților - îndeosebi din domeniu astronomiei moderne -, protestantismul - în pofida tendinței sale reformatoare - a alunecat în aceeași mlaștină și a contestat adevărurile descoperite de geologie și de antropologie, universitățile americane interzicând studierea acestor științe până în secolul

XIX!

Catolicii au ridicat în fața științei moderne sloganul "avocatul Creștinismului", Tertullianus (160-220 d. Chr.), care a pretins că "după Christos și Evanghelie nu mai avem nevoie de nimic!" A venit Martin Luther (1483-1546) - liderul protestantismului - pentru că, în ciuda secolelor care îl separau de Tertullianus și în ciuda doctrinei sale reformiste, să socotească "textele cu sensul lor literal aparent drept singura sursă a tuturor științelor naturale". I-a atribuit lui Aristotel (322-384 i.Chr.) epitetul de "porc murdar și mincinos", iar pe Copernic (1473-1543) - întemeietorul astronomiei moderne - l-a gratulat cu calificativul de "prim astrolog stupid și nebun". Calvin, la rândul său, a declarat necredința tuturor acelora care neagă că pământul - și nu soarele - este centrul universului!

Pe frontul contestării celui alt și a exterminării lui, Luther a lansat principiul persecutării celorlalți și executării oricui se opune credinței protestante, în scrisoarea sa către Filip, principele din Hessen (mort în anul 1567), își anunța intenția exterminării sectei Anabapțiștilor, trecându-i prin sabie. Calvin, Beza și Jurier au elaborat o serie de lucrări în care au afirmat legitimitatea persecuției adversarilor, iar Knox (1505-1571) - în Scoția - s-a bazat pe Vechiul Testament (în pretenția sa) că justiția impune persecutarea și executarea adversarilor și că acei cârmuitori care desconsideră lucrul acesta se expun mâniei lui Dumnezeu. Acest lucru a fost recunoscut de "legile credinței" în societățile protestante din Elveția, Scoția, Belgia și Saxonia.

Creștinismul ortodox - asemenea altora - a avut parte de persecuții din partea creștinismului catolic. În drumul lor către Răsărit, unde voiau să ocupe Orientul islamic, să jefuiască bogățiile lui, să pună stăpânire pe "laptele și mierea" produse în regatele și țările lui sub sloganurile crucii și ale eliberării mormântului lui Christos, campaniile cruciate ale latinilor catolici

pornite din Europa centrală și occidentală au invadat Constantinopolul - partea ortodoxismului grecesc și sediul bisericilor și catedralei lui - și s-au purtat cu locuitorii lui ortodocși, cu orașele, bisericile, mănăstirile, muzeele sale mai rău decât s-au comportat tătarii păgâni la Bagdad - capitala Islamului!

Din dorința de a fi obiectivi vom lăsa să povestească despre aceasta pe cineva din neamul lor, Wool Diorant, autorul lucrării "Povestea civilizației", care afirmă, descriind ceea ce au făcut participanții la cea de a patra cruciadă (1202-1204) în orașul Constantinopol.

Măreața flotă alcătuită din 480 de corabii a pornit în prima zi din luna octombrie a anului 1202 într-o atmosferă de bucurie și aclamații, în vreme ce preoții cățărați pe turnurile corabiilor de război intonau "Vino, Spirit Creator!". Această flotă uriașă s-a oprit în fața orașului Constantinopol la 24 iunie 1203".

Și ce au făcut acești cruciați catolici, pe care i-au purtat corabiile măreței flote și care intonau după preoți imnul "Vino, Spirit Creator"?

Au văzut Constantinopolul, cetatea ortodoxismului grecesc și capitala bisericii Sfânta Sofia și au început să râvnească la el, fiindcă ei nu credeau că în întreaga lume să existe un oraș atât de bogat, când au zărit zidurile cu turnurile semețe din alcătuirea lor, palatele impunătoare și nenumăratele biserici înalte."

Au invadat de îndată orașul "și s-au răspândit latinii acestia victorioși în orașul Constantinopol, ca niște lăcuste vorace. S-au năpustit asupra orașului- pradă în săptămâna Paștelui și au furat, au jefuit mai rău decât au făcut vandalii și goții cu Roma. Nobilii latini au împărțit palatele orașului între ei și au pus mâna pe comorile aflate în interiorul lor, în vreme ce oștenii au invadat casele, bisericile și pravăliile, punând mâna pe tot ce le-a ieșit în cale. Și nu s-au mulțumit cu golirea bisericilor de tezaurele de aur, argint și giuvaeruri care se adunaseră în ele de-a lungul unor mii de ani, ci le-au golit și de odoarele sfinte, pe care, după aceea, le-au vândut în Europa occidentală cu prețuri

fabuloase.

Biserica Sfânta Sofia a cunoscut un jaf mai cumplit decât cel la care o vor supune turcii în anul 1453. Altarul ei a fost făcut bucăți pentru ca argintul și aurul să fie împărțit. Venetienii, care fuseseră de mai multe ori oaspeții orașului ca negustori, îl cunoșteau bine și știau unde se află cele mai mari comori, așa că au apelat la iscusința lor deosebită în actele de hoție și au pus mâna pe statui, țesături, giuvaeruri și au transportat cei patru cai de bronz care erau îndreptați spre orașul grecesc, împodobind cu ele piața San Marco din Veneția. Aceste furturi organizate au fost sursa a nouă zecimi din colecția de artă și de giuvaeruri care au alcătuit tezaurul bisericii San Marco.

S-a făcut o încercare neînsemnată de a limita violurile, numeroși soldați mulțumindu-se cu târfele, dar de poftele desfrânate ale latinilor nu au scăpat nici bătrânii, nici copiii, nici bărbații și nici femeile, nici mirenii, nici clericii, călugărițele grecoace fiind obligate să-i îmbrățișeze pe țărani și pe rânđașii venețieni și francezi...

În timpul acestui jaf, s-au risipit cărțile din biblioteci, au fost distruse sau au dispărut manuscrise prețioase, flăcările incendiilor au izbucnit de doua ori în oraș, mistuind bibliotecile și muzeele, bisericile și casele, pierzându-se piesele lui Sofocles (496-405 î.Chr.) și Euripide (secolul V î.Chr.), care, până la vremea aceea, fuseseră păstrate în întregime, și astfel n-au mai rămas decât puține din ele, au fost furate mii de capodopere sau au fost mutilate sau deteriorate.

Când s-au potolit tulburările și jafurile, căpeteniile latine l-au ales pe Balwin, principe de Flandra, rege al regatului latin al Constantinopolului, au impus limba franceză ca limbă oficială și au împărțit Imperiul Bizantin în posesiuni feudale, peste fiecare dintre ele cărmuind un nobil dintre ei.

Clericii greci au fost înlocuiți cu latini, mulți dintre ei neavând o inițiere prealabilă în treburile religioase. Papa Innocentiu III (1198-1216) a fost de acord cu unirea oficială a bisericilor greacă și latină.

Și mulți cruciați s-au întors în țările lor încărcăți de prăzi, iar unii dintre ei s-au stabilit pe noile posesiuni”.

Așa a procedat catolicismul latin cu ortodoxismul grecesc: invazii, jafuri, destrăbălare, încercare de a-l șterge pe cel de cealaltă religie...într-un mod care depășește închipuirile.

“Celălalt musulman” era și el prezent într-o oarecare măsură în Imperiul Bizantin în vremea aceea și a avut și el parte de distrugere. Iată cum descrie același Wool Diorant acest capitol:

“În acest timp, s-a întâmplat ca niște soldați latini să observe un grup de musulmani împlinindu-și rugăciunea într-o moschee înălțată în orașul creștin și i-a cuprins pe loc mânia, au dat foc la moschee și i-au măcelărit pe cei care își îplineau rugăciunea. Focul a continuat să ardă vreme de opt zile și s-a întins pe o distanță de trei mile, transformând o bună parte din orașul Constantinopol în cenusă și ruine”.

Prezența “celuilalt” - în opinia lor - este reprobabilă și ciudată, indiferent dacă “celălalt” era o sectă a Crestinismului sau altă religie, așa cum era Islamul, cu moscheile lui și cu adoratorii lui, care îplineau o altă rugăciune decât rugăciunea catolicilor.

Respingerea existenței altor lăcașuri de cult decât bisericile lor și a altor rugăciuni decât rugăciunile lor și îndepărtarea și nimicirea acestor lucruri specifice “celuilalt” ne aduce aminte de relatarea istoricului, cavalerului și prințului Usama ben Munqiz (488-584 h/ 1095-1188 d.Chr.), care a fost contemporan prezenței cruciaților latini în Ierusalim și Palestina și care a vrut, într-o zi, să vadă Ierusalimul ocupat și să-și îplinească rugăciunea în Mocheea al-Aqsa, pe care o transformaseră în biserică latină. S-a dus acolo însoțit de câțiva “cavaleri templieri”, pe care îndelungata ședere în Orient îi mai cizelase și, când a început să îplinească rugăciunea, cu fața spre Sud, adică spre Al-Kaaba (Mekke), soldații cruciații l-au

atacat, cerându-i să schimbe direcția și să se îndrepte spre est.

Usama ben Munqiz a povestit cele întâmplate lui în calitate de "celălalt", astfel:

"Acela care era venit mai recent din țările europene era mai aspru decât aceia care deveniseră asemenea locuitorilor țării (ocupate) și stabiliseră relații de prietenie cu musulmanii. Una dintre dovezile asprimii lor se manifesta atunci când eu vizitam Ierusalimul și intram în Moscheea al-Aqsa, alături de care era o moschee mică pe care francii o transformaseră în biserică. Și, când intram în Moscheea al-Aqsa și în ea se aflau cavalerii templieri, care-mi erau prieteni, îmi permiteau să mă rog singur în acea moschee mică.

Într-o zi, am intrat în moschee, am rostit formula "Allahu Ekber" și mi-am început rugăciunea, dar m-am trezit atacat de un ins dintre franci, care m-a forțat să mă îndrept cu fața către Răsărit, zicându-mi: "Așa roagă-te!". Dar au intervenit câțiva templari care l-au scos afară. M-am întors la rugăciune, însă insul cu pricina i-a păcălit și a dat din nou buzna peste mine, forțându-mă să-mi îndrept fața către Răsărit și zicându-mi: "Așa roagă-te!". Templierii au intrat din nou și l-au scos, și l-au scuzat spunându-mi: "Acesta este un străin sosit doar de câteva zile din țara Francilor și nu a mai văzut până acum pe nimeni îndreptându-se cu fața în altă direcție decât către Răsărit în timpul rugăciunilor". Le-am zis: "Mi-e de-ajuns cât m-am rugat și am ieșit, mirându-mă de diavol, de schimbarea chipului lui și de tremuratul care l-a apucat când a văzut pe cineva îndreptându-se cu fața către Mekka în timpul rugăciunilor."

Ei nu suportă existența "celuilalt", fiindcă ei nu pot să-și închipuie că ar mai putea să existe și altcineva în această lume sau într-o altă religie!

Acest print, Usama ibn Munqiz care îi cunoaște foarte bine, a avut dreptate când i-a calificat cu aceste cuvinte:

"Ei - Allah să-i părăsească! - sunt ca vitele: nu au nici una din virtuțile oamenilor, în afara curajului în luptă."

Dacă astfel se respingeau și se exterminau catolicii și

protestanții unii pe alții și fiecare dintre ei pe cei care erau de altă opinie, răspândirea Creștinismului - în pofida legilor sale spirituale mistice și a tendinței sale pașnice monarhale - nu a fost mai blândă cu ceilalți, pe care i-a exterminat, vărsând sângele lor.

Statul roman, după ce i-a constrâns pe creștini - în perioada păgânismului - să se întoarcă la idolatrie, a ajuns să-i constrângă pe păgâni - după creștinarea lor - să se convertească la religia lui Isus Christos, astfel ei riscând să se expună persecuțiilor, schingiuirilor și exterminării, devenind hrană pentru lei! Ba el a practicat chiar schingiuirea creștinilor care aparțineau altor secte, așa cum s-a întâmplat cu secta malkanită și cu secta iacobiților egipteni!

Creștinismul egiptean, care a cunoscut ambele atitudini din partea Romanilor, în perioada păgânismului lor și după convertirea lor la Creștinism, a practicat și elucidarea, arderea pe rug, linșarea, schingiuirea, distrugerea templelor, incendierea bibliotecilor, dărâmarea academiilor de științe și de filozofie împotriva celor rămași fideli vechii credințe egiptene! Ba mai mult, a practicat aceleași persecuții împotriva Creștinismului arianist monoteist! Și în felul acesta, Egiptul - devenit proverbial pentru toleranța lui - nu a cunoscut pluralismul religios și toleranța față de ceilalți, în decursul îndelungatei sale istorii, decât după ce a intrat în statul islamic. Așadar, toleranța lui nu este o calitate proprie egiptenilor din istoria lor antică, ci este o calitate musulmană.

Din păcate acest obicei rău devine o modalitate de a trata pe celălalt, de a-l extermina pe celălalt, o lege a propăvăduirii creștinismului într-o pătrime a Europei.

Regele Chrelemagne (742-814) a impus Creștinismul saxonilor prin taișul sabiei.

În Danemarca, Regele Knut a exterminat credințele necreștine din țara sa prin forță și teroare.

În Prusia, Frații Spadei au impus Creștinismul prin sabie și foc.

În Letonia, Fratram Militiae Christ a impus Creștinismul

cu forța.

În Norvegia de Sud, regele Olav I Tryggvesson (963-1000) i-a măcelarit pe toți cei care au refuzat convertirea la Creștinism sau le-a tăiat mâinile și picioarele, i-a surghiunit și i-a alungat până ce Creștinismul a rămas singura religie din țară.

În Rusia, Vladimir (980-1015) a impus Creștinismul ortodox tuturor rușilor - stăpâni și sclavi, bogați și săraci - a doua zi după convertirea lui. În Rusia - cea mai mare țară ortodoxă - nu a fost recunoscut pluralismul religios decât după anul 1905!

În Muntenegru, episcopul cârmuitor Daniel Petrovici a condus operațiunea de măcelarire a necreștinilor - inclusiv musulmani - în noaptea de Crăciun, în anul 1703!

În Ungaria, regele Carol Robert (1316-1378) i-a constrâns pe necreștini să se convertească la Creștinism sau să parăsească țara, în anul 1340!

În Spania de dinaintea cuceririi arabe, cel de al șaselea consiliu care s-a întrunit la Toledo a interzis toate confesiunile în afara catolicismului, iar regii au jurat să aplice aceasta lege cu forța. Istoria a înregistrat cele mai negre pagini ale tribunalelor Inchizitiei după căderea Granadei (897h/ 1492).

În Antiohia s-a recurs la aceleași constrângeri și persecuții împotriva necreștinilor și împotriva creștinilor care nu au îmbrățișat doctrina statului roman.

În Etiopia, regele Sayf Arad (1342-1370) i-a ucis sau i-a alungat pe toți aceia care au refuzat convertirea la Creștinismul ortodox. La fel a procedat și regele Jon în ultimul pătrar al secolului XIX".

Astfel, Creștinismul s-a schimbat. Inițial caracterizat prin pacea mistică, ca urmare a faptului că a fost impus naturii materialiste a civilizației occidentale, devenind un bici folosit pentru pedepsirea celor care i se opuneau și pentru extirparea celorlalti, Occidentul ajungând să cunoască libertatea religioasă

și pluralismul confesional numai după ce a renunțat la Creștinismul său și a întors spatele - prin laicism - autorității religiei! Persecutarea celuilalt și negarea pluralismului nu a permis Occidentului să dea nici un singur astronom, vreme de treisprezece secole de credință în Creștinism, în vreme ce lumea musulmană a dat numeroși astronomi și savanți în domeniile științelor naturale și al altor științe, în urma traducerii lucrărilor școlii din Alexandria în limba arabă, începând din vremea califului omeid Khalid ben Yazid (90h/ 708 d.Chr.), adică începând din a doua jumătate a primului secol al emigrării (hijr)! Și, aceasta, pentru că libertatea religioasă, pluralismul confesional și egalitatea între cei cu apartenențe religioase diferite în privința drepturilor și a îndatoririlor - "ei au drepturile noastre și îndatoririle noastre" - au instruit încă din perioada profeției o religie și un rod al dominației legii islamice întruchipate în statul musulman și religia islamică prin practici și aplicații.

După ce am arătat cum s-a purtat Creștinismul catolic cu "celalalt islamic" în Spania și cum l-a extirpat printr-o succesiune de pedepse, constrângeri și execuții, cum s-a purtat Creștinismul ortodox cu "celălalt" (islamic) în Balcani, în Rusia și în Etiopia, trebuie spus că ceea ce "Creștinismul cruciat" catolic a făcut cu Islamul, în decursul celor două secole cât au durat campaniile cruciaților împotriva lumii musulmane (489-690h /1096-1291 d.Chr.), a reprezentat o pagină neagră în această cronică nefericită care a înregistrat atitudinea acestui Creștinism occidental față de ceilalți.

Dacă am recurs voit, în discuția despre aceste fapte la sursele occidentale cu un înalt grad de credibilitate, vom alege tot o sursă creștină și pentru a arăta ce au făcut cruciații cu Islamul și cu musulmanii din Ierusalim, atunci când l-au pângărit (492 h/1099 d.Chr.). Este vorba de lucrarea scrisă de teologul creștin Maximos Monrond, intitulată "Istoria războaielor sfinte din Orient, numite războaiele crucii (tradusă din limba franceză de Kiriakir Yumaximos Mazlum - patriarh al Antiohiei, Alexandriei, Ierusalimului și restului Orientului romano-catolic), considerată o

sursă originală, care transmite faptele prezentate de martori oculari, tradusă în anul 1841 și tipărită în anul 1865 la mănăstirea călugărilor franciscani din Ierusalim.

Ce declară un martor din neamul lor despre atitudinea cruciaților catolici față de "celălalt" (islamic), când au invadat orașul Ierusalim - pe care musulmanii l-au transformat într-un loc sfânt, întotdeauna ca Mekka, în care nu sunt permise lupta și vărsarea de sânge - pentru a păstra sanctitatea și al cărui caracter sacru l-au făcut cunoscut tuturor posesorilor de lucruri sacre?

Această carte conține predica pe care papa Urban II (1088-1099), inițiatorul cruciadelor - a adresat-o cavalerilor feudali europeni, care fuseseră niște hoți sălbatici și ucigași săngeroși și se luptaseră unii cu alții. Papa i-a chemat să-și îndrepte violența săngeroasă împotriva musulmanilor "necredincioși" - conform expresiei papei - și le-a cerut să-și spele mâinile de sângele european nu cu apă, ci cu sângele musulmanilor. Și, aceasta, pentru a moșteni regiunile din Asia cu comorile lor nenumărate și pământul care dă "lapte și miere".

Într-adevăr, papa s-a adresat acestor cavaleri feudali, zicând:

"O, voi cei care ați fost hoți, fiți acum oșteni! A venit vremea să îndreptați împotriva Islamului acele arme pe care, până acum, le-ați folosit unii împotriva altora. Războiul sfânt hotărâtor acum este pentru Dumnezeu însuși; nu pentru cucerirea unei singure cetăți, ci pentru bogățiile și nenumăratele comori ale Asiei.

Îndreptați-vă pe drumul către Sfântul Mormânt, eliberați pământul sfânt din mâinile răpitorilor și stăpâniți-l pentru voi, căci în acest pământ - așa după cum se spune în Biblie - curge "lapte și miere". Orașul Ierusalim este polul pământului, iar locurile fertile sunt asemănătoare cu paradisul ceresc.

Mergeți și luptați împotriva barbarilor (adică musulmanilor) pentru eliberarea locurilor sfinte de sub ocupația lor. Mergeți înarmați cu sabia cheilor mele (cheile Paradisului, pe care papa le-a confecționat pentru ei) și dobândiți cu ele comorile

cu care vă va răsplăti cerul. Dacă veți izbândi asupra împărăției de Răsărit, a voastră va fi ca moștenire...

Acesta este timpul în care voi vă puteți ispăși păcatele pentru numeroasele profanări pe care le-ați săvârșit pe nedrept. Și pentru că v-ați mânăjit mâinile cu sânge pe nedrept, spălați-vă cu sângele necredincioșilor.”

Astfel i-a îndemnat papa pe “cavalerii-hoți”, după ce le-a dăruit cheile paradisiului, să-și spele sângele de pe mâini cu sângele musulmanilor, pentru a lua în stăpânire pământul a cărui fertilitate este asemuită cu paradisiul ceresc, în care se află nenumărate comori și în care curge “lapte și miere”, promițându-le că împărăția de la Răsărit va fi moștenită de ei!

Cum și-au spălat acești “cavaleri-hoți”, în urma cărora papalitatea a mobilizat întreaga Europa occidentală, mâinile murdărite de sângele lor cu sângele musulmanilor?

Cartea descrie - citându-i pe martori - cum s-a întâmplat acest lucru în pagini scrise cu sânge, din care redăm câteva rânduri:

“Neputincios a fost Islamul (adică musulmanii) în Ierusalim. În ziua pomenită (ziua intrării cruciaților în Ierusalim), se străduiau să găsească un loc de fugă pentru a-și salva viața, căci, în acest oraș, nu se găsea un loc de refugiu pentru ei. Un mare număr dintre ei s-a adăpostit în moscheea lui Omar, închipuindu-și că acolo vor scăpa de moarte, dar au fost dezamăgiți căci cruciații - călăreți amestecați cu pedestrași - au dat buzna peste ei în această moschee și i-au răpus cu sabia pe cei prezenți acolo”.

Istoricii, îndeosebi, au dezabrobat cruzimea acestor oșteni în săvârșirea acestei fapte.

Conform relatării lui Raymond de Ajilas, moscheea s-a umplut de sânge ajungând până la șeile cailor, ba chiar până la hățurile acestora.

Iar călugărul Robertus a afirmat: “Sângele din moscheea lui Omar, care cursese de la gâturile musulmanilor tăiate de săbiile oștenilor cruciați, părea ca o mare învolburată.”

Astfel au descris martorii oculari modul în care Creștinismul occidental s-a purtat cu "celălalt musulman". Am reprodus descrierea așa cum au făcut-o ei, în stilul lor vechi.

Cruciații nu s-au mulțumit doar cu atât, ci consiliul lor a decis exterminarea tuturor musulmanilor - și a evreilor - care rămăseseră în orașul cel sfânt, adică exterminarea tuturor acelor care aveau altă opinie. I-au măcelarit pe locuitorii neînarmați și le-au incendiat casele vreme de o săptămână întreagă. Au fost uciși chiar și aceia dintre ei care obținuseră protecția unora dintre principi cruciații!

Autorul lucrării "Istoria războiului crucii" vorbește despre acest măcel astfel:

"Consiliul militar s-a întrunit și a luat o hotărâre înspăimântătoare: să fie uciși toți musulmanii rămași în orașul sfânt. Și această decizie groaznică a fost pusă în practică. Și acest măcel a durat vreme de o săptămână întreagă.

Istoricii sunt de acord cu faptul că numărul musulmanilor care au fost măcelăriți în interiorul Ierusalimului a atins șaptezeci de mii. Evreii au intrat și ei în numărul celor condamnați fiindcă sentințele cu moartea erau pronunțate împotriva necredincioșilor, fără să facă deosebire între musulmani și iudei. Acești evrei s-au adăpostit în sinagoga lor care a fost împresurată, însă cruciații au aprins focul pe toate laturile sinagogii și au nimicit-o laolaltă cu ei prin foc, ne mai rămânând din acest templu al lor decât niște resturi care dovedesc vechimea lor.

După ce, în vremea autorității musulmane, Ierusalimul a garantat sacralitatea tuturor locurilor sfinte, întrucât nu făcea discriminarea între profeți și trimișii diverselor confesiuni, cruciații catolici latini au monopolizat orașul și au prădat toate comorile lui, inclusiv cele din moschei, și conform exprimării autorului "Istoriei războiului crucii":

"Și înfățișarea Ierusalimului s-a schimbat deodată, pentru că, în numai câteva zile, a trecut de la o religie la alta, de la unele legi la alte legi, de la unele obiceiuri la altele și de la niște

oameni la alți oameni. Învingătorii s-au îmbogățit datorită prăzilor pe care le-au adunat, iar conducătorul lor Tankred a pus mâna pe întreaga bogăție pe care a găsit-o în moscheea Imamului Omar, socotită într-atât de mare și de prețioasă încât - așa după cum afirma un istoric - nu au fost de ajuns șase care mari pentru a o transporta, iar el a trebuit să muncească doua zile pentru a o scoate din această moschee”.

Cât despre ostașii și comandanții cruciați, “ale căror mâini au ostenit de sânge vărsat” - așa după cum afirma Maksimos Monrond -, aceștia au dat peste butoaiele de vin, iar după ce s-au îmbătat, s-au dus să-l implore pe Dumnezeu lor, cu mâinile mânjite de sângele musulmanilor. Ce rugăciune poate să fie aceasta pe care Enciclopedia Britanică - vorbind despre intrarea comandantului Godfrey (1061-1100) în Ierusalim - o descrie astfel:

“Măcelurile au fost înspăimântătoare, sângele celor învinși a curs pe strazile orașului, ajungând până la genunchii celor care treceau prin el. Seara, cruciații au râs până ce le-au dat lacrimile. După ce au găsit vinul din pivnițe, au dat buzna în Biserica Învierii și au pornit să rostească rugăciuni, cu palmele mânjite de sânge pe pereți!”

Aceasta este doar o parte din cultura zeologică occidentală din Evul Mediu care a definit atitudinea Occidentului față de ceilalți.

Persecuțiile, contestarea și exterminarea celuilalt au avut loc în Occidentul creștin în vremea în care lumea musulmană era martora diversității religioase și a pluralismului confedentțial, atât în gândire, cât și în realitatea vieții, care au făcut din el o hartă care vorbește despre tot ceea ce trece prin mintea, prin gândirea și prin inima omului. În afară de doctrinele islamice de teologie și de jurisprudență - sunniții, siiții, hanefiții, șafiiții, ja'fariții, zaydiții, abadații, zahiriții, ismailiții, druzii, nasiriții etc. -

au trăit și au continuat să traiască, au contribuit și continuă să contribuie la dezvoltarea civilizației musulmane, toate religiile și sectele divine, cum sunt: grecii și bizantinii ortodocși, nestorienii asirieni, coptii ortodocși, yacobiții ortodocși, armenii greco-catolici, coptii greco-catolici, kaldeeni greco-catolici, maronitii greco-catolici, protestanții, evangheliții, evrei ortodocși, evrei samarieni, sabeenii, yazidișii, bahaiții, religiile tribale animiste, zoroaștrii, budiștii, confucianiștii din India și China din perioada guvernării Islamului.

Au trăit și au înflorit sub flamurile și sub jurisdicția Islamului toate culorile spectrului religios și confidențial, Coranul cel Sfânt și Tradiția Profetului au legiferat existența și drepturile lor, iar civilizația islamică a pus în practică această legiferare.

Acest lucru s-a întâmplat și continuă să se întâmple la noi, și s-a întâmplat acest lucru și în lumea occidentală creștină.

X

Dar Occidentul creștin și, după aceea, Occidentul laic nu s-a limitat la încălcarea drepturilor celuilalt occidental și creștin din țările lui, el fiind stânjenit chiar și de pluralismul confidențial din cadrul Creștinismului, în timpul luptei dintre catolici și protestanți la ale cărei episoade sângeroase și pagini negre ne-am referit mai sus. Nu s-a limitat la măcelărirea și arderea pe rug a celuilalt musulman, când oștile cruciaților au invadat inima lumii arabe, așa cum am arătat când am descris ce au săvârșit în Ierusalimul sfânt, ci au folosit toate ocaziile și s-a străduit prin toate mijloacele să tulbure binefacerea pluralismului și conviețuirea dintre religii, secte, rase, limbi și naționalități, acea conviețuire pe care a instituit-o Islamul și pe care civilizația islamică a aplicat-o. Occidentul invadator și colonizator a acționat în toate perioadele pentru deteriorarea acestei diversități și acestei conviețuiri, prin atragerea unor sectoare ale minorităților religioase orientale de partea oștilor sale invadatoare, a autorității sale coloniale, a aparatelor de guvernare și

administrație pe care le-a creat în țările noastre. Astfel încât, atunci când aceste pături au căzut în capcana trădării naționale și spirituale, s-a alterat conviețuirea dintre ele și dintre majoritatea musulmană și a izbucnit tensiunea confesională în diverse zone ale Orientului, pentru ca poziția puterii ocupate să se consolideze în invazia occidentală și să găsească punți și breșe pentru a se strecura.

Într-adevăr, Occidentul colonizator a făcut acest joc primejdios, atât în perioada cruciadelor deschise, cât și în perioada cruciadei mascate de ateism, cu unele sectoare ale minorităților creștine orientale și minorităților evreiești, chiar cu unele minorități musulmane deosebite din punct de vedere național din cadrul oceanului arab. Și - din păcate- acest joc a obținut unele succese și Occidentul continuă să-l practice chiar și în momentul de față!

În perioada cruciadelor și după invadarea Ierusalimului de către cruciați, după ce i-au măcelărit pe toți musulmanii și pe toți evreii, au început să ademenească unele sectoare ale creștinilor orientali și unele secte ale acestora au căzut în capcană, bucurându-se de ocuparea orașului sfânt de către creștinii asemanători cu ei.

Autorul lucrării "Istoria războiului crucii" vorbește și despre creștinii din Ierusalim, favorabili invadatorilor, care s-au bucurat de ceea ce s-a întâmplat cu orașul lor și care "mergeau în fața cruciaților cu respect, îngânând laolaltă cu ei imnurile eliberării din robie".

Același autor se referă și la răspândirea ademenirii și trădării printre creștinii orientali din afara orașului Ierusalim: "veștile despre victoriile pe care le-au obținut cruciații care au pus stăpânire pe aceasta țară s-au răspândit cu repeziciune în zonele din apropiere și de aici în celelalte țări ale Orientului. Și, astfel, creștinii au venit spre Ierusalim în grupuri mari din Antiohia, din Ar-Ruha, din Tarsus, din Capadochia și din Cilicia, din Mesopotamia și din diverse regiuni ale Siriei. Unii dintre aceștia s-au stabilit definitiv în Ierusalim sau în împrejurimile lui, iar alții

vizitau locurile sfinte și se întorceau în țările lor, cu toți bucurându-se, nesfiindu-se să aducă mulțumire lui Dumnezeu și elogiul curajului cruciaților și victoriilor lor, în calitatea acestora de oșteni ai lui Isus Christos care au eliberat, în sfârșit, mormântul fiului lui Dumnezeu, mântuitorul lumii, din mâinile necredincioșilor”.

Occidentul cruciat a ispitit unele dintre aceste minorități și au avut loc primele începuturi ale trădării patriei, națiunii și civilizației. Iar, după aceea, au avut loc primele manifestări de tensiuni confesionale, când majoritatea a izbucnit, cerând socoteală trădătorilor pentru actele de trădare și schimbarea atitudinilor de loialitate.

În anul 1250, această subminare cruciată a relațiilor dintre musulmani și creștinii din Orient, a cunoscut o nouă pagină, atunci când campania cruciată condusă de regele sfânt Louis IX (1214-1270) a întins firele ispitei către confesiunea maronită din Liban. Louis IX a primit o delegație a acestui grup căruia i-a înmânat un mesaj, datat 21 mai 1250, prin care îi anexează "națiunii franceze" în locul națiunii lor arabe! El afirma în acest mesaj: "Suntem convinși că această comunitate, care poartă numele sfântului Marun, este o parte a națiunii franceze!". Din vremea aceea, au apărut rădăcinile ademenirii, care sunt încă vii în ceea ce se numește "maronismul politic", care s-a orientat și se orientează spre Occident, în loc să fie parte autentică a națiunii arabe și a civilizației islamice.

De la acea dată, Franța a continuat încercările de franțuzire a maroniților și, aceasta, pentru "a crea o armată maronită dedicată slujirii Franței - conform afirmației unuia dintre consuli francezi din Liban - și "pentru a face barbaria arabă să se plece în fața civilizației creștine franceze" -, conform exprimării consulului francez De Latenaad, dintr-o notă către Ministerul Afacerilor Externe al Franței, datată 22 decembrie 1847.

Aceasta pentru că predarea limbii franceze, literaturii, artelor și a valorilor franceze în școlile misiunilor "nu înseamnă doar că limbile și urechile lor trebuie să se obișnuiască cu

sunetele limbii franceze, ci înseamnă deschiderea minților și a inimilor lor pentru ideile și sentimentele franceze, pentru a face din ei francezi dintr-un anumit punct de vedere..., căci, aceasta politică, duce la cucerirea unei țări prin intermediul limbii!" -, conform afirmației lui Paul Muvelin, unul dintre iezuiții de seamă.

O altă pagină pe care cruciații au deschis-o pe frontul atragerii unor sectoare ale minorităților religioase arabe, pentru a-și trăda națiunea și civilizația, a început, atunci când, cruciații au încheiat o alianță nesfântă cu tătarii îndreptată împotriva Islamului și a musulmanilor.

A fost trimisă o misiune condusă de călugărul Guillaume Rubrock la palatul hanului tătar Mankuga, care a purtat negocieri vreme de șase luni, cu scopul îndreptării invaziilor tătare dinspre Europa spre lumea musulmană.

Această misiune cruciată s-a servit în atingerea țărilor sale de minoritate creștină nestoriană care trăia în capitala tătarilor și de una din soțiile lui Holaco de religie nestoriană, numită Dutuz Khatun, iar, când invaziile tătare s-au îndreptat către lumea musulmană, conducerea lor a fost încredințată Creștinismului nestorian Kitubgha.

După distrugerea Bagdadului (656h/ 1258 d.Chr.), tătarii conduși de creștinii nestorienii, au ocupat Damascul și Siria și au început ademenirea minorității creștine din Damasc. Referindu-se la această ademenire și trădare, Taqi ad-Din al-Maqrizi (766-845h/ 1365-1441 d.Chr.), cel mai mare istoric al epocii, afirma: "Si creștinii s-au arătat aroganți cu musulmanii din Damasc și au adus un firman de la Holaco prin care erau împuterniciți să se ocupe de treburile lor și să-și înalțe biserica lor. Au apărut cu vin în sărbătoarea Ramadanului și au stropit cu el veșmintele musulmanilor pe străzi și l-au turnat pe ușile moscheilor, forțându-i pe stăpânii prăvăliilor să se ridice în picioare când treceau cu crucea pe lângă ei și umilindu-i pe aceia care nu se ridicau în picioare în fața crucii, când treceau cu ea pe străzi către biserica Sfintei Mării și se opreau și rosteau predici, aducând laudă religiei lor și rostind în gura mare: "A apărut religia

adevărată, religia lui Christos”. Au dăruit moschei și minarete din vecinătatea bisericilor lor, așa încât musulmanii au ajuns să se îngrijoreze din această pricină și s-au plâns lui Kitubgha, loțjiitorul lui Holaco, dar acesta i-a umilit, i-a lovit pe unii dintre ei, l-a preamărit pe preotul creștinilor, a coborât în bisericilor lor și a înălțat imnul lor”.

Este firesc ca răspunsul la aceste ademeniri și trădări să fie răzbunare pe aceste minorități, așa că, în urma victoriei musulmanilor împotriva tătarilor și a fugii oastei lor și a comandantului lor Kitabgha, în urma luptei de la Ayn Jalit (658h/ 1260 d.Chr.) și a scrisorii sultanului Qutuz adresată locuitorilor Damascului, prin care le vestea victoria, “locuitorii Damascului s-au îndreptat spre casele creștinilor, și i-au jefuit și le-au distrus” și astfel oastea lui Qutuz i-a pedepsit pentru ceea ce au făcut! Așadar, tensiunea confesională a fost rezultatul ademenirii acestor minorități de către cruciații occidentali!

Occidentul laic a urmat, în perioada modernă, aceeași cale a ademenirii și a trădării pe care Occidentul cruciat o sădise în Evul Mediu în rândul minorităților creștine din țările noastre și, prin care, urmărise alterarea “diversității” care existase și progresase “în cadrul unității” cu civilizația noastră islamică între religii, secte, neamuri și rase.

Napoleon Bonaparte (1769-1821) a declarat, în drumul său de la Marsillia spre Alexandria, în timpul campaniei împotriva Egiptului (1879), hotărârea de a recruta 20.000 de minorități care să constituie capul său de pod în campania colonialistă și breșe pentru penetrarea securității naționale și a civilizației islamice a națiunii arabe.

Campania franceză a reușit să ademenească un sector al coptilor pe care Al-Jabarti (1167-1237h/ 1754-1822 d.Chr.) - cel mai mare istoric al epocii - i-a numit “coptii cei ticăloși”, care s-au ridicat împotriva bisericii lor și și-au trădat poporul și civilizația, alcătuind o divizie coptă condusă de Yacob Hanna (1158-1216h/ 1745-1802 d.Chr.), care a devenit general în armata franceză. Această divizie coptă, condusă de Jacob Hanna, pe care

Al-Jabarti l-a numit "Javob cel blestemat", a luat parte, alături de armata franceză, la cucerirea satelor și a orașelor egiptene, la înfrângerea și umilirea egiptenilor și chiar la capturarea și umilirea învățaților de la Universitatea al-Azhar.

Campania franceză a încredințat acestei minorități, care a trădat autoritatea administrativă reală a țării, jumătate din posturile de membri al Divanului general și al Divanului special, precum și aparatul financiar și administrativ-executiv al țării. Această ademenire și această trădare au favorizat comportamentul arogant față de popor și față de națiune al acestei minorități, îndeosebi în vremea generalului Kleber (1753-1800), care i-a urmat lui Bonaparte în guvernarea țării și care i-a încredințat lui Yacob Hanna - după cum afirma AL-Jabarti - dreptul "de a proceda cu musulmanii după cum va voi!", repetându-se astfel ceea ce facuseră creștinii cu musulmanii la Damasc. "Creștinii - copti și sirieni - i-au umilit și i-au lovit pe musulmani, le-au provocat pagube materiale, și-au manifestat sentimentele de ură împotriva lor, nelăsând loc de împacare și declarând chiar sfârșitul religiei musulmanilor și zilele monoteiștilor."

Aceasta a fost o nouă pagină prin care Occidentul imperialist a semănat tensiuni confesionale între religiile și credințele din țările Islamului.

Cercetătorul creștin de seamă, George Qrim, a făcut o analiză corectă și profundă a cauzelor tensiunii confesionale pricinuite de minoritățile nemusulmane în unele momente ale istoriei islamice, rezumându-le la trei:

- 1 - temperamentul personal al unor califi
- 2 - deteriorarea situației economice a maselor majorității musulmane și numirea unor funcționari din cadrul minorității creștine însărcinați cu strângerea birurilor, recurgând la măsuri corective, la jaf și la aroganță, ceea ce a atras mânia poporului împotriva confesiunilor lor.
- 3 - atragerea minorităților religioase nemusulmane la colaborarea cu guvernării străine în perioadele intervenției

străine în țările musulmane. Guvernanții străini - inclusiv englezii nu s-au dat înapoi de la folosirea minorității copte împotriva musulmanilor de cele mai multe ori, pentru a cârmui poporul și pentru a-l epuiza prin dări. Același fenomen se observă și în Siria, iar Gibb și Bulyak au demonstrat în studiile lor cum dominația minorităților în domeniul economic a provocat tulburări religioase grave între creștini și musulmani la Damasc, în anul 1860, și între maroniți și druzi în munții Libanului, în anul 1840 și anul 1960. Sfârșitul campaniilor cruciate în multe locuri a fost urmată de acte de răzbunare împotriva minorităților creștine care au colaborat cu invadatorul”.

În lumina mărturiei și analizei acestui cercetător creștin trebuie să înțelegem și cuvintele imamului Muhammed Abdu: “Războaiele cruciaților și îndeosebi atacul cruciaților împotriva Egiptului au condus la persecuții împotriva coptșilor din cauza declarării simpatiei lor față de aceștia”.

La fel a procedat colonialismul francez și în Maghrebul arab, unde a încercat să altereze relațiile dintre amazigh (berberi) și arabi și să-i asimileze pe berberi, în locul instruirii lor pentru a cunoaște limba și legea islamică. Mareșalul Lyautey - rezidentul general francez din Maghreb - afirmă într-o dispoziție: “Este o greșală respingătoare inițiativa de a revigora relațiile dintre arabi și berberi. Noi nu avem nevoie să-i învățăm pe berberi araba, fiindcă araba este ghidul Islamului, fiindcă această limbă se învață din Coran, iar interesul nostru este să-i civilizăm pe berberi în afara sferei Islamului. Iar cât privește limba, trebuie să asigurăm trecerea nemijlocită de la berberă la franceză”.

Într-o notă a rezidenței generale franceze din Maghreb către guvernul francez, datată 13 iunie 1927, se afirmă: “Principiul independenței cutumei berbere și cercurilor competenței sale față de legea islamică înfăptuiește cel mai mare interes politic al Franței, iar eliminarea definitivă și absolută a legii islamice din întreaga țară a berberilor ne va îngădui ca, într-o zi, care nu este departe, să creăm un sistem rațional de justiție berberă într-o direcție franceză pură”

În conformitate cu această politică colonialistă, a fost creată "francofonia culturală", care continuă să acționeze pentru alterarea coexistenței dintre berberi și arabi în cadrul comunităților arabe și musulmane.

Aceeași cale a ademenirii de către colonialist a minorităților a fost urmată de Napoleon Bonaparte cu minoritățile evreiești, care au fost persecutate în toate țările occidentale și nu au găsit securitatea și liniștea decât în țările musulmane, încât au fost foarte aproape de integrarea în civilizația islamică.

Occidentul cruciat i-a tratat la fel cum i-a tratat și pe musulmani, punându-i la încercare prin tribunalele Inchizitiei în Spania, la fel cum i-a pus la încercare pe musulmani, alungându-i pe toți în regiunile islamice din Maghreb și din Mashreq. Occidentul cruciat i-a măcelarit pe evrei la fel ca pe musulmani la Ierusalim, când oștile sale au invadat orașul (492h/ 1099 d.Chr.).

Și, cu toate acestea, Napoleon Bonaparte a aruncat și acestor minorități capcana ademenirii. De pe zidurile orașului 'Akka, în timpul asedierii lui de către Bonaparte (1799), comandantul francez a adresat evreilor din întreaga lume chemarea de a-l sprijini în eforturile de edificare a imperiului său colonial oriental. În acest apel, se spunea:

"Israelii! Popor ales! Franța vă întinde mâna, purtând moștenirea lui Israel! Moștenitori legitimi ai Palestinei, națiunea franceză vă cheamă la moștenirea voastră, cu garanțiile și sprijinul său împotriva tuturor veneticilor!..."

Aceste minorități evreiești au răspuns apelului imperialismului occidental, mușcând mâna care le făcuse bine și, astfel, a început "parteneriatul imperialist occidental-sionist și s-a născut tragedia pe care națiunea noastră încearcă să o rezolve până în clipa scrierii acestor rânduri - tragedia celor mai grave tensiuni care epuizează energiile națiunii, și o împiedică să progreseze, înfăptuind prin această strategie occidentului imperialist față de arabi și de musulmani.

În lumina acestei strategii occidentale de penetrare a

securității naționale și a civilizației Orientului musulman prin breșele minorităților religioase și naționale, în scopul scindării națiunii - căci, în opinia lui Moshe Sharit, consemnată în memoriile sale la data de 18 martie 1954, "agitarea minorităților este întotdeauna un lucru bun, datorită efectelor distructive asupra societății stabile" - se cuvine să înțelegem atitudinea Occidentului față de minoritățile din patria arabă și din lumea islamică, după cum se cuvine să fim conștienți de aceasta problemă, din momentul ademenirii creștinilor din Ierusalim și din Damasc și până la apariția legii americane de protecție împotriva persecuțiilor religioase, în anul 1998.

Occidentul a trăit contestându-l pe celălalt, iar când civilizația lui l-a acceptat (după ce și-a dat jos haina creștinătății) pe "celălalt" în țara sa, tulburarea conviețuirii diverselor grupuri religioase și naționale în Orientul islamic a devenit unul din cele mai de seama mecanisme ale strategiei occidentale de penetrare a lumii islamice.

Acestea sunt faptele istoriei vechi, moderne și contemporane - pe care ipocriții și laicii extremiști le ignoră atunci când pretind că piepturile noastre, ale musulmanilor, ar fi stingherite de celălalt și că noi nu am accepta conviețuirea cu ceilalți!

X

Nu poate nimeni să pretindă că această pagină a culturii teologice occidentale și a practicilor ei s-ar fi închis și ar fi trecut. Realitatea este că ea continuă să rămână vie și activă în această cultură teologică și astăzi.

La reunirea care a avut loc în mai 1978 la Colorado, S.U.A., consacrată creștinizării tuturor musulmanilor, s-au prezentat patruzeci de comunicări și au avut loc discuții în legătură cu necesitatea penetrării Islamului în scopul convertirii musulmanilor la Creștinism prin intermediu culturii islamice, cu sprijinul bisericilor naționale și locale din Orientul musulman și al

tehnicienilor străine din țările musulmane, prin intermediul femeii și al studenților musulmani care învață în Occident și chiar prin promovarea unor dezastre și nenorociri în comunitățile musulmane, astfel încât, echilibrul victimelor să fie tulburat și astfel să fie ușor de scos din Islam!

La această reuniune s-a spus despre Islam că "el este singura religie ale cărui surse inițiale sunt în contradicție cu principiile Creștinismului, iar sistemul islamic este cel mai armonizat sistem religios din punct de vedere politic și social. Avem nevoie de sute de centre pentru înțelegerea Islamului și pentru penetrarea lui într-adevăr!" "De aceea, nu avem un lucru mai important și mai prioritar decât chestiunea creștinizării musulmanilor".

De aceea, directorii misiunilor din America de Nord și ceilalți responsabili misionari au datoriat să găsească și să întărească noi forme de colaborare și de parteneriat cu bisericile din lumea a treia și să acționeze organizat pentru ajungerea la musulmani. Suntem hotărâți să acționăm, bazându-ne pe toți creștinii și pe toate bisericile existente în lumea islamică... Creștinii protestanți din Orientul Mijlociu, Africa și Asia sunt profund implicați în procesul de creștinizare a musulmanilor..."

"Musulmanii trebuie să fie câștigați de către misionarii existenți în societăților lor și creștinii arabi sunt preferați în acțiunea de creștinizarea acestor țări, care se va realiza prin intermediul creștinilor aparținători de biserica locală și, acest lucru, se va produce în urma constituirii unei comunități creștine locale puternice..."

"Protocoloalele preoților misionari" au trasat, de asemenea, un plan de folosire a tehnicienilor civili străini în procesul de creștinizare a musulmanilor, "pentru că, în pofida existenței a unui număr mare de misionari protestanți din America de Nord mai mare decât oricând în trecut, numărul tehnicienilor americani care locuiesc peste mări depășește de peste o sută de ori numărul misionarilor".

Persoanele care au experiență tehnică pot să acționeze și

pentru Isus Christos și, aceasta, este un lucru important, îndeosebi în țările ale căror guverne interzic misionarismul public.

Ei pot și trebuie să întregească activitatea misionarilor, acționând cot la cot pentru creștinizarea lumii islamice.

În loc să înfrunte Islamul, Coranul cel Sfânt și Tradiția profetului, preoții lași ai creștinizării recurg la superstiții, vrăjitorii și diavoli, vorbesc despre faptul că femeile cred în astfel de lucruri și, de aceea, "protocoalele lor recomandă intrarea la femeia musulmană prin aceste "uși" și nu prin ușa discuțiilor despre dogmele aduse de Islam prin Coranul cel Sfânt și Tradiția Profetului - Binecuvântarea și pacea asupra lui!

Aceia care aparțin unei civilizații ce a anulat rațiunea și L-a înlocuit pe Allah cu știința coboară în această mlaștină și afirmă în aceste "protocoale de creștinizare": În scopul căutării unei confruntări directe între Sfânta scriptură și Coran , este mai bine să o învățăm pe femeia musulmană cum să trăiască în pace, ferită de presiunile vrăjilor, și să-i oferim o alternativă creștină în locul efectului satanic care le atacă pe femei, îndeosebi în societățile musulmane!..

Cât despre planificarea familiei, - limitarea natalității - care este un factor principal, influent, de mare însemnătate, este preferabil ca acest subiect să nu fie abordat în faza incipientă a activității de misionarism cu musulmanii!"

Totodată, se intenționează folosirea prilejului stabilirii tinerilor musulmani care studiază în societățile occidentale, sub influența presiunilor materiale și a factorilor asimilării, departe de mediul care-i ajută în apărarea valorilor islamice. De asemenea se vorbește despre necesitatea folosirii acestor condiții nereligioase și imorale pentru îndepărtarea acestor tineri de la Islam și sădirea Creștinismului în sufletele lor, pentru a-i transforma în "pepiniere" creștine, ai căror puietși să fie plantați în societățile islamice în urma întoarcerii tinerilor în țările lor, însoțiți de aureola științei și de influențele culturii și intelectualilor occidentali! Protocoalele reuniunii de la Colorado afirmă în acest sens: "Crește în continuu numărul musulmanilor care pleacă în

Occident, unde sunt lipsiți de sprijinul tradițional oferit de societățile islamice și trăiesc un mod de viață diferit - sub auspiciile culturii laice materialiste. În aceste condiții, credința majorităților este expusă influenței! Și, dacă terenul musulmanilor, a fost nefertil pentru misionarism, oare nu este posibil să se creeze ferme fertile printre musulmanii risipiți în afara țărilor lor, care să fie cultivate, udate și pregătite pentru o activitate eficientă atunci când sunt replantați în țările lor ca misionari?!”

Dar, aceste “protocoale” declarate și puse în aplicare, nu se limitează la încercări de penetrare a Islamului, cu ajutorul termenilor Coranului și al modelelor islamice, sau prin intermediul bisericilor locale, al tehnicienilor civili străini, al femeilor, al tinerilor trimiși să studieze în țări occidentale, ci ele merg mai departe pe calea imoralității - îmbrăcând veșmintele religiei și ale teologiei - ajungând până la limita planificării producerii unor nenorociri și calamități în țările Islamului, cu scopul de a provoca dezechilibrarea locuitorilor acestora, astfel încât să reușească, pe acest fond, să le schimbe credința islamică și să-i treacă la religia misionarilor!

Într-adevăr, au înaintat pe calea imoralității până la punctul în care au afirmat: “Pentru a se produce trecerea la Creștinism trebuie să existe crize, probleme și factori care să-i împingă pe oameni - indivizi și grupuri - în afara stării de echilibru cu care au fost obișnuiți! Aceste lucruri pot să ia forma unor factori naturali, așa cum sunt sărăcia, bolile, cataclismele și războaiele, sau forma unor manifestări spirituale, așa cum sunt discriminarea rasială sau starea socială precară... În absența unor astfel de situații pregătitoare, nu se vor produce convertiri masive la Creștinism! De aceea, oferirea unui ajutor celor aflați la nevoie a devenit un lucru important în procesul de creștinizare! Și una din minunile epocii noastre este faptul că atitudinea guvernelor multora din societățile islamice care se opunea activităților de misionarism s-a modificat, devenind chiar mai permisivă față de Creștinism!”.

Astfel a acționat și acționează Creștinismul protestant pentru convertirea la Creștinism a tuturor musulmanilor, visând să închidă pagina existenței Islamului, adică a negării celuilalt (musulman), și să-i ia locul în toate colțurile lumii islamice!

Și, dacă ne-au crăpat și ne crapă capetele cu discuția despre "dialog cu musulmanii", ei recunosc prin studiile și concluziile reuniunii de la Colorado, că acest dialog reprezintă, un mijloc și o pregătire pentru creștinizare. Cu alte cuvinte, "dialogul" pe care îl doresc nu este o cale pentru "coexistența" unor grupuri distincte numeroase, ci este un mijloc pentru contestarea celuilalt și pentru moștenirea celorlalți! Ei recunosc acest lucru atunci când afirmă: "Datele Consiliului Mondial al Bisericilor, care insistă asupra "libertății convingerii altora și autoconvingerii" nu obligă Consiliul! Dialogul - în opinia Consiliului Mondial al Bisericilor - nu este o alternativă a convertirii necreștinilor la Creștinism! Iar aceste date despre "libertatea convingerii altora și a autoconvingerii" nu înseamnă renunțarea de către Consiliu la poziția sa de sprijinire "a eforturilor coercitive, conștiente, premeditate și tactice de atragere a membrilor unei anumite comunități religioase la alta!"

Așadar, au hotărât și au declarat că "dialogul " despre care ne vorbesc, împuindu-ne capetele cu el, este o cale pentru desființarea (celuilalt) musulmanului și nu o cale de coexistență, de recunoaștere reciprocă și de cooperare, și că, acest Consiliu Mondial al Bisericilor, care ne exportă nouă date ce vorbesc despre "libertatea convingerii altora și a autoconvingerii", se cramponează, în realitate, de metodele "coercitive, conștiente, premeditate și tactice" pentru convertirea celorlalți la Creștinism!

Într-un alt punct din aceste "protocoale", au repetat această poziție, afirmând că, în vreme ce misionarii sunt de acord cu faptul că trecerea de la o religie la alta nu trebuie și nu este posibil să se facă cu forța, totuși, ei continuă să simtă că trebuie "să-i constrângem să se convertească la Creștinism!"

Aceasta a fost atitudinea Creștinismului occidental protestant față de celălalt - și îndeosebi față de musulman! -

Începând cu Martin Luther și până la scrierea acestor pagini!

X

Să nu-și închipuie cineva că atitudinea catolicismului occidental ar fi cumva diferită de cea a protestantismului în privința tăgăduirii celuilalt și a acțiunii în scopul anulării lui și a închiderii filei existenței sale... Catolicismul occidental are influența cea mai mare în Consiliul Mondial al Bisericilor care urmărește folosirea dialogului în scopul condamnării celuilalt la dispariție! El a adoptat în mod direct atitudinile practice privind creștinizarea musulmanilor în toate țările islamice. Ba mai mult decât atât, a lăsat casa sa - Europa - pradă materialismului, ateismului, ereziilor și agnosticismului și și-a declarat hotărârea de a-i converti la Creștinism pe musulmani, având sloganul "Africa va fi creștină în anul 2000!". Dar cum Allah i-a decepționat, au amânat acest termen pentru anul 2025, în loc să se ocupe de creștinizarea casei lor - Europa și de europeni!

După ce ne-am referit la atitudinea "strămoșilor lor" - Toma d'Aquino și semenii săi față de Islam, trebuie să arătăm că atitudinea "urmașilor lor" față de "celalalt" (musulman) continuă să fie o atitudine de adversitare, de tăgăduire și de anulare.

Monseniorul Giuseppe Bernardini declara, în anul 1999, în prezența papei Ioan Paul II: "Lumea islamică a început să-și întindă dominația datorită aurului negru. Ea construiește moschei și centre culturale pentru imigranții musulmani din statele creștine, inclusiv în Roma - capitala creștinătății. Cum am putea să nu vedem în aceasta un program clar de expansiune și o nouă cucerire?!"

În aceeași zi, apărea în ziarul francez "Le Figaro" un interviu acordat de cardinalul Paul Poupard, asistent al papei de la Roma și responsabil al Consiliului papal pentru cultură, în care acesta afirma: "Islamul reprezintă o amenințare pentru Europa și pentru Occident în general. Nu trebuie să fii expert pentru a vedea diferența mare dintre ratele de creștere a populației între

diverse regiuni ale lumii. În țările de cultură creștină, rata de creștere a populației scade treptat, în vreme ce în țările musulmane în curs de dezvoltare are loc un proces invers. În leagănul lui Isus Christos, creștinii se întrebau cu neliniște despre ceea ce le va aduce ziua de mâine și dacă nu cumva moartea lor este programată într-un fel oarecare. Amenințarea reprezentată de Islam constă în faptul că el este religie, cultură, societate, mod de viață, de gândire și de comportare, în vreme ce creștinii din Europa tind spre marginalizarea bisericii în raport cu societatea și se prefac a uita de postul pe care îl impune religia lor, fiind, în același timp, uimiți de postul musulmanilor din luna Ramadan!"

În aceeași manieră, cardinalul Jocomo Pevi, episcop de Bologna (Italia), chema, în mesajul său din 13 septembrie 2000, la expulzarea musulmanilor din Europa. În viziunea sa, Europa, Occidentul și lumea în ansamblu nu pot fi multireligioase. Conform exprimării sale, "Europa ori va deveni imediat creștină, ori va deveni cu certitudine musulmană!"

Ei nu suportă existența "celuilalt" - îndeosebi a "celuilalt" (musulman) - atât la nivelul "religiei" și al "culturii", cât și la nivelul ritualurilor și al moscheilor sau chiar la nivelul existenței fizice, al creșterii demografice!...

X

În ceea ce privește Creștinismul ortodox occidental, acesta a scurtat drumul către tăgăduirea celuiilalt musulman prin gropile comune și războaiele de exterminare totală pe care le-a declanșat și continuă să le poarte împotriva Islamului și a musulmanilor în Balcani - Bosnia și Hertegovina și Kosovo - și în Caucaz - îndeosebi în Cecenia. El străbate lumea, încheind alianțe cu Hinduismul, Confucianismul și Iudaismul împotriva Islamului și a musulmanilor, sub pretextul că fundamentalismul islamic reprezintă cea mai mare și prima primejdie care amenință lumea, pe care o voiesc fără vreun "alt" și fără vreun "partener"!

Creștinismul occidental a procedat în felul acesta și continuă să procedeze astfel cu Islamul, singurul care a făcut din pluralismul religios și din libertatea credinței una din legile lui Allah, care nu poate fi modificată sau înlocuită...

El spune adresându-se politeiștilor care adorau idoli:
"Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea!"
(Al-Kafirun: 6).

"Cine vrea să creadă și cine vrea să nu creadă " (Al-Kahf: 29).

Iar în constituția primului stat musulman, elaborată și aplicată de Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - se spune cu referire la evrei: "Evreii, sunt o comunitate împreună cu credincioșii. Evreii au religia lor, iar musulmanii au religia lor. Ei vor avea parte de sprijin și de egalitate laolaltă cu mărinimia curată... Nici nu vor fi nedreptățiți, nici nu va fi nimeni sprijinit împotriva lor. Între ei și între dreptcredincioși va fi sfat, povață și bunăvoința, fără de păcat..." Totodată, această constituție a garantat creștinilor deplină egalitate în privința drepturilor cetățenesti în statul islamic, precum și libertatea completă a credinței religioase și a îndeplinirii ritualurilor religiei lor care neagă și contestă Islamul! "Ei au drepturile pe care le au musulmanii și au îndatoririle pe care le au musulmanii, după cum și musulmanii au îndatoririle lor, astfel încât să fie egali cu musulmanii în privința drepturilor și a obligațiilor..."

Mai mult decât atât, Islamul s-a oferit de bunăvoie prin legământul Trimisul său - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - față de creștini - să oblige statul islamic să-i ajute în construirea de biserici - și să ne gândim că ei sunt cei care tăgăduiesc religia Islamului! Acest legământ stipula că "dacă vor avea nevoie, li se vor repara bisericile și chiliile sau dacă vor avea nevoie de ceva pentru interesele și pentru religia lor, se vor bucura de ajutorul musulmanilor și vor fi sprijinți în reparațiile lor. Și aceasta nu va constitui o datorie pentru ei, ci va fi sprijin pentru ei în interesul religiei lor și respect față de legământul Trimisului lui Allah cu ei!"

Această recunoaștere de către Islam a celuilalt, și oferire de sprijin pentru edificarea identității religioase distincte și construirea de simboluri religioase din actele sale de cult, a continuat și continuă și în momentul scrierii acestor rânduri, ca politică și cultură și practică urmată și păzită. Statul egiptean musulman, în care musulmanii reprezintă 94,5% din totalul populației, a suportat cheltuielile necesitate de construirea celei mai mari catedrale creștine din Orient - Catedrala Bisericii Ortodoxe din Cairo - când reprezentanții acestei religii i-au cerut președintelui Gamal Abd al-Nasr (1918-1970) sprijin pentru înalțarea ei. Acesta s-a adresat numaidecât companiilor de stat din domeniul construcțiilor să înalțe aceasta catedrală și ele au suportat cheltuielile din bugetele proprii! Cât de departe de acest "candelabru islamic" este "noroiiul pământului" de care este îmbâcsită cultura teologică occidentală creștină îndreptată împotriva Islamului și a musulmanilor!

CIVILIZAȚIA ISLAMICĂ ȘI CIVILIZAȚIA OCCIDENTALĂ CINE PE CINE RECUNOASTE ȘI CINE PE CINE TĂGĂDUIEȘTE?

Dacă aceasta este atitudinea "culturii teologice" occidentale față de "celălalt" - și față de "celălalt musulman" în mod special -, trebuie să spunem, de la bun început, că nici atitudinea "culturii laice" occidentale față de "celălalt musulman" nu este mai bună, nici mai puțin tăgăduitoare și deformatoare sau mai îngăduitoare în privința încercărilor de extirpare, în decursul istoriei sale medievale, moderne și contemporane și până în zilele noastre! "Occidentul cultural" a urmat calea "Occidentului teologic în privința politicii de negare, de tăgăduire și de eliminare. Europocentrismul, care i-a dat Occidentului impresia că el reprezintă începutul civilizației - care ar fi început cu grecii și romanii - și că el ar reprezenta și sfârșitul istoriei, a determinat cultura occidentală să tăgăduiască diversitatea lumii și existența unor civilizații numeroase, distincte și independente.

Acest europocentrism a pretins că civilizația occidentală ar fi civilizația universală, că știința și civilizația ar fi început cu grecii și ar fi luat sfârșit cu renașterea occidentală modernă, că acele contribuții pe care le-au adus ceilalți - și îndeosebi musulmanii - nu ar fi decât asemenea "contribuției" unui mesager poștal care a transportat tezaurul grecilor în Europa în perioada Renașterii și a Iluminismului.

Din cauza acestei tendințe europocentriste, colonialismul occidental - care extermina structurile de civilizație și de cultură ale popoarelor și ale națiunilor care au avut de suferit de pe urma lui - vrea să-și aroge rolul de stăpân al "mesajului civilizator și al realizării progresului". El este cel mai puternic, iar cel mai puternic este întotdeauna mai bun și mai demn de supraviețuire, conform teoriei și filozofiei legii luptei pentru supraviețuire pe care Darwin (1809-1882) a aplicat-o în lumea ființelor vii. În conformitate cu această tendință centralistă, cel

mai puternic îl doboară pe cel slab, civilizația puternică

invadatoare elimină structurile moștenite ale civilizației invadate - tezaurul celuilalt - și transformă lumea - prin colonizare și mai nou prin globalizare - într-un singur tipar de civilizație, cultură și valori.

Această moștenire deformată și dușmănoasă de care este împresurată cultura Occidentului, în diversele sale domenii, față de Islam, de locurile sale sfinte, de națiunea lui și de civilizația lui i-a garantat Occidentului "liniștea conștiinței" - sau moartea ei! - în timp ce a practicat această agresiune împotriva celuilalt - în speță "celuilalt musulman". Aceasta moștenire continuă să fie activă în mass-media și în învățământul occidental, în cercurile ideologice, științifice și la factorii de decizie, până în momentul de față!

În cultura populară occidentală, masele învață din epopeea lui Ronald (circa 1000 d.Chr.) că musulmanii îi adoră pe Triada Apollin, Tervagant și Muhammed și că musulmanii respecta ziua de vineri pentru că ea este ziua zeiței iubirii -Venus, în vreme ce creștinii respectă ziua de duminică pentru că ea este ziua Domnului!

Această imagine care s-a raspândit în cultura populară europeană a jucat rolul său în sporirea urii oamenilor de rând în timpul campaniilor cruciate împotriva Islamului, a comunității sale, a lumii și civilizației sale. Această epopee a lui Roland vorbește despre musulmani spunând oamenilor: "Priviți la acest popor blestemat! El este un popor necredincios, care nu are nici o legătură cu Dumnezeu și numele lui va fi șters de pe fața pământului plin de viață pentru că el se închina la idoli! El nu poate avea parte de izbăvire. El a fost condamnat. Să începem așadar executarea sentinței, în numele lui Dumnezeu!". Apoi au urmat cruciadele, după citirea acestui episod din epopeea lui Roland.

Poetul italian Dante (1295-1321)-care reprezintă o mare autoritate în cultura occidentală-îi plasează pe Trimisul Islamului-Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!- și pe Ali ben Abi Talib-

Allah să cinstească fața lui -în cea de-a doua groapă din cel de al optulea cerc al Infernului, fiindcă ei -în opinia lui iluministă!-fac parte din adepții gâlcevei și fățarniciei și ale căror trupuri au fost tăiate în bucăți în Infernul "Divinei comedii".

Pentru scriitorul german Goethe (1749-1832), Trimisul Islamului "i-a învăluit pe arabi într-un veșmânt religios trist și a știut cum să ascundă de ei speranța în orice progres adevărat".

Observăm prelungiri ale acestei deformări a imaginii celuilalt (musulman), de care este plină cultura laică occidentală - prin chemarea la contestarea și la eliminarea lui. Observăm similitudini dintre atitudinea culturii laice și cea a culturii teologice - din civilizația europeană - precum viziunea occidentală contemporană predominantă asupra Islamului, asupra comunității, lumii și civilizației lui, viziune care influențează asupra factorilor de decizie din occident, aliat cu cel sionist împotriva renașterii Orientului musulman, a dreptului la autodeterminare al popoarelor musulmane și al Islamului - model de civilizație din lumea musulmană.

Fostul președinte american Richard Nixon -unul dintre strategi-afirmă, referindu-se la imaginea Islamului și a musulmanilor în mentalitatea americană contemporană:

"Mulți americani au ajuns să vadă în toți musulmanii niște inamici. Mulți americani își închipuie că musulmanii sunt niște popoare necivilizate, sângeroase și neraționale și că motivul interesului nostru față de ei se datorează faptului că o parte dintre liderii lor domină - întâmplător -unele locuri în care se află două treimi din petrolul existent în lume..." Nu există o imagine mai urâtă decât aceasta despre lumea islamică, în mintea și în conștiința cetățeanului american, nici chiar atunci când este vorba de China comunistă.

Unii observatori avertizează că Islamul va deveni o putere geopolitică extremistă și că, datorită creșterii demografice și posibilităților materiale de care dispun, musulmanii vor reprezenta un mare pericol, iar Occidentul va fi nevoit să se alieze cu Moscova pentru a face față acestui pericol.

Islamul și Occidentul sunt opuse unul altuia, iar optica Islamului asupra lumii îl împarte în două secțiuni "casa păcii" și "casa războiului" și este nevoie ca prima să o domine pe cea de a doua. Musulmanii își unesc rândurile pentru a declanșa o revoluție împotriva Occidentului și, de aceea, Occidentul trebuie să se alieze cu Uniunea Sovietică pentru a contracara acest pericol printr-o singură politică".

Dacă Nixon mărturisește că Islamul și musulmanii au cea mai proastă imagine în cultura majorității americanilor, fapt care-i determină să îndemne la o alianță între adversari, adică întregul Occident, împotriva "celuilalt" (musulman), căderea comunismului, a partidelor, guvernelor sale și a lagărului său a sporit ura Occidentului împotriva acestui alt - musulman. Revista americană "Newseek" l-a întrebat pe președintele Consiliului Ministerial European, cunoscutul politicianul italian Gianni Demichelis:

"- Care sunt motivele menținerii alianței NATO după încetarea confruntării între Occidentul liberal și fostul lagăr socialist?"

Președintele Consiliului Ministerial European a răspuns:

"Este adevărat că această confruntare cu comunismul nu mai există, dar există o altă confruntare care s-ar putea să-i ia locul: aceea dintre lumea occidentală și lumea islamică."

Corespondentul revistei "Newseek" l-a întrebat în continuare:

"Și cum ar fi putea fi evitată această potențială confruntare?"

Gianni Demichelis nu a ezitat să declare că această condiție ar fi generalizarea modelului cultural occidental și acceptarea lui de către musulmani, adică "anularea celuilalt musulman", afirmând:

"Trebuie ca Europa să-și rezolve problemele, pentru ca modelul occidental, să devină mai atractiv și mai acceptabil pentru ceilalți din diverse colțuri ale lumii. Dacă vom eșua în generalizarea acestui model occidental, lumea va deveni un loc

extrem de primejdios”.

Cerința occidentală este “desființarea celuiilalt, a civilizației Islamice”, prin mijloace pașnice , prin acceptarea de către musulmani a modelului de civilizație occidentală, sau pe calea războiului , prin intermediul mașinii nord-atlantice de război , dacă ei nu vor renunța la modelul propriu de civilizație!

Revista “International Affairs”, editată de Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale din cadrul Universității Britanice din Cambridge, prezintă, la rândul său, explicația culturală care a determinat multe instituții ale proiectului occidental să declare că Islamul este inamicul care a luat locul “imperiumului comunist al răului”. Esența motivelor acestor declarații este refuzul Islamului și al lumii sale de a renunța la modelul propriu de civilizație și de cultură și incapacitatea Islamului de a se dizolva în modelul laic occidental!

“Din acest motiv ,dintre culturile situate în Sud , Islamul a devenit ținta directă a noii campanii occidentale.”

Mulți au simțit nevoia să descopere o nouă amenințare care să țină locul amenințării sovietice și Islamul a fost cel mai la îndemână pentru acest scop.

Numeroși europeni se întreabă dacă este cu putință să determine Islamul să accepte normele societății laice, așa cum s-a întâmplat cu Creștinismul după lupte îndelungate și dureroase, sau dacă trăinicia sa politică și socială îl determină să respingă acceptarea principiului creștin-occidental care face distincție între ceea ce este pentru Dumnezeu și ceea ce este pentru Cezar și care îngăduie aderenților săi să devină cetățeni supuși legii în modul în care se bizuie pe el într-o societate laică.

Teoria sociologilor conform căreia societatea industrială și științifică modernă subminează credința religioasă este în general valabilă. Influența politică și socială a religiei s-a diminuat practic în toate societățile, în grade diferite și în forme diferite, însă lumea islamică este o excepție uimitoare în această privință, căci în lumea Islamului nu s-a produs nici o laicizare. Dominația Islamului asupra celor care cred în el este puternică. Într-un fel ea

este mai puternică decât era cu o sută de ani în urmă. Islamul rezistă laicizării, iar lucrul și mai surprinzător este că acest fapt este valabil pentru o serie de regimuri politice diferite, adică atât pentru regimurile radicale (revoluționare) cât și pentru regimurile tradiționale, dar și pentru regimurile situate între acestea două.

Existența unor tradiții locale ale Islamului a permis lumii musulmane să evite dificultatea cu care s-au confruntat alte societăți "subdezvoltate", în care Occidentul a provocat tulburări și umilință, dificultatea rezultând din considerarea Occidentului a fi ideal și din imitarea lui. Islamul a dispus de premisele necesare reformei proprii, în numele credinței locale aceasta fiind explicația fundamentală a rezistenței sale în fața curentului de laicizare.

Islamul a devenit, dintre culturile existente în sud, obiectivul direct al noii campanii occidentale și aceasta doar pentru că el este singura cultură capabilă să sfideze efectiv societățile dominate de doctrina agnosticului, indiferenței și nepăsării, iar acestea sunt flageluri de natură să conducă aceste societăți la pieire din punct de vedere material, fără a mai vorbi de pieirea spirituală.."

Posedarea de către Islam a premiselor reînnoirii proprii și a trăsăturilor proiectului de renaștere prin credință l-a făcut nevulnerabil în fața laicizării și o excepție între culturile din sud -în ceea ce privește respingerea occidentalizării și a dizolvării în modelul laic occidental, care leagă democrația de laicizare și face distincție între ceea ce este al lui Dumnezeu și ceea ce este al lui Cezar. De aceea occidentul a proclamat că "Islamul este inamicul care a luat locul imperiului comunist al răului"și a amenințat cu îndreptarea mașinii de război a Blocului Nord-Atlantic către lumea islamică, din cauză că ea respinge tendința centralismului occidental care nu acceptă decât modelul său de civilizație pentru întreaga lume. Iar după expresia lui Demichelis, "modelul occidental trebuie să devină mai atrăgător și mai acceptat de ceilalți din diverse colțuri ale lumii. Iar dacă vom eșua în generalizarea acestui model occidental, lumea va deveni un loc

extrem de periculos!" .

Deci, cele două alternative sunt: fie occidentalizarea lumii și anularea celuilalt împreună cu civilizația lui, fie confruntarea între diversele mecanisme și pe diverse planuri!

Pornind de la aceste fapte pe care le-a proclamat și le proclamă "textele occidentale", dar pe care mai înainte de apariția acestor "texte" le-au materializat și continuă să le materializeze "practicile occidentale", atât unele cât și altele respingându-l pe "celălalt" religios și cultural- lectura făcută de mine cărții lui Samuel B. Huntington intitulată "Ciocnirea dintre civilizații" a fost diferită. Pentru ca acesta ca gânditor strategic, de religie iudaică și de cetățenie americană, apropiat de cercurile factorilor de decizie nu a fost un "propagator și un vestitor" al ciocnirii dintre civilizații, ci a fost un "demascator" al atitudinii Occidentului care a practicat și practică această ciocnire între civilizații.

În "Istoria vie și activă" ne-am referit la colonialismul Occidentului- prin cuceriri militare, prin jaf economic, prin occidentalizarea civilizației-care a durat mai bine de paisprezece secole: primele zece secole au început cu Alexandru cel Mare(356-324 î.Chr.) și au durat până la eliberarea islamică, care a pus capăt - prin cuceririle musulmane - invaziei lui Alexandru cel Mare, următoarele două secole ale invaziei occidentale au fost secolele războaielor Francilor - campaniile cruciate, statele și entitățile lor coloniale(489-690 h/ 1096-1291 d.Chr.) și de mai bine de alte două secole continuăm să tratăm efectele invaziilor occidentale care au avut loc în decursul lor - de la campania lui Napoleon Bonaparte (1769-1821) în Egipt și până în prezent. Ba chiar vârsta acestor valuri colonialiste occidentale împotriva Orientului poate să fie estimată la șaisprezece secole și nu la paisprezece, dacă adăugăm și perioada împresurării lumii islamice și colonizării Asiei din Est, care a început după căderea Granadei (897 h./1492 d.Chr.) și a continuat până la invadarea inimii lumii islamice de către Napoleon Bonaparte.

Dacă aceasta este practica occidentală împotriva

“celuilalt” (musulman), atunci Huntington nu este descoperitorul practicii Occidentului de-a lungul istoriei, ci mai degrabă un “demascator” al acestei înclinații occidentale spre lupta împotriva Islamului și a lumii sale. Acesta este sensul afirmației sale că “lupta de-a lungul întregii linii de separare dintre civilizațiile occidentală și musulmană durează de 1300 de ani”.

Dar întrucât Huntington este angajat față de interesele Occidentului și este un fiu al iudaismului - care alături de moștenirea creștină, alcătuiește dimensiunea spirituală a civilizației occidentale-, el a încercat diluarea atitudinii, atunci când a considerat această luptă a fi o atitudine comună, o acțiune reciprocă între musulmani și occident, în timp ce noi am fost victima acestei tendințe de centralism al civilizației occidentale și a acestei filozofii a luptei, care a reprezentat și continuă să reprezinte o parte a structurii organice și a spiritului civilizației occidentale. Huntington nu numai că falsifică realitatea prin această poziție, dar ignoră și atitudinea Islamului, față de “celălalt”, ba chiar ignoră și respingerea de către Islam a filozofiei luptei și adoptarea de către el a filozofiei “apărării reciproce”. Aceasta este o mișcare politică, religioasă, ideologică și socială care corectează atitudinile de nedreptate și imperfecțiunile, reducând relațiile dintre diferitele grupuri la punctul de dreptate și echilibru, fără să încerce - prin luptă - doborârea și anularea “celuilalt” și, de asemenea, fără să adopte atitudinea de tăcere și pasivitate care face din lume și societățile ei o junglă în care cei puternici îi devastează pe cei slabi. Islamul respinge doctrina luptei și filozofia ei și este adeptul apărării reciproce a civilizațiilor și al acestei filozofii, deoarece pluralismul, deosebirile și diversitatea -în opinia Islamului-reprezintă una din legile universale ale lui Allah. Unicitatea este proprie doar esenței divine, toate și toți în afara esenței divine se bazează pe legea și pe filozofia pluralismului, diversității și deosebirii. Și dacă lupta este mormântul pluralismului:

“Și ai fi putut să vezi neamul (de oameni) doborâți, de parcă ar fi fost niște trunchiuri goale de

palmieri./Oare mai vezi să fi rămas vreo urmă din ei?” (Al-Haqq:7-8).

Allah Preamărețul a grăit adevărul atunci când i-a revelat Trimisului Său - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!:

“Nu este fapta cea bună deopotrivă cu fapta cea rea. Respinge(fapta cea rea) cu cea care este mai bună și iartă-l pe acela care a fost între tine și el dușmănie ca și cum ar fi un prieten apropiat” (Fussilat:34).

În sfârșit, Huntington - în calitate de consilier confidențial al factorului occidental de decizie s-a referit la "neamul său când a ierarhizat prioritățile luptei dintre Occident și ceilalți, îndemnându-i să înceapă cu înfrângerea civilizației islamice și a celei confucianiste-chinezești, în același timp cu neutralizarea celorlalte civilizații, astfel încât Occidentul să termine cu Islamul și cu China, iar după aceea să revină pentru ciocnirea și lupta cu civilizațiile pe care le-a neutralizat și care au refuzat adoptarea modelului occidental.

ÎN ÎNCHEIERE...

Am văzut din aceste pagini care este atitudinea Islamului față de celălalt , când consideră că diversitatea și deosebirea reprezintă una din legile lui Allah care nu poate fi înlocuită sau modificată.

Oamenii sunt popoare, triburi, comunități și grupuri care trebuie să se cunoască și să conviețuiască.

În ceea ce privește limbile vorbite, ei sunt diferiți, adică reprezintă naționalități numeroase, diverse, iar această deosebire dintre ei este una din minunile lui Allah Preamăritul și Preaînaltul:

“Și printre semnele Lui sunt crearea cerurilor și a pământului și deosebirea limbilor voastre și culorilor voastre. Întru aceasta sunt semne pentru cei care știu” (Ar-Rum:22).

În privința confesiunilor și legilor religioase ei vor fi

diferiți până în ziua când Allah va lăsa moștenire pământul cu ceea ce se află pe el:

“Iar ție (Muhammed), ți-am trimis Cartea cu Adevărul, întărind scriptura de dinaintea ei și întrecând-o pe ea. Deci fă judecată între ei după ceea ce ți-a trimis Allah și nu urma poftele lor, (îndepărtându-te) de la Adevărul ce ți-a venit! Fiecăruia dintre Voi i-am dat o lege și o rânduială. Dacă ar fi voit Allah, v-ar fi făcut o singură comunitate, dar El voiește să vă încerce în ceea ce v-a dat. Deci întreceți-vă în împlinirea de fapte bune, căci la Allah este întoarcerea voastră, a tuturor, și El vă va înștiința despre cele asupra cărora ați avut păreri deosebite!” (Al-Ma’ida:48).

Imaginea lumii -în viziunea Islamică -este aceea a unui “loc de întâlnire sau club al civilizațiilor și culturilor”, fiindcă deosebirea de căi -pe care versetul coranic a asociat-o cu deosebirea de legi și rânduielei - este expresia coranică a legii divinității și deosebirilor în ceea ce privește culturile și civilizațiile, deci efortul oamenilor este diferită.

“Râvna voastră este felurită” (Al-Layl:4).

“Fiecare are o direcție spre care se îndreaptă . Voi însă râvniți spre cele mai bune. Oriunde v-ați afla, Allah vă va duce pe voi toți (la judecată), căci Allah este peste toate cu putere” (Al-Baqara:148).

Aceasta este imaginea Islamului față de diversitate, pluralism și deosebire și pe ea s-a întemeiat atitudinea sa față de celălalt în modul în care am văzut-o în “imaginea celuilalt religios”-iudaic și creștin-dar și în atitudinea religiilor elaborate, pe care musulmanii le-au tratat încă de la începutul Islamului la fel cum i-au tratat pe cei din “neamul Cărții”-și aceasta conform cu ceea ce a relatat Abd ar-Rahman ben ‘Awf despre Trimis-Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!-: “Îi vom trata pe ei după rânduiala neamului Cărții”. La fel i-au tratat și “pe celălalt de altă civilizație”, pe “celălalt de altă naționalitate”, pe “celălalt cultural”, atunci când Islamul și civilizația sa au considerat lumea drept un

loc de întâlnire sau club al religiilor, naționalităților și civilizațiilor” care se află în interacțiune, colaborează, în privința a ceea ce este comun, general uman și se disting și se diversifică în privința particularităților culturale, identităților de civilizație și religioase.

Am văzut în același timp atitudinea iudaismului talmudic și biblic față de alții -fața de ceilalți, atitudinea creștinismului occidental față de Islam și atitudinea curentului centralismului civilizației occidentale față de celălalt ca civilizație și cultură, îndeosebi când acesta este musulman...

Occidentul s-a simțit stânenit până și de pluralismul confesional din interiorul creștinismului însuși. Războaiele religioase dintre catolicism și protestantism au durat mai bine de două secole, unsprezece din ele fiind cele mai cunoscute: 1562-1563; 1567-1568; 1569-1570; 1572-1573; 1574-1576; 1576-1577; 1580-1585; 1584-1594; 1586-1621; 1625-1629.

Au murit și au fost exterminați în aceste războaie aproape 40% din locuitorii Europei centrale adică circa zece milioane de oameni-conform unei cifre prezentate de filozoful francez Voltaire (1694-1778), în vreme ce numărul morților din toate campaniile și războaiele Islamului împotriva politeștilor, care au avut loc în vremea Trimisului lui Allah-Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!-, atât musulmani martiri cât și politești morți, a fost de numai 386 persoane.

Dar dacă politeștii nu i-ar fi atacat pe musulmani și religia lor și nu i-ar fi ispitit și nu i-ar fi alungat din căminele lor, Islamul nu ar fi făcut să curgă nici o picătură de sânge de la "ceilalți".

În ciuda celor arătate în legatură cu atitudinea Islamului față de celălalt și cu atitudinea celorlalți față de Islam, constatăm că ipocriții și calomniatorii ridică pretenții, punând Islamul, comunitatea și civilizația sa în boxa acuzațiilor, încât minciuna în privința acestor probleme a devenit o sursă de venituri pentru ipocriți. Adevăr a grăit Allah Preaînaltul când a zis:

“Și faceți voi din înzestrarea voastră(un lucru) pe care îl tăgăduiți?” (Al-Waqi’a:82).

Cine pe cine recunoaște ? Și cine îl tăgăduiește pe celălalt și încearcă să-l elimine ?

Dacă atitudinea față de celălalt este clară și răspunsul la această întrebare este limpede , considerăm potrivit să atragem atenția asupra unui alt fapt care pune în lumină măreția Islamului, justețea, imparțialitatea și umanismul lui. Este vorba de insistența Islamului de a nu se generaliza și a nu se absolutiza în anumite judecăți și evaluări în legătură cu celălalt , oricare ar fi el. În pofida a tot ceea ce au spus nemusulmanii despre Islam și tot ceea ce le-au făcut musulmanilor , Coranul cel Sfânt cere să nu se generalizeze condamnarea lor:

“Dar ei nu sunt toți la fel. Se află printre oamenii Cărții o comunitate dreaptă, care recită versetele lui Allah în timp de noapte și se prosternează (rugându-se)./ Ei cred în Allah și în Ziua de Apoi,poruncesc ceea ce este drept și opresc de la ceea ce este nedrept și se grăbesc la faptele bune;aceștia sunt printre cei cucernici./Și binele pe care ei îl fac nu poate fi tăgăduit , căci Allah îi știe bine pe cei cuvioși” (Al-Imran :113-115).

Nu trebuie să-i considerăm pe aceștia în comunitatea blestemaților :

“Blestemați au fost aceia dintre fiii lui Israel, care nu au crezut , prin gura lui David și a lui Isus , fiul Mariei , și asta pentru că s-au răzvrătit și au călcat poruncile , /Nu s-au oprit unii pe alții de la fărădelegile pe care le-au săvârșit .Și ce fapte rele au săvârșit!”(Al-Ma’ida:78-79).

La fel stau lucrurile și în privința creștinilor, căci printre ei sunt unii despre care Coranul cel Sfânt a spus:

“Vei găsi că iudeii și cei care (Îi) fac asociați (lui Allah) sunt cei mai îndârjiți în dușmănia lor față de cei care cred, după cum vei găsi că cei mai prietenoși față de cei ce cred sunt aceia care spun”Noi suntem creștini”. Și asta pentru că printre ei se află preoți și călugări și pentru că ei nu sunt semeți. /De vor auzi ce i s-a dezvăluit

Trimisului, vei vedea ochii lor cum se umplu de lacrimi la aflarea Adevărului și vor zice ei: "Doamne, noi credem !Scrie-ne pe noi împreună cu cei care depun mărturie (în legătură cu adevărul Coranului)!"(Al-Ma'ida:82-83).

Și printre ei sunt unii a căror exagerare a atins limita necredinței și a politeismului:

"Necredincioși sunt aceia care spun : "Dumnezeu e Mesia, fiul Mariei!" Doar a zis Mesia: "O, fii a lui Israel, Adorați-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!" Pe cel care așeza lângă Allah pe altcineva , Allah îl va opri de la Rai , iar adăpostul lui va fi Focul și cei nelegiuți nu vor afla ajutor./Necredincioși sunt și aceia care spun: "Dumnezeu este al treilea din trei,căci nu există Dumnezeu în afară de (Allah)cel Unic și de nu vor înceta să vorbească astfel, îi va atinge și pe cei necredincioși dintre ei pedeapsă dureroasă"(Al-Ma'ida:72-73).

La fel stau lucrurile și în privința Occidentului civilizată, căci trebuie să se facă distincție între:

1-Omul occidental cu care Islamul nu are nici o problemă, fiindcă el își deschide inima și rațiunea în fața chestiunilor noastre juste și chiar în fața religiei Islamului, dacă noi reușim să-i transmitem mesajul ei, să-i oferim argumente și să-i risipim suspiciunile în legătura cu aceste chestiuni și cu dogmele acestei religii.

2-Știința occidentală-și cu deosebire științele naturale, exacte și neutre-, precum și experiența și sistemele în care civilizația occidentală a realizat o acumulare de informații uriașă. Această știință se cuvine să o căutăm și această înțelepciune se cuvine să ne străduim să o dobândim, să devină obiectul căutării credinciosului , oriunde ar găsi-o , fiindcă el este îndreptățit să o dobândească , deoarece este un câștig uman comun, general.

3-Problema, întreaga problemă este a proiectului occidental care vrea să-l anuleze pe cel islamic, adică vrea să-l anuleze pe celălalt cu civilizația lui, din națiunile și popoarele neoccidentale, și să impună modelul de civilizație occidentală

tuturor celorlalți.

Distincția între diversele grupuri și curente ale celuilalt este o îndatorire islamică, impusă de justiție și imparțialitate, iar Allah Preamărețul a grăit adevărul atunci când a zis:

“Se poate ca Allah să aducă prietenie între voi și între aceia pe care voi i-ați ținut ca dușmani, căci Allah este Atotputernic și Allah este Iertător și Îndurător./Allah nu vă oprește să faceți bine aceluia care nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nu v-au alungat din căminele voastre ba din contră să fiți foarte buni și dreپți cu ei,căci Allah îi iubește pe cei dreپți./Însă Allah vă oprește să-i luați ca aliați pe aceia care au luptat împotriva voastră,din pricina religiei, și v-au alungat din căminele voastre și au ajutat la alungarea voastră. Iar aceia care și-i iau ca aliați sunt nelegiuți” (Al-Mumtahana:7-9).

“O, voi cei care credeți! Fiți statornici (în îndatoririle voastre) față de Allah și fiți martori dreپți! Fiți dreپți , căci aceasta este mai aproape de evlavie! Și fiți cu frică de Allah, căci Allah este Bine Știutor a ceea ce faceți voi!”(Al-Ma’ida:8).

Dacă vrem să încheiem aceste pagini cu niște “mărturii ciudate” despre profunzimea atitudinii occidentale de respingere a celuilalt (musulman), atunci ne vom limita la mărturia generalului britanic Glubb Pașa (1897-1986), autor al unor lucrări referitoare la istoria arabilor și a cuceririlor arabe, care a declarat că problema Occidentului cu Orientul se datorează apariției Islamului :”Istoria problemei Orientului Mijlociu datează din secolul VII d. Chr.”

Decanul orientalisticii contemporane Jaques Berque(1910-1995), care a vorbit despre refuzul occidental, despre contestare, excludere și acuzare a Islamului a mărturisit că “Islamul, este ultima dintre cele trei religii divine, în care cred peste un miliard de oameni din întreaga lume, și este aproape de Occident din punct de vedere geografic , istoric și chiar din punct

de vedere al valorilor și concepțiilor, a continuat și continuă să fie pentru Occident până în acest moment verișorul necunoscut, fratele respins, veșnic tăgăduit, veșnic alungat, veșnic acuzat, veșnic suspectat!”

Sunt mărturii laudabile , confirmate și de gânditorul naționalist arab Michel Aflag (1910-1989), când a spus :”Europa de astăzi se teme pentru sine de Islam , așa cum s-a temut și în trecut. Motivul concurenței dintre Occident și națiunea arabă este rolul civilizator pe care l-a avut Islamul. Războaiele cruciate nu s-au încheiat încă , iar ultima lor expresie este entitatea sionistă. Iudaismul a devenit -datorită forței sionismului din Vest - o parte organică din trupul Occidentului și un aliat în lupta împotriva Islamului. De multe secole, Occidentul Imperialist se află într-o luptă istorică împotriva Islamului și a națiunii arabe, datorită fanatismului religios și rasial, dorinței de exploatare și de dominație. Occidentul a devenit astăzi mai ostil față de arabi și față de Islam, după ce a găsit în sionism obiectul său căutat și dorit.

Iar acest parteneriat dintre Occident și sionism este cu mult mai primejdios decât o simplă alianță politică, deoarece el se bazează pe un parteneriat profund de civilizație și cultură, care are o vârstă de sute de ani”. Într-adevăr Occidentul s-a unit pentru a confrunța Islamul.

Proiectul sionist a început prin a fi un proiect protestant occidental, dar ulterior a fost adoptat de imperialismul occidental laic împotriva Islamului, a patriei arabe și a lumii musulmane . Și această alianță occidental-sionistă îndreptată împotriva Islamului, a comunității , a civilizației și a lumii sale se întrecește cu șantajarea sionismului catolic occidental care a ajuns să ceară iertare evreilor în același timp în care declară războiul creștinizării împotriva Islamului și a musulmanilor!

Și cu toate acestea, minciunii și ipocriții - occidentali și occidentalizați-vorbesc despre dușmănia Islamului față de celălalt, despre tăgăduirea și contestarea celorlalți de către musulmani!